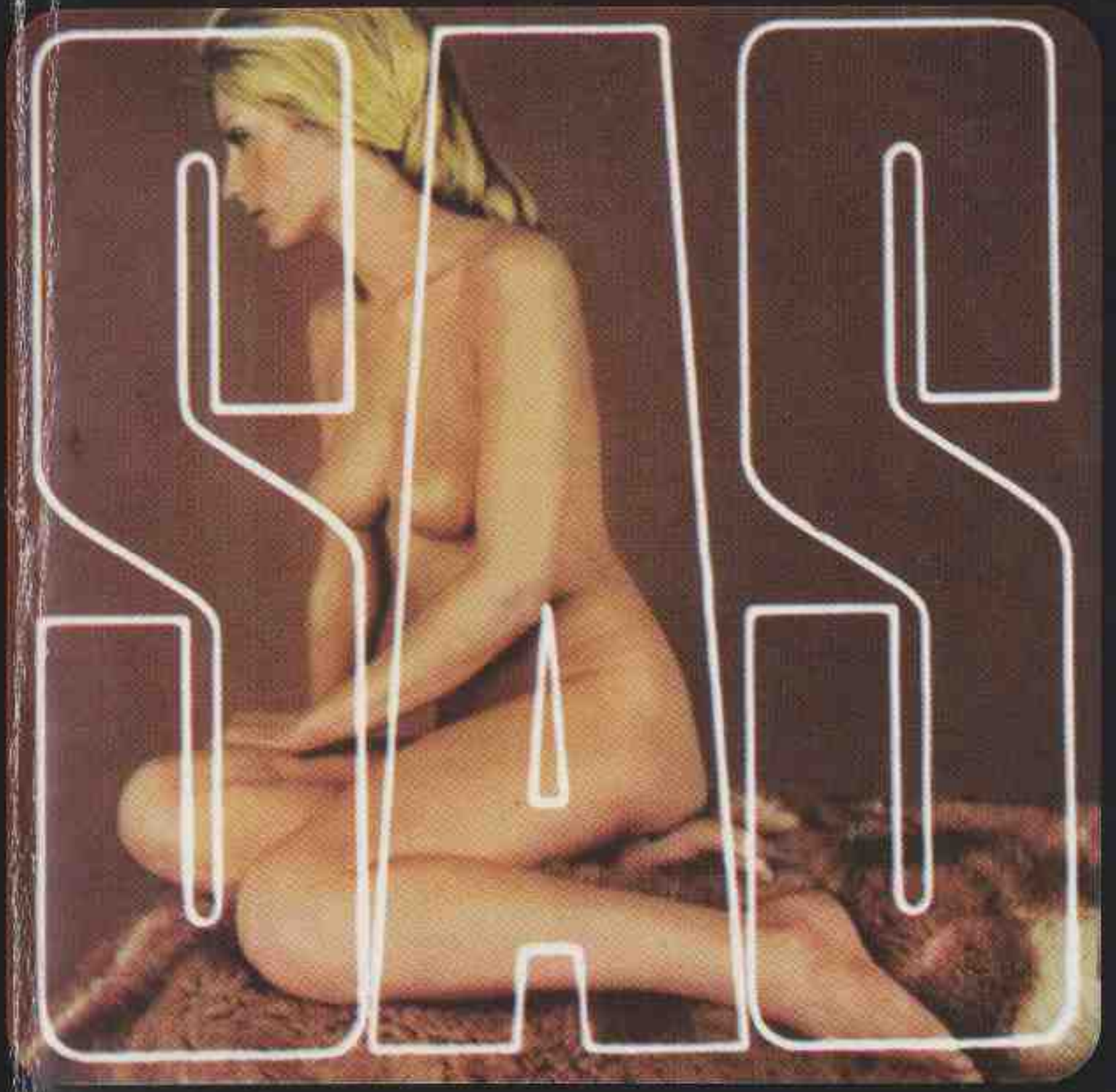

SIRENA DIABOLICĂ

GERARD DE VILLIERS

EDITURA Tinerama

Gérard de Villiers

SAS

Sirena diabolică

ISBN:
973-9138-57-8

Malko Productions – Paris,
L'abominable sirène
© *Gérard de Villiers*,
Pentru versiunea românească:
© TINERAMA 1998

Gérard de Villiers

Sirena diabolică

În românește de
Maria Măciucă

EDITURA TINERAMA
1998

Capitolul I

Un avion bimotor se rotea lent deasupra unui punct galben minuscul, ce se vedea ieșind din valurile cenușii ale Atlanticului. Era o bătrână amfibie Catalina, rămasă de pe vremea celui de al doilea război mondial, pe care americanii o dăduseră rușilor cu titlu de împrumut și de pe care fuseseră șterse orice indicii ale apartenței la un anumit stat. Pe flancurile fuselajului și sub aripi, se mai puteau distinge clar urmele de vopsea cenușie.

În mai multe rânduri, avionul încercase să amerizeze. De fiecare dată însă, când ajungea la o altitudine de douăzeci de metri, pilotul era nevoit să renunțe. Valurile prea puternice ar fi sfărâmat fuselajul chiar în secunda în care ar fi atins suprafața apei.

Încă o dată, avionul anonim execută un viraj și se îndreptă contra vântului către barca de cauciuc. Cu voletele lăsate, și cu viteză redusă, el începu să coboare lent, fără să depășească viteza de o sută douăzeci de kilometri pe oră. Era o performanță remarcabilă având în vedere rafalele puternice ale vântului și starea oceanului.

Otto Wiegand, naufragiatul din barcă, înalță capul și îl aplecă imediat. Bimotorul venea direct spre el, atingând parcă suprafața agitată a apei. El scoase o exclamație de furie. De data aceasta, avionul va putea să amerizeze. Nu-i mai rămăsese mare lucru de ales. Nervos, el apucă patul revolverului Mauser P-38, ținut la centură. Un val enorm se abătu însă peste barcă și Otto Wiegand se lungi pe bord, sub dușul înghețat. Când ridică privirea, tremurând din toate încheieturile, amfibia trecuse.

Într-un zgomot cumplit de motoare, luase iar altitudine și virase. Ținta fusese din nou ratată. În ciuda frigului, Otto

Wiegand răsuflă ușurat și se relaxă puțin. Acum, de avion spânzura o funie lungă, la capătul căreia se afla un fel de plasă cu ochiuri mari. Era o tehnică veche folosită pentru recuperarea naufragiaților. Acest tip de aparat putea să zboare cu minimum optzeci pe oră. Plasa se târa la suprafața apei, naufragiatul se agăța de ea și apoi era tras de membrii echipajului la bordul avionului.

Ridicându-se de astă dată ceva mai sus, Catalina părea un albatros uriaș. Brusc, o voce amplificată, deformată de un megafon, acoperi zgomotul furtunii:

— Otto Wiegand, Otto Wiegand. Veniți cu noi.

Senzația era halucinantă. Vocea aceasta puternică și metalică venea parcă din cer. Fără să vrea, bărbatul din barcă ridică privirea. Bimotorul continua să se rotească deasupra lui. El strânse pumnii neputincios, apoi își astupă urechile ca să nu mai audă cuvintele pătrunzătoare și amenințătoare, rostite din cer în limba sa natală.

Până la urmă, trebuiau să renunțe sau să li se termine benzina, dacă nu se hotărau ca să-l ucidă mai repede. Riscul acesta rămânea în picioare, deși era minim. Atâta vreme cât puteau să-l prindă viu, știa că nu se vor da bătuți.

El își descoperi urechile cu băgare de seamă, dar și le astupă imediat la loc: litania megafonului continua. Ca și cum un om ca el ar fi putut fi convins vreodată cu vorbe. Erau cu adevărat naivi. Dacă nu ar fi fost pradă unei imense oboseli, ar fi râs în hohote.

Valurile cenușii și înspumate acopereau ritmic micuța barcă galbenă. De fiecare dată, Otto Wiegand, așezat în fundul ambarcațiunii, cu spatele lipit de pânza strânsă a acesteia, cobora capul, închidea ochii și se agăța cu toate forțele sale de corzile bărcii de salvare. În pofida rezistenței sale fizice, dinții îl clănțăneau de frig și își deschidea cu greu pleoapele înroșite de sare.

Profitând de un moment de acalmie, Otto Wiegand descoperi o cutie neagră, învelită cu o pânză impermeabilă, ce se afla la picioarele sale, și acționă un buton. Beculețul aparatului de radio nu se aprinse însă. Marea îi distrusese bateriile. După o scurtă ezitare, naufragiatul îl aruncă peste bord.

El scoase din fundul buzunarului o bucată de biscuit și începu să o mestece. Era tot ce-i mai rămăsese în afară de o jumătate de litru de apă. Potrivit calculelor sale, trebuia să se afle la două sute de mile la nord-vest de coastele Norvegiei. Barca era în derivă către vest. Dacă nimeni nu captase semnalele sale disperate, era condamnat să moară în următoarele patruzeci și opt de ore.

Numai gândul la acest lucru îl făcu să urle de furie. Ar fi fost prea stupid să se înece în această mare înghețată și ostilă, după toate prin câte trecuse el, Otto Wiegand.

Ca să-și menajeze forțele, se ghemui cât putu în fundul bărcii, cu mâna pe pistolul lansator de rachete, încercând să uite de zgomotul halucinant al bimotorului Catalina. Pe o vreme ca asta, un vapor ar fi putut trece la o distanță de cinci sute de metri fără ca să-l vadă. Nu avea curajul să adoarmă. Destinul nu-i oferea o șansă de două ori.

Totuși, fără să-și dea seama, ațipi, dar se trezi brusc, cuprins de panică. Avionul încă se mai afla acolo.

Se gândi la Stéphanie, care trebuia să-l aștepte la hotelul *Bristol* din Stockholm, și avu o senzație arzătoare în pântece. Oare la ce se gândea ea văzând că el nu mai sosește? Și dacă se întorcea în Germania? Nu ar mai fi văzut-o niciodată...

Gândul acesta înspăimântător îl umplu de furie. Ca să se liniștească, încercă să calculeze în minte numărul orelor scurse de la plecarea sa din Germania de Est. Furase un mic Fieseler la ora opt dimineața, după ce doborâse santinela ce era de pază.

În mod normal, ar fi trebuit să ajungă la Stockholm cu o oră mai târziu... La Stockholm, unde îl aștepta Stéphanie.

Totul îi ieșise însă pe dos. După douăzeci de minute de zbor, avionul intrase într-un front de ploi torențiale. Otto nu era un pilot expert și nu îndrăznise să zboare la mică altitudine. Având contactul radio oprit în mod intenționat, nu avea de unde să știe unde se află, fiind prins în centrul unei furtuni magnetice. Busola total dereglată îl făcuse să comită o eroare de nouăzeci de grade. Îngrozit de faptul că, după trei ore de zbor, în fața ochilor săi nu se întindea decât marea, reușise să capteze postul de control de la Stavanger, care îi comunicase poziția în care se afla; era deasupra Atlanticului, îndreptându-se spre vest, către larg!

Un sfert de oră mai târziu, motorul începuse să se poticnească: benzina era pe terminate. Printr-un adevărat miracol, la bord se afla însă o barcă de salvare. La impactul cu

suprafața oceanului, micul aparat se desfăcu, și fără să-și dea prea bine seama cum, Otto Wiegand reușise să umfle barca de salvare și, să sară în ea.

La început, nu intrase în panică. Cu siguranță că urma să fie pescuit de cineva. Trimisese mai multe semnale de pericol și pusese în funcțiune chiar emițătorul automat de semnale SOS.

Ziua se scursese însă, apoi se lăsase noaptea, fără ca cineva să-i vină în ajutor. El continuase să emită semnalele până a doua zi dimineață. Aproape până la apariția aparatului Catalina.

Singurul interesat de soarta lui părea să fie bimotorul. Lui Otto Wiegand îi venea să plângă de supărare.

Simți cum îl scutură frisoanele. O dată cu lăsarea întunericului, frigul devenise și mai tăios. Marea cenușie și valurile care se înălțau cât vedeai cu ochii îi dădeau o stare de greață. Lângă barcă, un pește imens, negru și strălucitor, făcu o tumbă grațioasă în aer, apoi dispăru. Era un rechin pelerin, obișnuit cu apele înghețate de la poli.

Otto Wiegand știa că nu va mai putea rezista și încă o noapte. Urma să moară de frig și de epuizare încă înainte de apariția zorilor. Prefera însă această soartă decât să fie salvat de avionul ce se rotea neobosit deasupra lui.

* * *

Ragona, mineralierul norvegian de nouăzeci de mii de tone, despica liniștit valurile cenușii ale Atlanticului, la sud de Islanda. Plecat de la Montreal de o săptămână, el urma să ajungă în portul Riga din Letonia cinci zile mai târziu. Fără să-i pese de vremea proastă, neobișnuită în acest anotimp, uriașul cargou înainta cu o viteză de douăsprezece noduri pe oră, bine asigurat în mijlocul oceanului, grație greutății încărcăturii sale de bauxită. Membrii echipajului care nu făceau de cart dormitau sau se mulțumeau să-și clătească ochii în revistele porno, cumpărate la gros în Montreal. La bordul unui mineralier, nu existau prea multe distracții. Totuși, în această cursă, marinarii de pe *Ragona* avuseseră o surpriză mai mult decât plăcută. La Montreal, se îmbarcase nepoata căpitanului Olsen, care primise una dintre cabinele rezervate de obicei pasagerilor. Era

studentă la sociologie în Canada și găsise soluția de a călători spre casă în acest mod mult mai economic. Fata înaltă, blondă și frumoasă, cu un pulover galben, strâns mulat pe trup, și cu blugi la fel de strâmți, declanșase pasiuni mute în rândul membrilor echipajului. Unchiul ei stătea însă de strajă. Era o precauție absolut necesară, având în vedere ocheadele arzătoare pe care ea le adresa marinarilor mai voinici. Căpitanul Olsen o ținea cât mai aproape de el.

Fata se afla în careul ofițerilor, în fața unchiului ei, când se auzi o bătaie în ușă.

— Un mesaj radio urgent, se auzi o voce aspră.

Helga, nepoata căpitanului Olsen, nu putea să-l sufere pe tânărul plin de coșuri de la cabina radio, care făcea mereu gesturi obscene pe la spatele ei. Se mulțumi doar să-l privească țanțoșă, cu o expresie ce nu lăsa nici o îndoială asupra gândurilor ei, scoțându-și sânii în afară. Furunculele tânărului ofițer erau pe cale să se spargă. Cu ochii în jos și cu un aer încurcat, el îi întinse căpitanului o foaie de hârtie.

— Este vorba de un SOS. Este transmis de un emițător automat, de pe o barcă de salvare probabil, căci semnalele sunt foarte slabe. Locul se află la aproximativ douăzeci de mile sud-est de ruta noastră.

Căpitanul Olsen se ridică și luă harta. Era un uriaș blond care atingea cu capul plafonul cabinei. Figura comună, cu trăsături greoaie, nu exprima prea multe emoții. Cu Helga privind peste umărul său, el despături harta, cu sprâncenele încruntate. O deviere din drum, asta însemna pierdere de timp și de bani pentru armator, deci și mustrări la adresa sa. Cu toate acestea, era foarte greu să nu țină cont de un SOS în largul oceanului.

Excitată la nebunie, Helga nu avea deloc astâmpăr. Luându-l pe unchiul ei de braț, strigă:

— O! ce grozav! Trebuie să-l găsim.

Radiofonistul aștepta cu capul în jos, plin de gânduri îngrozitor de lubrice, legate în exclusivitate de nurlia Helga.

— Anunțați secundul să ia direcția necesară, zise căpitanul. Apoi transmiteți mesajul gărzilor de coastă și la Stavanger. Avertizați oamenii de cart să fie cu ochii-n patru, probabil că omul nostru nu este prea vizibil de la distanță.

Căpitanul Olsen se uită la ceas. Având în vedere viteza de deplasare a *Ragonei,* exista o mică șansă ca să-l găsească pe

naufragiat înainte de lăsarea întunericului. Norvegianul se gândi cu milă la nenorocitul pierdut în mijlocul furtunii.

— Să mergeți cu o viteză de cincisprezece noduri pe oră, ordonă el, și să trageți sirena la fiecare treizeci de secunde.

Radiofonistul se făcu imediat nevăzut. Helga îl imită. Fugi în cabină și se privi în mica oglindă de deasupra chiuvetei. Tenul bronzat punea și mai mult în evidență ochii luminoși. Părea mulțumită de corpul ei. În Canada, avusese numeroși iubiți. Lungul post involuntar, impus de traversarea oceanului, începuse să o calce serios pe nervi. Spera din tot sufletul ca naufragiatul să nu se afle într-o stare prea jalnică. Acesta nu ar fi avut motive să se teamă de unchiul ei.

Fata își puse un hanorac gros și se urcă pe dunetă, oprindu-se lângă unul din oamenii care stăteau de pază. Rafalele ploii făceau ca vizibilitatea să se reducă la numai câteva zeci de metri.

Vibrațiile motoarelor crescură: mineralierul se îndrepta cu toată viteza spre sud-est.

* * *

La început, se auzi un sunet intermitent, ireal și îndepărtat, ca o halucinație auditivă. Otto Wiegand, cu mâinile crăpate din cauza apei sărate, încleștate pe corzi, înălță capul. Dar nu auzi decât zgomotul făcut de Catalina. Sunetul care îl smulsese din toropeală nu se mai auzea.

Timp de câteva secunde, Otto își pierdu cunoștința. De o oră, tremura fără încetare și vederea începuse să i se tulbure.

Instinctul său de conservare îl împiedica să se sinucidă imediat, deși era mai mult decât sigur că nimeni nu-i interceptase semnalele de ajutor.

Dintr-o dată, bimotorul se îndepărtă de micuța barcă de salvare. Zgomotul pe care îl auzise mai devreme îi atrase din nou atenția neamțului. Era sunetul unei sirene de ceață. După o întrerupere, apelul fu reluat ca un geamăt sinistru, iar Otto Wiegand scoase un strigăt de bucurie.

Era un vapor!

Tremurând de nerăbdare, el se ridică în genunchi atât de brusc, încât fu cât pe-aci să cadă peste bord. Ochii săi arși de

sare abia mai vedeau. Încercă cu greu să străpungă ceața înserării, dar nu putu să deslușească nimic.

Otto Wiegand căzu iar în fundul bărcii, descurajat. Dacă era vorba tot de dușmanii săi? Încercă să-și recapete luciditatea, și își consultă busola fixată în partea dreaptă a bordului. Vasul necunoscut venea de la vest, iar acesta era semn bun. Din nou, el se ridică și strigă.

Strigătul său fu înghițit de vânt și de mare. Sirena de ceață continua să semnalizeze la intervale regulate. I se păru că avionul se îndepărta în direcția sunetului. Otto Wiegand își încleștă mâinile pe corzi ca să nu fie aruncat în mare. Voia să trăiască, să o revadă pe Stéphanie la Stockholm. Avea să uite de frică și să trăiască la fel ca ceilalți semeni ai săi...

Sirena se auzi iar, ceva mai tare. Din nou, Otto își forță ochii, dar nu văzu decât crestele înspumate ale valurilor.

Acum era sigur că îl caută pe el. Vasul necunoscut nu avea nici un motiv să pună sirena în funcțiune în mijlocul oceanului. Exista însă periçolul ca să treacă pe lângă el fără să-l vadă... Degetele lui chircite și îndurerate apucară pistolul lansator de semnale luminoase. Nu mai avea decât o singură rachetă. Dacă o rata sau dacă o arunca mai devreme, era pierdut.

Brusc, o siluetă enormă acoperi lumina asfințitului, îndreptându-se direct spre el. Părea că este la o distanță de un sfert de milă. Acum, sunetul sirenei, îi sfredelea auzul. Cu gesturi febrile, ridică pistolul spre cer și închise ochii. Mâna îi tremura atât de tare, încât abia reuși să apese pe trăgaci.

Nava avansa paralel cu barca de salvare și în curând avea să-l depășească fără să se apropie mai mult de el. Otto Wiegand strânse patul pistolului cu amândouă mâinile și reuși în cele din urmă să apese pe trăgaci.

Se auzi zgomotul sec al percutorului, apoi, după o fracțiune de secundă, care i se păru o eternitate, Otto simți șocul reculului în palme. Cu un șuierat, racheta se ridică iute, lăsând o dâră luminoasă în urma ei. Ea se înălță până la două sute de metri, apoi explodă într-o jerbă purpurie care lumină silueta uriașului cargou.

Imediat, cornul de ceață sună prelung. Nava nu își încetini imediat viteza, dar Otto Wiegand știa că fusese văzut. Cu inima bătând nebunește, el văzu cum nava dispare încet în întuneric. Trebuia să mai parcurgă vreo două mile ca să se poată opri și

să se întoarcă. În total, avea nevoie de vreo șaizeci de minute. Pentru naufragiat fură cele mai cumplite clipe trăite vreodată.

El aruncă pistolul și se ghemui în fundul bărcii. Fără să vrea, dinții îi clănțăneau de frig.

Bimotorul Catalina dădea ocoale mineralierului, permițându-i neamțului să repereze mai ușor poziția acestuia. Minutele se scurgeau interminabile.

După o bucată de timp care i se păru o eternitate, el putu să audă cu claritate huruitul motoarelor. Nava se întorsese din drum.

Dintr-o dată, lumina orbitoare a proiectoarelor mătură suprafața apei. Sirena mugea intermitent și des, cerându-i astfel lui Otto să-și manifeste prezența. El începu să țipe cu toată forța de care mai era capabil.

În cele din urmă, un fascicul de lumină găsi barca și nu o mai părăsi. Otto căzu epuizat în fundul ambarcațiunii.

Niște strigăte amplificate de un megafon îl făcură să ridice capul. Coca uriașă a cargoului, netedă ca un perete de sticlă, se afla la câțiva metri de el. De-a lungul bastingajului iluminat de proiectoare, oamenii urlau într-o limbă necunoscută, făcându-i semne.

O funie căzu la câțiva metri în fața bărcii. Otto Wiegand vru întâi să plonjeze în apă, dar își dădu seama că nu avea suficientă forță ca să înoate.

O a doua funie șfichiui suprafața apei la mai puțin de un metru de el. Cu un ultim efort, el se aplecă înainte și reuși să o prindă. Îi trebuiră însă mai mult de cinci minute până să reușească să și-o înfășoare în jurul trupului și să o fixeze bine. Când termină, ridică brațul drept în sus. Imediat, simți cum este smuls din barcă. El se izbi cu violență de coca, răsucindu-se în jurul funiei, apoi mâinile găsiră și alte corzi și se agățară de ele. Salvatorii săi aruncaseră un fel de plasă, în genul celei folosite de ocupanții avionului Catalina. Tras cu ajutorul funiei, Otto se prinse de ochiurile plasei și începu să se cațere pe ea, în strigătele încurajatoare ale membrilor echipajului.

Acum când ieșise din barcă, îi era și mai frig. De câteva ori era aproape să cadă. Niște mâini puternice îl apucară de subsuori și un roșcovan uriaș îl ridică la bord. El căzu sleit de forțe pe tabla rece ca gheața, scuturat de convulsii. Abia mai auzea strigătele de bucurie ale marinarilor. Fu învelit într-o

pătură și transportat într-o cameră bine încălzită. El continua să clănțăne din dinți. Simți cum cineva îl forțează să deschidă gura și să bea dintr-o sticlă. Vărsă primele înghițituri de alcool, apoi reuși să înghită câteva picături care i se părură ca focul. Pe jumătate inconștient, el simți cum cineva îl dezbracă și cum întregul corp îi este frecționat. Vru să murmure câteva cuvinte de mulțumire, dar buzele i se mișcau fără să scoată vreun sunet.

Otto își pierdu cunoștința chiar în momentul în care marinarul care îi scotea pantalonul făcea să cadă un obiect greu de la centură: era Mauserul P-38, cu ajutorul căruia își dobândise libertatea.

* * *

Otto Wiegand se trezi după un somn de zece ore. Deschise cu greu ochii încă iritați. Mai întâi se întrebă dacă nu visează. O fată înaltă, cu părul scurt și blond, cu un pulover de culoarea canarului, se uita la el surâzând, stând în picioare lângă cușetă.

Primul său gând fu că fata nu purta nimic pe sub puloverul gros de lână. Apoi observă că are unghiile lungi și roșii. Îndată ce îl văzu că deschide ochii, ea se aplecă deasupra lui și îi spuse într-o engleză cam stâlcită:

— Vă simțiți mai bine? Eu sunt Helga Olsen, nepoata căpitanului de vas. Acum sunt infirmiera dumneavoastră.

Otto Wiegand privea această frumoasă făptură fără nici cea mai mică dorință. Era încă prea epuizat. Vechea sa experiență îi spunea însă că tipa asta nu era deloc greu de cucerit.

— Unde mă aflu? întrebă el.

— Pe vasul *Ragona*, din Oslo.

El simți o mare ușurare. Destinul nu îi jucase o festă. Cabina era destul de încăpătoare și curată. Alături de cușeta sa se afla o chiuvetă și un dulăpior. Pereții erau vopsiți în galben. În față era o cușetă goală. Două conducte mari de ventilație suflau aer proaspăt și un hublou era pe jumătate deschis. Ar fi putut crede să se află pe un vas de croazieră. Otto Wiegand își văzu hainele împăturite cu grijă pe unicul scaun. Sub pătura groasă, el era complet gol.

— Unde mergem? întrebă el.

Tânăra se așeză fără mofturi pe marginea patului, iar el îi simți parfumul.

— La Riga, în Letonia.

— La Riga!

Fără să vrea, strigase.

Dintr-o dată i se risipi toată oboseala. Ea îl privi surprinsă.

— Durează doar trei zile. Vor trece repede, căci eu mă voi ocupa de dumneavoastră.

Ochii ei albaștri îl priveau destul de fix. Dar Otto nu o băgă în seamă.

— Nu ne mai oprim nicăieri pe drum? o întrebă el cu sufletul la gură.

— Nu.

Ochii albaștri ai neamțului nu aveau nici o expresie. Cu un gest mecanic și obișnuit, el își trecu mâna prin părul blond, înspicat cu fire albe. Acestea erau singurul indiciu al vârstei sale. Trăsăturile energice ale feței nu erau buhăite, iar gura cu buze subțiri lăsa să se vadă niște dinți albi și regulați. Otto Wiegand nu era un bărbat frumos, dar degaja o impresie de forță brutală și periculoasă, teribil de atrăgătoare în ochii multor femei.

— Eu nu vreau să merg la Riga, spuse el brusc. Unde este căpitanul?

Fata se ridică în picioare.

— Mă duc să-l chem.

Ea ieși trântind ușa. Otto Wiegand sări din pat și se îmbrăcă repede. Tocmai își spălase fața invadată de o barbă de trei zile, când ușa se deschise larg și apăru silueta gigantică a căpitanului Fred Olsen.

Chipiul său atingea plafonul. El rămase în picioare, masiv și dur, fixându-l pe Otto fără jenă. Trăsăturile lui grosolane, dar regulate, și ochii albaștri îi dădeau o oarecare frumusețe. Avea un aer încăpățânat și lipsit de finețe.

— Ați dorit să mă vedeți? întrebă el în engleză.

Stânjenit de diferența de înălțime, Otto se așeză pe pat și-i spuse fără înconjur:

— Căpitane, trebuie să mă debarcați înainte de a ajunge la Riga. Eu sunt un evadat politic din Est.

Fred Olsen nici nu clipi.

— Nu vă pot debarca înainte de Riga și nu pot să schimb ruta vasului fără aprobarea armatorului meu, domnul Haraldsen.

Nici nu termină bine de spus aceste cuvinte, că la ușa cabinei bătu cineva. Un marinar intră și, fără să-i adreseze vreo privire lui Otto Wiegand, merse către hubloul deschis și îl închise. Apoi îl încuie cu o cheie franceză. Imediat după aceea, dispăru.

Fără să știe de ce, acest lucru i se păru straniu lui Otto Wiegand.

— Ei! Ce se petrece aici? întrebă el. O să mă sufoc...

Căpitanul îndreptă mâna lui uriașă către conductele groase și spuse:

— Nu există nici un risc. Ventilația se face pe aici.

— Și dacă am chef să am un hublou deschis?

Căpitanul Olsen își frecă obrazul cu dosul palmei și spuse fără să-l privească:

— Eu sunt cel care a dat ordin ca acest hublou să fie închis și așa va rămâne.

Sufocat de furie, Otto Wiegand rămase fără grai.

Norvegianul continuă cu un ton detașat:

— Există o problemă în legătură cu dumneavoastră, domnule. Tocmai am primit o radiogramă din partea poliției din Riga, prin care aceasta îmi cere să vă pun sub pază și să vă predau autorităților din acest port. Au de gând să vă extrădeze Germaniei de Est. Sunteți acuzat de uciderea unui bărbat, în timpul evadării din această țară, în care, ani în șir, ați trăit sub un nume fals...

El scoase din buzunar o hârtie galbenă, o despături, o cercetă cu atenție și îl întrebă pe Otto Wiegand:

— Este adevărat că numele dumneavoastră real este Ossip Werhun, că sunteți de origine urcraineană și că în timpul războiului ați făcut parte din Divizia a paisprezecea SS, în care v-ați făcut vinovat de numeroase crime de război?

Doborât, Otto Wiegand asculta vocea norvegianului fără să mai înțeleagă.

— Ticăloșii! murmură el.

Decis să se bată, el ridică privirea și spuse cu un ton amar:

— Vi s-a mai comunicat că, de trei ani ocup un post important în Ministerium fur Staastsichereit[1] și că sunt membru al KPD[2] din 1951?

---

1. Ministrul Securității Statului (n.a.)

2. Partidul Comunist din Germania Democrată (n.a.)

Din cauza furiei, vorbise în limba germană. Căpitanul Olsen răspunse:

— Sunteți sau nu sunteți Ossip Werhun?

Neamțul își ridică ochii la cer. Cum să-i explice el acestui norvegian despre cei douăzeci de ani de luptă feroce pentru supraviețuire?

— Da, recunoscu el cu o voce slabă, eu sunt Ossip Werhun. Și toată lumea din Germania de Est știe acet lucru. Credeți că nemții comuniști sunt niște imbecili?

Căpitanul Olsen puse hârtia galbenă la loc în buzunar.

— De ce aveați asupra dumneavoastră un pistol automat încărcat?

Otto Wiegand ridică din umeri sarcastic.

— Fără această armă, nu m-aș fi aflat aici, căpitane. Nu ați auzit niciodată vorbindu-se de Cortina de Fier?

— Dacă recunoașteți că sunteți Ossip Werhun, înseamnă că sunteți un criminal de război, făcu norvegianul, încăpățânat ca un catâr.

Pentru căpitanul Olsen, tot ce venea din partea unei autorități oficiale era în mod obligatoriu adevărat...

Neamțul încercă să-și păstreze calmul.

— Am fugit de acolo din motive politice, repetă el. Dacă nu mă credeți, contactați prin radio Ambasada americană din țara dumneavoastră și cereți pe șeful Serviciului de Informații. Cei de acolo ar da orice ca să știe că sunt la adăpost.

Acum mai intrau în joc și americanii! Asta era prea complicat pentru căpitanul Olsen. Fără să fie convins, acesta spuse:

— Eu nu vreau să mă amestec în astfel de povești, domnule. Dacă poliția din țara unde mergem acum îmi spune să vă dau drumul, așa voi face. Și dacă într-adevăr nu aveți nimic să vă reproșați, nu văd de ce trebuie să vă temeți.

Era sincer ca un discurs ținut în plenul Partidului Comunist. Otto l-ar fi strâns de gât, dar se forță să zâmbească.

— Există cineva care ar putea să vă determine să vă schimbați părerea?

— Armatorul meu, domnul Haraldsen.

— Trimiteți-i o cablogramă. Chiar acum. Altfel veți regreta toată viața. Spuneți-i să contacteze Ambasada americană din Oslo.

Ar fi vrut să vorbească despre Stéphanie, dar se răzgândi. Și așa făcuse o impresie proastă asupra lui Olsen. Acesta din urmă se gândea, cu fruntea încruntată din cauza efortului. Apoi se îndreptă către ușă și puse mâna lui cât o lopată pe mâner.

— Îl voi anunța pe domnul Haraldsen. Până atunci, sunt obligat să vă încui în cabină. Vi se va aduce mâncarea aici.

— Vă este frică să nu sar de pe vas? strigă Otto bolnav de furie.

Celălalt nu răspunse nimic și închise ușa. Se auzi cheia răsucindu-se în broască. Ce istorie plicticoasă! Olsen nu avea nici un chef să intre în conflict cu autoritățile din Riga, unde el mergea de mai multe ori pe an. În plus, ar fi fost nevoit să se abată de la ruta sa, pierzând mai multe zile și înfuriindu-l astfel pe armatorul său. Totuși, fiind un om integru, el se îndreptă către cabina radio ca să trimită mesajul. Oricum, prizonierul său nu-i era deloc simpatic.

Rămas singur, Otto Wiegand se duse la ușă și încercă mânerul. Ușa era încuiată. În plus, cum aceasta se deschidea către interior, nu avea posibilitatea să o forțeze. Era bine pus la păstrare.

În genunchi pe patul său, el privi marea cenușie și învolburată. Timpul nu părea să se fi schimbat. Îndepărtându-se de peretele metalic ce trepida în mod neplăcut la vibrația motoarelor, el se lăsă pradă gândurilor.

Ossip Werhun. Trecuse multă vreme de când nu mai răspundea la acest nume. Cu toate astea, era adevăratul său nume, deși ar fi vrut să-l uite...

Părinții săi erau ucraineni și, deși se născuse la Wisenberg în Germania Democrată, vorbise dintotdeauna ucraineana la perfecție. Atât de bine, încât, în 1942, era locotenent în OUN,[1] armata ucraineană de eliberare, aliată cu Divizia a paisprezecea SS. Oficial, el fusese „rechiziționat" de către nemți. În realitate, ca mulți dintre ucrainenii antisemiți prin tradiție, el profitase de situație și participase la orgia de pogromuri și de masacre, la adăpostul stemei cu cele trei coroane de aur, pe fond albastru, flancate de lei, de pe stindardul ucrainean.

Șeful său direct era cumplitul Stephan Bandera, demn succesor al lui Petliura și al cazacilor conduși de acesta. Ani de zile, Ossip Werhun participase la „pacificarea" Ucrainei...

Una dintre plăcerile sale cele mai nevinovate era să spânzure câte un evreu deasupra unui foc și să-i taie câte o bucată de carne din trup, pe care o frigea în flăcări și i-o dădea

[1] *Organizația Ukrainskihk Naționalistiv (n.a.)*

apoi să o mănânce... Sau să taie pântecele vreunei femei gravide, să-i bage înăuntru un iepure viu și să-l coasă la loc.

Câteodată, ucrainenii cereau politicoși evreicelor să-și ia în brațe copilașii, ca mai apoi să le taie beregata cu baionetele.

Toate au însă un sfârșit. Wehrmachtul căzuse și, o dată cu el, și oamenii lui Bandera. Ori de câte ori partizanii ruși prindeau unul, îl jupuiau de viu și îl lăsau să înghețe, crucificat.

Era de la sine înțeles de ce Ossip Werhun ceruse să fie mutat pe Frontul de Vest și își germanizase numele, schimbându-l în Otto Wiegand. Și-ar fi putut petrece restul zilelor în liniște, dacă nu ar fi ajuns într-un lagăr de prizonieri, lângă Dachau, descoperit de specialiștii americani din OSS[1], care dețineau toate listele cu criminalii de război. Într-o bună zi, Ossip Werhun se trezi în fața generalului „Wild Bill" Donovan, șeful OSS, care îl puse să aleagă: ori îl dădea imediat pe mâna rușilor, ori accepta să plece de bunăvoie în Est, unde urma să treacă granița. Avea o șansă minimă de reușită, dar tot era mai mult decât nimic.

Dacă alegea a doua variantă, urma ca, într-o bună zi, să fie contactat. Numele său de cod urma să fie Rinaldo. În continuare, urma să lucreze pentru americani. Bill Donovan era pe vremea aceea unul dintre puținii americani care prevedea războiul rece și își lua măsuri din timp...

Bineînțeles, Ossip acceptase. Întotdeauna avusese încredere în steaua sa. Un Jeep al poliției militare l-a condus într-o bună zi până la Cortina de Fier. Ofițerul care îl „trata" îi strânse mâna, avertizându-l:

— Nu uitați că sunteți Rinaldo. Va mai trece probabil multă vreme până când veți fi chemat cu acest nume, dar va veni și clipa asta cândva... Dacă veți trăi până atunci.

Încurajatoare observație. Adevărul era că pielea unui ucrainean nu făcea nici cât o ceapă degerată.

Ceea ce îl salvase fusese tupeul său extraordinar și faptul că rușii aveau mari necazuri cu ucrainenii rămași în urma armatei germane. Când Ossip se prezentă în fața autorităților rusești și le spuse că fusese forțat de către nemți să se înroleze în Legiunea ucraineană, dar că era gata să-și răscumpere greșeala, maiorul rus care îl asculta, râse cu atâta poftă, încât îl apucă sughițul.

1. Biroul Servicii Speciale, (Office of Special Services), predecesorul CIA (n.a.)

El ar fi trebuit să ordone împușcare lui Ossip Werhun în următoarele cinci minute. Între timp, un tânăr ofițer din KGB descoperi că ar fi putut să le facă mari servicii...

Începând din acel moment, ucraineanul se depășì pe sine în ticăloșii. Cu o tenacitate demnă de toată lauda, el începu să-i caute pe foștii săi colegi ca să-i denunțe ocupanților ruși. Tactica sa era simplă: sosea în câte un sat cu hainele sfâșiate și cu trupul însângerat, spunând că scăpase din ghearele rușilor și că își căuta tovarășii. Colegii săi de la Securitatea rusă se distrau grozav să-l ciomăgească bine înaintea fiecărei misiuni, ca să fie suficient de convingător. În nouă situații din zece, treaba mergea strună, iar lui Ossip nu-i mai rămânea decât să-i conducă pe soldații ruși până la adăpostul prietenilor săi.

Când a epuizat toate satele Ucrainei, el se făcuse apreciat în lupta de descoperire a elementelor contrarevoluționare...

Pe scurt, după cinci ani de servicii neloiale, când ceru cu o imensă umilință carnetul de membru de partid, nu au putut să-l refuze. Rușii aveau nevoie de oameni siguri în Germania de Est. Și cine ar fi putut fi mai de nădejde decât Ossip Werhun?

Încetul cu încetul, urcase toate treptele ierarhice ale Ministerului Securității. Nimic nu-i umbri viața până în anul 1954. Pe 20 iulie, el primi un telefon anonim prin care era convocat într-un cimitir. Acolo se întâlni cu un necunoscut care îi spusese doar atât:

— Bună ziua, Rinaldo.

De atunci nu se întâlnise niciodată cu același mesager. Între timp devenise un funcționar extrem de important al Securității. Și foarte temut. Nimeni nu părea să-și mai aducă aminte de trecutul său. Cu toate astea, el era sigur că, undeva, exista un dosar ce conținea toate datele sale.

Și totuși, niciodată nu s-ar fi hotărât să plece, dacă nu ar fi avut două motive. Mai întâi, era Stéphanie, secretara sa, o nemțoaică splendidă, cu douăzeci de ani mai tânără decât el. După două luni de la angajare, devenise amanta lui Otto. Până la sfârșitul anului, se căsătorise cu el. Și, deodată, simți că nu mai poate suporta plictisul universului comunist. Dorea să trăiască în Vest împreună cu frumoasa lui soție.

Al doilea fapt se petrecuse cu trei luni mai devreme. Tocmai fusese numit subdirector al Ministerului de Interne, iar predecesorul său îl punea la curent cu dosarele mai importante.

Bărbatul care ieșea la pensie îi întinsese un dosar cu coperți roz pe care se putea citi un singur cuvânt: „RINALDO".

Otto Wiegand simțise că i se taie picioarele. Dar celălalt se mulțumi să șteargă stratul de praf ce acoperea dosarul și să remarce:

— Acesta este un dosar foarte vechi, ce datează de la sfârșitul războiului. Noi știm că în serviciile noastre se află un spion american cu numele de cod Rinaldo. Însă nu l-am putut identifica niciodată. Poate dumneavoastră veți avea mai mult noroc... De aceea nu am închis niciodată acest dosar...

În ziua aceea, Otto se hotărî să fugă în Vest. Nu putea să mai trăiască cu sabia lui Damocles deasupra capului. Cu o lună mai devreme, îl avertizase pe „contactul" său:

— Voi trece granița în Vest. Dețin informații extrem de importante despre rețeaua comunistă din Germania Federală...

Acesta era adevărul strict. Otto își pregătise cu grijă fuga. El o puse la curent pe Stéphanie doar în ultimul moment. În mod oficial, el urma să plece să se odihnească pentru câteva zile, lăsând treburile serviciului în responsabilitatea omologului său din KGB, Boris Sevcenko.

Se hotărâse să plece direct în America. În Germania mai existau numeroși partizani de-ai lui Stephan Bandera, susținuți de Gehlen Apparat.[1] Ei puteau să-și amintească oricând de micile sale acte de trădare. Și oricând se putea întâmpla o nenorocire...

Cel mai greu îi fusese să se despartă de Stéphanie, chiar și pentru câteva zile. Ea plecase la Stockholm pe față. Iar acum, el se îndrepta către Est... Ce ironie a soartei...

Din nou, el se ridică în genunchi pe pat ca să se uite afară. Dar se lăsase noaptea și nu se mai auzea decât zgomotul valurilor reci ale Atlanticului.

---

1. Serviciul de informații din Germania de Vest (n.a.)

Capitolul II

Alteța Sa Serenisimă, prințul Malko, Cavaler al Ordinului Serafimilor, Margraf de Basse-Lusace, Cavaler al Vulturului Negru, Conte al Sfântului Imperiu roman, Landgraf de Kletsaus, Cavaler de onoare și de devoțiune al Ordinului de Malta – ca să nu citâm decât titlurile cele mai importante – era pe cale să-și spună că, la urma urmelor, era mai important să ai sânge nobil, destul de bine conservat încă, și să nu fii prea sărac, decât să fii mort, îngropat în fundul cimitirului Arlington din Virginia, sub un metru pătrat de gazon verde.

Acolo era locul unde își îngroapa CIA agenții ei cei mai merituoși, morți pe câmpul dezonoarei.

Cu toate că era în mijlocul lunii iunie, el comandase să se facă focul în bibliotecă, doar pentru frumusețea flăcărilor. Acestea dansau în șemineu, aruncând lumini jucăușe în ochii Alexandrei.

Erau amândoi lungiți pe o canapea de catifea roșie, Malko îmbrăcat cu un halat din mătase tăi, iar Alexandra, învăluită numai în pletele ei interminabile, de un blond venețian. La picioarele lor, se afla o sticlă pe trei sferturi goală de Dom Pérignon 1959, un an deosebit de bun.

Alexandra își goli cupa și o aruncă în cămin, unde se sparse. Asta era o mică manie a tinerei austriece, care era convinsă că îi poartă noroc.

Ea atinse cu buzele gâtul lui Malko.

— Te iubesc, *mein Hoheit* [1], spuse ea gânditoare.

Niciodată ochii de aur ai lui Malko nu fuseseră atât de frumoși. El mângâie coapsa goală a Alexandrei și, la rândul său, goli cupa și apoi o aruncă în foc.

— Tu ești minunată, îi spuse el.

---

1. Alteța mea (n.a.)

Pe Alexandra o cunoștea dintotdeauna. Orfană, ea cunducea cu o mână de fier un domeniu agricol, vecin cu castelul său. Cochetase cu ea mult timp înainte ca tânăra fată să accepte să devină amanta lui, cu doi ani în urmă, în împrejurări deosebit de dramatice.[1]

Împărțindu-și timpul între Statele Unite, călătoriile sale pentru CIA, și castelul său, Malko se despărțea în mod frecvent de Alexandra. Iar acest lucru era cauza unor drame fără sfârșit.

De un orgoliu imens și de o gelozie depășind orice închipuire, ea se încăpățâna să nu se căsătorească cu Malko. De fiecare dată când acesta se reîntorcea acasă, era nevoit să o recucerească, să-i telefoneze, să o acopere cu trandafiri, pentru a-i domoli amorul propriu rănit. Dar rezultatul merita toate chinurile. Când voia, Alexandra era o ființă de vis.

În ajun, Malko dăduse o serată în castelul său, la care venise lume de la Viena și din împrejurimi. Era pentru prima oară când foloseau rampa exterioară, construită în timpul absenței lui, care permitea ca invitații să urce cu mașinile lor direct până la saloanele de la primul etaj.

Acest rafinament se bucurase de un succes total. La fel ca și șampania Dom Pérignon 1959 și caviarul „Beluga" adus din Iran.

Alexandra jucase rolul de amfitrioană, extrem de excitantă în rochia de muselină roz ce lăsa să se vadă nouă zecimi din trupul ei. Puțin mai târziu, dansând cu Malko în marele salon recent restaurat, Alexandra se comportase cu indecența unei maimuțe tinere. Cu toate astea, cocul ei complicat și aerul distant inspirau respect celorlalți curtezani.

După plecarea invitaților, el o găsise așteptându-l în salon, unde toate luminile fuseseră stinse în afară de două sfeșnice cu lumânări.

Acum înțelese semnificația zâmbetului ei șăgalnic din clipa în care o luase în brațe. Frumoasa ei rochie de muselină era o ultimă și fragilă barieră a pudorii ei.

Îi cunoștea bine gusturile.

Delicata rochie nu supraviețuise capriciilor lor, dar acum dormeau, nespus de fericiți, îmbătați de erotism și de șampanie, chiar pe superbul covor de Buhara, excelent pentru a face dragoste.

---

1. Vezi: Le Dossier Kennedy (n.a.)

— La ce te gândești acum? îl întrebă Alexandra, brusc bănuitoare.

— La faptul că am rămas fără șampanie, remarcă Malko.

El sună. Peste câteva secunde, se auzi o bătaie în ușă. Alexandra se înfășură în pătură și Malko strigă:

— Intră.

Elko Krisantem vârî capul prin ușa întredeschisă.

— Mai adu-ne o sticlă, ceru Malko.

Turcul închise ușa. De când Malko îl adusese de la Istanbul,[1] acest ucigaș mercenar se transformase într-un majordom excelent. Statura sa înaltă și mustața fină făceau furori printre invitatele lui Malko. Iar atunci când era cazul, Krisantem – specialist al juvățului – știa să-l ajute cu discreție pe Malko în anumite misiuni.[2]

Dacă uneori mergea puțin adus de spate, era din cauza vechiului său obicei de a purta un revolver Astra sub centură.

După o bătaie discretă în ușă, Elko se ivi din nou cu o sticlă de Dom Pérignon, o deschise și apoi se făcu nevăzut.

Malko privea lichidul de culoarea chihlimbarului. Îi plăceau bulele ireale și scumpe.

Alexandra se apropie și-și plimbă degetele lungi pe pieptul lui.

— Încă te mai simți rău, șopti ea. De ce nu renunți odată la profesia asta de nebun ca să trăiești numai aici? Până la urmă or să te ucidă...

Malko mormăi, făcând un gest vag:

— Trebuie să termin castelul și treaba asta costă o avere. Eu nu știu să fac nimic altceva. Și pe urmă, dacă trebuie să ne căsătorim...

Ochii ei se întunecară.

— Știi foarte bine că nu sunt una dintre târfele tale de lux...

El nu îndrăznea să recunoască faptul că această viață de aventurier, plină de pericole începuse să-i placă.

Atunci când începuse să lucreze pentru Central Intelligence Agency, o făcuse doar ca să poată plăti restaurarea castelului său, veniturile sale permițându-i să trăiască fără a fi nevoit să muncească. Acum, intrase deja în joc. Desigur, ura din tot

---

1. Vezi: S.A.S la Istanbul (n.a.)
2. Vezi: Dosarul Kennedy (n.a.)

sufletul violența și se folosea cât mai puțin posibil de pistolul său extraplat, primit în dar de la șeful său, David Wise.

Spionajul însă era și un joc al spiritului, o luptă între inteligența celor doi adversari. Era un domeniu în care creierul încă mai conta. Americanii ajunseseră să producă cosmonauți în serie, cu militari fără imaginație, supradopați cu tehnologie, dar marii spioni puteau fi numărați pe degetele unei singure mâini. Cu calculatoare bune se poate ajunge pe lună. Dar nici cel mai performant computer din lume nu servește la nimic atunci când trebuie să convingi un om să trădeze.

Malko nu îndrăznea însă să-i explice Alexandrei toate acestea. Nici să-i mărturisească faptul că, la Liezen, risca în permanență să se plictisească, cu toate că aici era mult mai plăcut decât în mica sa casă din Poughkeepsie, lângă New York, unde era domiciliul său american. Și totuși, de data asta fusese cât pe-aci să nu-și mai revadă niciodată castelul... În clipa în care aparatul Boeing al Air Force, care sosea de la Hong Kong, aterizase la San Diego, echipajul avionului era convins că nu va mai scăpa...[1]

Apoi medicii de la Marină făcuseră minuni ca să poată să-i extragă cele patru gloanțe din corp.

Fusese transportat la un spital din Bethseda, la Washington, și David Wise în persoană venise să-l vadă ca să-l felicite. De atunci trecuseră șase luni. Rănile se închiseseră de bine de rău, dar rămăsese cu plămânii sensibili pentru tot restul zilelor sale. Din fericire, nu fuma.

Chiar în ziua în care părăsise Bethseda, avu loc un episod de zile mari: nota de plată a serviciilor medicale se ridica la suma de 6 483 de dolari și 75 de cenți.

Din cauza furiei provocate de acest fapt, rănile i se deschiseseră. El alertă imediat pe unul dintre funcționarii CIA, care își pusese mâinile în cap. Agenții „negri" ca Malko nu erau afiliați la Crucea Albastră, la asigurările în caz de boală și de accidente, așa cum erau funcționarii americani. Asta pentru că, în mod oficial, ei nici nu existau.

În cele din urmă, funcționarul îngrozit a trebuit să confecționeze la iuțeală un întreg dosar, desigur fals, imputând cei 6 483 de dolari unui funcționar al CIA, care a trebuit să înghită hapul.

---

1. Vezi: Les Trois Veuves de Hong Kong (n.a.)

De atunci, Malko nu se mai mișcase din castelul său. Primele două luni, nu s-a sculat din pat decât patru ore pe zi, apoi, încetul cu încetul, își reluse viața normală. Prin intermediul antenei CIA din Viena, David Wise îl ținea la curent cu noutățile, dar îl lăsa încă pe tușă. Rănile erau acum vindecate, lăsând niște cicatrice impresionante, pe lângă vechiul semn făcut de un pumnal la Bangkok.[1] Cu siguranță că Extremul Orient nu era un loc favorabil pentru el...

Profitase de această perioadă de odihnă ca să supravegheze personal lucrările de la castel, sarcină îndeplinită în absența sa de către Krisantem.

De când acesta fusese pe cale să-i taie gâtul unui tâmplar care încercase să folosească în loc de mahon doar o imitație, crescuse în mod simțitor nivelul conștiinței profesionale a meseriașilor angajați la Liezen.

— Vrei să te culci? Ai un aer cam obosit, *mein Hoheit*.

Era ironică și tandră în același timp. Îi plăcea totuși titlul său, perfect autentic.

Malko avea un aer visător, cu cupa de șampanie în mână. Tocmai voia să-i răspundă, când se auzi sunând telefonul aflat în hol. Îl auzi pe Krisantem vorbind, apoi acesta bătu timid la ușă. Spectacolul oferit de Alexandra era periculos pentru arterele sale.

— Este Viena, anunță el. Un domn de la ambasadă dorește să vă vorbească.

Elko Krisantem avea un respect religios pentru funcționarii americani de când aceștia au reușit să-l scoată din Turcia, cu toate că avea un cazier judiciar la fel de lung ca și Coranul.

Malko se ridică. David Wise era din nou interesat de starea sănătății lui.

---

1. Vezi: L'Or de la Rivière Kwai (n.a.)

Capitolul III

Otto Wiegand încă dormea când auzi cheia răsucindu-se în broască. El se sculă dintr-un salt, căutându-și în mod reflex revolverul sub pernă, cu un gest familiar. Căpitanul Olsen rânji dezaprobator.

— Am primit răspunsul domnului Haraldsen, spuse el cu brutalitate. Nu este de acord să mă abat din drum pentru dumneavoastră. Așa că vă voi preda autorităților din Riga.

Wiegand se ridică iute cu pumnii strânși. Nu mai avea nimic de pierdut.

— Gunoiule, lucrezi pentru ei!

Norvegianul, care era mai înalt cu un cap, nici nu se clinti.

— Eu nu lucrez pentru nimeni în afară de domnul Haraldsen. Și execut doar ordinele lui. Ajungem la Riga peste patru zile.

Îl salută cu mâna la chipiu și ieși din cabină fără să-l mai privească, încuind ușa în urma sa.

Furios la culme, Otto Wiegand se repezi la ușa metalică și începu să lovească în ea cu picioarele.

— Ticăloșilor! Nenorociților! urlă el. Vreți să mă distrugeți!

Ragona își continua cursa mergând cu o viteză de douăsprezece noduri pe oră. Otto Wiegand se liniști. Scăpase el din situații cu mult mai grele. Mai avea încă în mânecă un atu extrem de mic. Din nefericire, acesta nu mai depindea de el. Nu-i mai rămăsese decât să se roage diavolului.

* * *

Cu siguranță că diavolul îl privea cu ochi buni pe Otto Wiegand căci, la o oră după vizita căpitanului, ușa cabinei se deschise încetișor și intră Helga. Cu un deget la buze, ea îi

făcu semn să tacă și încuie ușa cu cheia. În loc de blugi, acum purta o fustiță din catifea. Se așeză pe marginea patului neocupat și îl privi pe neamț cu ochii strălucitori.

— Este adevărat că ați omorât un om?

Iată ce le interesa pe tinerele domnișoare...

— Da, este adevărat, răspunse în limba engleză Otto Wiegand.

El uită să-i spună că, pe lângă trebușoarele pe care le făcuse la viața lui, acest omor curat, cu un pistol P 38, fusese floare la ureche.

— Vasul merge la Riga, spuse fata.

El clătină din cap.

— Eu nu voi merge la Riga. Mă voi sinucide înainte. Nu vreau să cad în mâinile comuniștilor.

Ea scoase un țipăt ușor. O fascina acest om ce emana duritate și cruzime în același timp.

— Aș vrea să vă ajut, murmură ea.

— Cum ați intrat aici?

Ea se înroși.

— Am găsit dublurile cheilor. Voiam să vă văd, să stăm de vorbă.

— Ajutați-mă să ies de aici, spuse el deodată. Mai întâi, vreau să ies din cabina asta.

Ea lăsă capul în jos și mărturisi:

— Mi-e frică de unchiul meu. Știe că sunt singura persoană care poate ajunge la cheile astea. Dacă ar ști că sunt acum aici, m-ar bate și m-ar încuia în cabina mea.

Otto înțelese că nu putea să o convingă doar cu vorbele. Nu exista decât o singură cale. El privi pulpele bronzate și goale ale tinerei cu o intensitate atât de mare, încât aceasta își încrucișă picioarele.

Urmă un lung moment de liniște insuportabilă, apoi Otto se ridică și o luă pe Helga de mână. Cu răsuflarea tăiată, aceasta nu opuse nici o rezistență.

Neamțul o trase cu brutalitate către el și îi prinse un sân, răsucindu-i sfârcul prin puloverul de lână. Fata deschise gura ca să țipe, dar el i-o strivi cu un sărut și o împinse către pat. Barba îi zgâria pielea fină, dar ea se agăță de el, răspunzându-i la sărutare. Otto își strecură amândouă mâinile pe sub pulover și începu să-i frământe sânii, mai-mai să-i strivească. Corpul norvegiencei se arcui sub trupul său, cu un strigăt răgușit.

Otto Wiegand nu se prefăcea decât pe jumătate: se străduia să se gândească la Stéphanie.

Fără ca să-i scoată măcar fusta, el o avu imediat pe la spate și o mușcă de ceafă, lăsându-se cu toată greutatea peste trupul ei. Apoi se retrase brusc, o întoarse cu fața în sus și, ținând-o strâns de umeri, rămase cu pântecele lipit de pântecele ei. Helga își ascunse fața la umărul lui, dar el o forță să îl privească.

— Asta ai vrut când ai venit aici, nu? spuse el. Acum poți să mă lași să crăp.

Ea se încordă vrând să se dea jos din pat.

— Nu este adevărat. Am vrut să vă ajut.

— Atunci, iată ce ai de făcut. Când vom ajunge în dreptul coastei, ai să descui ușa. Între timp ai să pregătești o barcă pneumatică. Pe urmă mă voi descurca singur. De acord?

— Am să încerc, se bâlbâi fata. Îți jur.

El o mai strânse un pic în brațe, apoi o lăsă să se ridice. Fără să-l privească, ea își puse hainele în ordine și scoase cheia din buzunar.

— Acum trebuie să plec, zise ea. Mă voi întoarce imediat ce voi putea.

— Ai să faci ce ți-am spus?

— Da.

Vocea ei era acum doar o șoaptă. Helga ieși repede din cabină.

Cu răsuflarea accelerată încă, Otto se lungi pe pat. Spera că Helga îl va dori și a doua zi. Viața lui depindea de o simplă ecuație glandulară.

* * *

Ofițerul de gardă aduse pe biroul viceconsulului american de la Oslo un teanc de foi cu rezumatul știrilor difuzate la radio în cursul nopții. Unul din mesaje era încercuit cu roșu. Consulul îl citi și imediat puse mâna pe telefon.

— Faceți legătura cu Washington, la numărul 351-11-00. Urgent.

Era numărul de la CIA. Peste câteva minute, el obținu legătura.

Conversația care urmă nu a fost prea lungă, dar a declanșat o adevărată orgie de telefoane și de telexuri, unele mai secrete decât celelalte.

* * *

Un Buick înmatriculat cu placă CD se opri pe Karl Johans Gata în fața vechiului imobil ce găzduia birourile Companiei de navigație Haraldsen. Doi bărbați eleganți se dădură jos din el și intrară în pas aproape alergător. Unul din ei întinse o carte de vizită secretarei așezate în hol, care sări de parcă i s-ar fi anunțat naufragiul navei Kon-Tiki.

Doar nu primea în fiecare zi vizita unui consul al Statelor Unite, însoțit de viceconsul.

Knut Haraldsen era un bătrân înalt, cu o expresie vicleană pe față și cu obrajii atinși de cuperoză, dar slab ca un țâr. El îi primi imediat pe cei doi vizitatori și îi rugă să ia loc. Cel mai vârstnic dintre ei nu îl mai lăsă să-i întrebe nimic.

— Serviciile noastre radio au captat din întâmplare un schimb de mesaje purtat între mineralierul *Ragona* și biroul dumneavoastră din Oslo, domnule Haraldsen, spuse el.

Bătrânul armator tresări.

— Dar puteți să-mi spuneți de ce...

Consulul își încrucișă mâinile pe genunchi.

— Domnule Haraldsen, continuă el cu un zâmbet mieros, înțeleg perfect motivele pentru care ați ordonat căpitanului dumneavoastră să-l predea autorităților de la Riga pe naufragiatul găsit în mijlocul Atlanticului, dar am venit să vă rog să vă revizuiți poziția.

Knut Haraldsen s-ar fi așteptat la orice, numai la asta nu.

— Ce vreți să spuneți?

— Vă rog să luați de urgență legătura cu mineralierul *Ragona* și să ordonați căpitanului să-l lase pe pasager într-o țară necomunistă, la alegerea acestuia. Bineînțeles că noi vă vom despăgubi de toate cheltuielile suplimentare. Vă rugăm însă să procedați așa.

Knut Haraldsen se făcu roșu ca racul. Era un tip susceptibil și xenofob.

— Domnule, eu nu primesc ordine de la nimeni. *Ragona* își va continua drumul către Riga, unde criminalul va fi predat autorităților... Nu înțeleg de ce vă interesează un asemenea individ.

El se ridică în picioare, dând de înțeles că întrevederea a luat sfârșit. Consulul scoase un oftat, dar rămase locului.

— Domnule Haraldsen, spuse el rar, acest individ, cum îi spuneți dumneavoastră, este foarte important pentru noi. În asemenea măsură, încât nu vrem ca el să cadă în mâinile comuniștilor. Mă înțelegeți?

Norvegianul era mai încăpățânat decât o sută de marinari bretoni la un loc.

— Înțeleg foarte bine, domnule, dar nimeni nu poate să-mi dea mie ordine în ceea ce privește vasele mele. Iar *Ragona* va merge direct la Riga.

Timp de câteva secunde, cei doi se înfruntară din priviri. Consulul știa el ce știa. Ar fi dat orice să-i vadă mutra lui Haraldsen dacă ar fi știut că un submarin american urmărea chiar în această clipă cargoul, gata să intervină în cazul în care demersul său ar fi eșuat. Avea însă și alte arme împotriva încăpățânatului armator. Abordă figura deznădăjduită a unui militar ce este împiedicat să oprească declanșarea unui război.

— Domnule Haraldsen, cred că marinarii din compania dumneavoastră merg adesea în Statele Unite. Ar fi extrem de dezagreabil să fiți declarat „persona non grata" de către anumite agenții federale...

Armatorul sări ca ars.

— Ce-i ăsta, un șantaj?

Cu o mimică indignată, consulul respinse o acuzație atât de monstruoasă. Dar Knut Haraldsen era un bun om de afaceri și știa ce însemnau toate acestea. La urma urmelor, puțin îi păsa de acel naufragiat. Ca să salveze aparențele, întrebă:

— Puteți să-mi spuneți de ce țineți atât de mult la acest individ?

— Nu, făcu simplu consulul.

Knut Haraldsen aranjă câteva hârtii pe biroul său.

— Bine. Voi ordona căpitanului Olsen să-l debarce pe omul dumneavoastră la Skagen, în Danemarca.

Consulul se ridică în picioare și îi întinse mâna.

— Eram sigur că ne veți înțelege. Bineînțeles, vă rog să păstrați secretul absolut în toată această afacere.

După ce își strânseră mâinile cu răceală, ei se despărțiră.

Rămas singur, Haraldsen bătu cu pumnul în masă. Niciodată în viața lui nu fusese așa de umilit. Reflectă câteva secunde, apoi ridică receptorul. Îi rămânea doar un singur mod de a se răzbuna.

— Dați-mi, vă rog, legătura cu *Dagbladet*.

Avea de gând să povestească totul celui mai important ziar din Oslo, pe al cărui director îl cunoștea.

* * *

Cu ochii deschiși în întuneric, Otto Wiegand asculta zgomotele *Ragonei*. Helga nu mai apăruse de douăzeci și patru de ore. Un marinar intra în cabină de trei ori pe zi ca să-i aducă de mâncare și ca să-l ducă la toaleta ce se afla la câțiva metri. Nu îl lăsau să se îmbolnăvească.

Pe căpitan nu îl mai revăzuse.

Peste puțin timp, avea să se afle într-o celulă la Riga, iar după aceea va fi trimis înapoi la Pankow unde nu-l mai aștepta nimic bun. În profesia sa, nu erai iertat la prima greșeală. Ceea ce-l speria mai tare era ce avea să se i se întâmple înainte de a primi un glonț în ceafă. La cincizeci și cinci de ani, nu mai avea chef să sufere. Ceilalți știau prea bine asta și aveau să profite.

În tot acest timp, mineralierul despica cu iuțeală apele cenușii. Deși era luna iunie, timpul nu se îndreptase încă.

După calculele lui, până în Danemarca mai aveau doar o zi.

Deodată cheia se răsuci în broască, fără ca el să fi auzit pașii grei ai marinarului care îi aducea mâncarea. De altfel, acesta abia fusese. Otto se forță să stea nemișcat pe pat, cu capul întors către peretele din oțel. Vocea Helgăi îl făcu să se întoarcă.

— Dormeați?

Ea era îmbrăcată cu același pulover galben, dar avea un pantalon negru ajustat ca o mănușă. Cu un gest grăbit, ea încuie ușa și își băgă cheia în buzunar, apoi se aplecă deasupra cușetei. Ea îl cuprinse pe neamț cu amândouă brațele de după gât, încercând să-l sărute. Era parfumată.

Otto nu reacționă însă după dorința ei. Cu un gest brutal, el o respinse.

— Unde suntem acum?

Ochii fetei clipiră și ea întoarse capul.

— Nu știu.

El o prinse cu brutalitate de păr și o trase.

— Minți.

Fata se bâlbâi încercând să scape.

— Cred că mâine dimineață vom ajunge în dreptul coastelor Danemarcei.

— Mi-ai pregătit barca?

Ea clătină din cap.

— Nu am găsit nimic. Nu sunt decât șalupe pneumatice mari, pentru cincisprezece persoane.

El trase o înjurătură și îi dădu drumul.

— Cu atât mai rău. În acest caz, trebuie să mă mulțumesc cu o vestă de salvare. Dă-mi cheia.

Ea se încordă, apoi mărturisi cu o voce șoptită:

— Îmi pare rău, dar nu pot. Dacă observă unchiul meu, mă va ucide. Este un tip foarte violent.

Ascunzându-și chipul la pieptul lui, ea spuse cu un ton rugător:

— Iertați-mă, dar nu pot, cu adevărat nu pot. Dacă unchiul meu ar ști că vin să vă văd...

Ea lăsă fraza neterminată. Otto gândea cu luciditatea unui computer. Era clar că nu putea să o convingă. Era terorizată de unchiul ei. Trebuia să se gândească la altceva.

O atrase spre el, iar ea se lipi strâns cu trupul de el, ca pentru a-i cere iertare.

El îi șopti la ureche:

— Ești sigură că nu mă poți lăsa să fug?

— Este imposibil, gemu ea. Imposibil.

Mâinile lui urcară către sâni și îi strânse puțin.

— Și dacă îți iau cheia cu forța?

Ea păru înveselită ca de o glumă.

— Să știi că sunt puternică și pot să țip...

Imediat, el știu ce trebuie să facă fără să mai ezite nici o clipă.

Mâinile lui alunecară până la baza gâtului fetei, prinzând carotidele; el o culcă pe pat, urcându-se deasupra ei. Privirile li se încrucișară și fata înțelese că o va ucide.

Restul se petrecu foarte repede. Otto nu era sadic. El o strânse cu toată puterea sa, ținându-și fața înfundată în pătură ca să evite unghiile ce puteau să-l sfâșie. Într-adevăr, fata era puternică. Mâinile ei le cuprinseseră pe ale lui și, o vreme, crezu că nu va putea menține prea mult strânsoarea. Ridicându-se ușor, el își luă un elan și o lovi cu genunchiul în burtă. Simți unda de durere care îi traversa trupul și rezistența opusă de

fată se diminuă. Atunci profită și îi strivi laringele cu antebrațul. Fata se mai zbătu un timp, apoi rămase imobilă. Ca să fie sigur, el o mai sugrumă preț de un minut. Apoi sări jos de pe pat.

Priveliștea nu era deloc plăcută. Imediat el se examină într-o mică oglinjoară: din fericire, nu avea nici o urmă pe față. Acoperi chipul victimei cu un prosop și începu să o caute în buzunare. Găsi imediat cheia și o ascunse.

Nimeni nu avea să observe dispariția tinerei norvegience înainte de a doua zi de dimineață, pentru că toți erau convinși că se află în cabina ei. În zori, el va arunca la apă una din șalupele mari. Strâmtoarea Kattegat era un loc frecventat, așa că va fi repede pescuit. Vederea Helgăi îl indispunea. Sub pat era amenajat un loc de depozitare, care se închidea cu un panou dintr-o singură bucată. El băgă cadavrul fetei în spațiul gol, apoi lăsă panoul peste el. Acum nu se mai vedea nimic.

Își terminase macabra activitate de aproape zece minute, când cheia se răsuci din nou în broască. Ușa se deschise și apăru căpitanul Olsen. Otto Wiegand se ridică din pat cu stomacul strâns de frică. Nu se așteptase la așa ceva. Căută din ochi ceva cu care să se apere. Căpitanul îl salută însă calm, privi de jur-împrejur în cabină, apoi spuse:

— Am noutăți în privința dumneavoastră; se pare că într-adevăr aveți relații puternice.

— Ce vreți să spuneți? întrebă Otto, cuprins de un sentiment neplăcut.

Olsen își scărpină bărbia.

— Sunteți liber, domnule Wiegand, spuse el cu regret. Tocmai am primit ordin de la domnul Haraldsen să vă debarc în portul cel mai apropiat, adică la Skagen în Danemarca. Așadar, mă supun.

Otto părea să-și găsească greu cuvintele. Norvegiaul putea însă să pună acest lucru pe seama surprizei.

— Peste cât timp vom ajunge la Skagen? întrebă el cu o voce gâtuită.

— Mâine, în cursul dimineții. Vă dau permisiunea să veniți pe puntea din spate și în careul ofițerilor.

— Nu, nu acum, se grăbi să spună Otto. Vreau să mă mai odihnesc. Nu mă simt prea bine...

Olsen clătină din cap.

— Cum doriți.

El se întoarse și părăsi cabina. Mâna transpirată a lui Otto era încleștată pe cheia din fundul buzunarului. După câteva minute, el se duse la ușă și apucă clanța: ușa se deschise fără efort. O închise la loc și se întoarse să se așeze pe pat. Era prea stupid. Tocmai scăpase de o mare catastrofă.

Simți în ceafă jetul de aer aruncat de gura de ventilație și respiră adânc. Acum existau două soluții posibile: să lase cadavrul acolo unde îl ascunsese, cu riscul de a fi găsit înainte de debarcarea sa, sau să scape de el. Acest lucru era mult mai riscant, dar și mult mai sigur. Cu siguranță că, imediat cum va părăsi cabina, vor veni să facă ordine. Cunoștea mania scandinavilor pentru curățenie... Trebuia să găsească un loc unde să ascundă cadavrul.

Otto deschise ușa cabinei și ieși pe culoar. Înainte de toate, avea nevoie de aer curat. Amintirea omorului săvârșit nu-l tulbura câtuși de puțin. Helga murise prostește, ca soldații care se lasă uciși în ultima zi de război, iar el nu avea chef să o jelească. Fusese o toantă.

Preferă însă să nu se îndepărteze prea mult. Dacă vreunui marinar îi venea ideea să arunce o privire în cabina lui...

După ce urcă scara metalică ce ducea spre punte, Otto inspiră cu voluptate aerul proaspăt. De la Skagen, avea să plece la Stockholm ca să o recupereze pe Stéphanie, iar apoi vor pleca în Statele Unite. Aveau să trăiască acolo liniștiți, bucurându-se de soarele Floridei, de care Otto fusese întotdeauna atras.

Dar nu era încă momentul potrivit să-și facă visuri. Părăsind bastingajul, el inspectă cu rapiditate puntea. Nu avea nici o șansă aici. Panourile calei erau fixate solid și nu văzu nici un orificiu suficient de mare ca pentru a strecura înăuntru un cadavru. El se întoarse în cabină, cu gândul la unica soluție: să deschidă hubloul și să arunce cadavrul în mare, cu suficient lest, și să se roage în continuare diavolului ca nimeni să nu audă zgomotul făcut de corp în cădere.

În momentul când era gata să intre în cabină, se hotărî să exploreze și culoarul din fața acesteia. Toate ușile erau încuiate, cu excepția celei de la sala cu dușuri, iar aici era prea riscant să aducă moarta. Tocmai se pregătea să se întoarcă, când observă o ușiță joasă, întredeschisă.

Culoarul era pustiu. El deschise ușița. Era un fel de cămară, plină cu conserve de fructe, saci cu cartofi, ambalaje...

Era locul ideal.

El începu să mute sacii în așa fel, încât să facă un fel de zid, în spatele căruia putea să ascundă cadavrul. Dacă l-ar fi surprins cineva, ar fi putut spune că-i era foame. Peste zece minute, el ieși din debara, transpirat și plin de praf, dar bucuros. Helga avea asigurat un loc, chiar dacă nu era ultimul.

Reîntors în cabină, încuie ușa după el, scoase cadavrul din ascunzătoare și îl așeză pe pat, lovindu-se cu capul de panou. Trase o înjurătură în nemțește. Idioata asta avea să-i complice viața până în ultima clipă.

Deschizând ușa, el inspectă culoarul în ambele sensuri. La acea oră târzie, era puțin probabil să-l deranjeze cineva. Membrii echipajului care nu erau de serviciu, se odihneau.

Cu cadavrul pus pe umărul drept, el ieși din cabină. Cele treizeci de secunde ce urmară, fură cele mai neplăcute din întreaga sa viață. Din nou, se lovi cu capul de tocul ușii, când încercă să intre în scunda debara. Se descotorosi cât putu de repede de funebra sa povară și ieși ca din pușcă. Cu un pic de noroc, dulcea Helga putea fi găsită peste două sau trei zile. Dacă șobolanii mai lăsau ceva din ea. Cu inima ușoară, el se urcă din nou pe punte.

În noaptea întunecoasă nu se putea distinge nimic. Dar Otto știa că Danemarca era acolo jos, iar *Ragona* se îndrepta către ea. Chiar dacă o găseau pe Helga, nimic nu îl putea acuza pe el în mod direct. Orice membru al echipajului putea fi suspectat.

Otto Wiegand simți un val de căldură gândindu-se la interminabilele coapse ale Stéphaniei. Puțin amețit din cauza aerului sărat al mării, el coborî și intră iar în cabina sa.

Capitolul IV

Vocea era familiară și caldă: Steve, secretarul ambasadei îl admira nespus de mult pe Malko. El se interesă imediat de starea sănătății acestuia, punându-i nenumărate întrebări. Cu gândul dus aiurea, Malko îi răspundea aproape monosilabic. Brusc, observă că în vocea interlocutorului său se produse o schimbare inperceptibilă. Ca și cum ar fi fost stânjenit de faptul că, deși nu mai are nimic de spus, nu încheie încă discuția. Un beculeț roșu se aprinse în creierul lui Malko. Știa că sănătatea lui era importantă pentru David Wise, dar chiar atâta solicitudine era suspectă...

— Ia spuneți-mi, spuse el deodată. Nu cumva Crucea Albastră s-a hotărât să nu mă mai ramburseze, iar eu voi fi îngropat în groapa comună?

Steve râse nervos și stingherit:

— Nici vorbă de așa ceva, dar domnul Wise m-a însărcinat să vă rog ceva...

— Vrea cumva să invadez Cehoslovacia?

Râsul stingherit se auzi iar. Nefericitul nu știa cum să înceapă...

— Problema este că ar vrea să vă ceară un mic serviciu, spuse Steve cu o voce plângăreață.

Cunoștea el bine acest gen de „mici servicii". Unul dintre ele ar fi fost să meargă de pildă în patru labe până la Polul Nord...

— Nici nu m-am pus bine pe picioare că mă și trimite să-mi risc iar viața, remarcă Malko ironic.

— O! nicidecum, îi tăie vorba Steve. Este doar o călătorie liniștită până în Danemarca. Un fel de odihnă activă.

Buna lui educație îl obligă să fie civilizat.

— Ba de odihna de veci, spuse el sarcastic. Altfel nu ar avea nevoie de mine... În sfârșit, spuneți-mi despre ce este vorba.

Ușurat, americanul începu să-și descarce sacul.

— Domnul Wise ar dori ca să plecați cât mai curând posibil în Danemarca, la Skagen mai precis, ca să luați legătura cu un anume Otto Wiegand.

— Probabil că voi fi primit cu grenade.

— Nici vorbă de așa ceva! (Steve părea în mod sincer șocat. Agenții „negri" vedeau numai rău în jurul lor.) Dumneavoastră veți beneficia de o acreditare oficială. (El accentuă cuvântul „oficială".) Misiunea dumneavoastră constă în a-l escorta pe acest domn și a-i clarifica situația în fața autorităților daneze. Acest lucru nu vă va lua mai mult de patruzeci și opt de ore și cred că această persoană va fi bucuroasă să vă întâlnească.

— A! De ce? făcu Malko neîncrezător.

— Am înțeles că tocmai a fugit din Germania de Est și că este unul dintre agenții noștri de mai mulți ani. Pare să fie un personaj foarte interesant.

Trădătorii sunt arareori interesanți. Utili, poate, dar interesanți, nu. Malko își păstră această remarcă pentru el.

— Și când trebuie să mă duc să-l caut pe acest biet rătăcit?

Urmă un moment de tăcere.

— Mi se pare că vasul pe care se află va ajunge la Skagen poimâine. Mi-am permis să vă rezerv un loc la clasa întâi într-un avion DC-9 al Companiei Scandinavian Airlines, ce pleacă din Viena mâine la ora douăsprezece și treizeci și cinci și ajunge la Copenhaga la ora paisprezece și zece. Aveți o legătură pentru Aalborg, aeroportul cel mai apropiat de Skagen, la ora șaisprezece și patruzeci de minute, cu zborul SK 207, tot cu un DC-9. Am aranjat ca la sosirea acolo să fiți așteptat de o mașină. De asta se ocupă scandinavii care sunt oameni serioși. Voi fi și eu la aeroport ca să vă comunic anumite date confidențiale.

Ca și cum i-ar fi citit gândurile, Steve adăugă:

— Domnul Wise a ținut foarte mult să mergeți dumneavoastră la Copenhaga, având în vedere importanța acestei persoane.

— Sper ca totul să se desfășoare cât mai discret, spuse Malko.

— O, desigur, întări Steve. Nimeni nu este la curent cu acest eveniment.

O mică minciună nu a făcut niciodată vreun rău unui diplomat de carieră.

— Bine, spuse Malko. Tocmai mă gândeam să dau o fugă până la Copenhaga ca să-mi cumpăr câteva porțelanuri și ceva argintărie. Am să profit de ocazia asta ca să le trec pe nota de plată.

Steve râse politicos și ușurat, încurcându-se în tot felul de scuze înainte de a închide telefonul.

Întorcându-se în bibliotecă, Malko se ciocni de Krisantem care trăsese cu urechea la toată conversația. Onorabilitatea sa, în curs de rodaj, mai avea încă ceva lipsuri.

— Așa că plecați la Copenhaga? întrebă el cu aerul unui câine bătut.

Turcul era înnebunit după călătorii. În absența stăpânului său, se plictisea îngrozitor, iar perspectiva de a rămâne din nou singur îl deprima. Lui Malko i se făcu milă de el.

— Te pot lua cu mine, îi spuse. Poate că asta îți va schimba ideile. Ai grijă însă că acesta este un voiaj de plăcere și că trebuie să te comporți ca un gentleman. Nu trebuie să cari nici revolverul Astra și nici latul cu tine.

În momentul acela Krisantem ar fi fost în stare să jure că va merge doar în mâini.

* * *

Blonda stewardesă de la Scandinavian Airlines se aplecă plină de solicitudine către preotul care ocupa un loc în primul rând de fotolii de la clasa întâi. Luxosul aparat DC-9 tocmai decolase de pe aeroportul Leonardo da Vinci din Roma. Cu ochii închiși, preotul părea că meditează.

— Ați dori să beți ceva înainte de a servi masa? îl întrebă tânăra.

— Un White Label, fără apă, răspunse preotul cu o voce suavă, muzicală și extrem de blândă.

Stewardesa avu o tresărire imperceptibilă. Din partea unui om atât de sfânt, care stătea cu mătăniile între degete, ea s-ar fi așteptat să ceară mai degrabă un suc de portocale. Dar, la urma urmelor, Dumnezeu nu interzicea cu adevărat bucuriile mesei, iar un White Label, care era nectarul zeilor, putea fi și al servitorului Său.

Preotul avea o față cenușie, aproape pământie, o frunte îngustă și niște urechi monstros de mari. Ele păreau făcute dintr-o materie albă, moale și fragilă și, din anumite unghiuri, erau aproape transparente. Mâinile, păroase ca și urechile, erau puternice și străbătute de vene groase. O sutană bine croită scotea în evidență trupul musculos al unui bărbat de aproximativ șaizeci de ani. Părintele Joseph Melnik avusese întotdeauna mare grijă de persoana lui atunci când îi permiteau împrejurările.

Așezat confortabil în fotoliul său, el se pregătea să se bucure de fiecare minut din cele două ore și jumătate ale călătoriei până la Copenhaga. De la sfârșitul războiului, călătorise foarte mult. Arareori era văzut la Roma și, când se afla acolo, el se găsea la Vatican, unde se întâlnea cu preoții care făceau parte din organizații utile Vaticanului, dar nerecunoscute în mod oficial. Începând cu *Opus Dei,* vârful de lance al Bisericii, și până la grupări cu mult mai periculoase, toate formau un fel de Serviciu Secret al Vaticanului, ocupându-se de rezolvarea problemelor în favoarea acestuia prin metode mai degrabă brutale decât prin rugăciuni. Ele ajutau orice mișcare anticomunistă. Printre toți acești agenți îmbrăcați în sutane, părintele Joseph Melnik avea un loc aparte.

Cei mai buni partizani ai săi nu ezitau să îngenuncheze înaintea lui și să-i sărute mâna ca unui sfânt. Alții, cei mai numeroși, și-ar fi dat bucuroși brațul lor drept ca să-l vadă spânzurat într-un copac sau cel puțin crucificat.

Fără să-i pese de aceste păreri divergente, părintele Melnik își plimba prin lume enormele urechi și sutanele sale rafinate, împodobite adesea cu ordine primite din partea anumitor guverne pentru anumite servicii aduse acestora.

Cu siguranță, părintele Joseph Melnik nu era cel mai sfânt membru al Vaticanului. Era unul dintre rarii supraviețuitori ai epocii în care Biserica avusese și aliați cu coarne și cu miros de pucioasă. Apărătorii săi obișnuiau să spună că, deși el binecuvântase mai multe operațiuni ce țineau mai mult de genocid decât de sfânta comuniune, cel puțin acestea erau îndreptate spre binele bisericii. Iar faptul că adesea punea în același coș pe dușmanii bisericii împreună cu dușmanii lui personali, era doar un păcat neînsemnat.

Adevărul era că Melnik avea o putere reală și că, datorită intervenției sale, Papa Pius al XII-lea oferise ABN-ului – Blocul Antibolșevic al Națiunilor – un puternic radioemițător. ABN era o organizație a emigranților din Europa centrală, cu o reputație destul de proastă.

Joseph Melnik avea și anumite circumstanțe atenuante, cariera lui nefiind cea a unui preot de țară. De naționalitate iugoslavă, el se aliase în 1941 cu liderul croat Ante Pavelici, susținut de către naziști, și șeful celebrilor Ustași care, timp de un sfert de secol, făcuseră din terorism rațiunea lor de a trăi.

Datorită zelului său, Joseph Melnik ajunsese la rangul de vicar general al armatei regulate croate – Dolobranis – post cumulat la cel de confesor al poglavnicului[1] Pavelici.

El înconjura cu marea sa bunăvoință *koljaji*, unitățile speciale care torturau și masacrau pe dușmanii lui Dumnezeu, adică pe serbi și pe comuniștii croați. Copiii erau asasinați în sălile de clasă, iar prizonierii erau măcelăriți cu lungi pumnale cu lama arcuită. Convins că are dreptul acesta, părintele Melnik binecuvânta aceste orori.

Din când în când, îl spovedea pe bunul Ante Pavelici, pentru care una dintre cele mai obișnuite distracții era să le ceară discipolilor să-i aducă panere pline cu ochii scoși ai inamicilor. „Toți acești ochi nu vor mai vedea răul ", obișnuia să spună Joseph Melnik.

Când Wehrmachtul s-a prăbușit, a plecat în Germania, unde Sturmbahnführerul SS Walter Hagen, îi ceru să conducă anumite misiuni discrete la Vatican și în alte părți. Era marea epocă în care anumite elemente din Vatican cochetau cu naziștii.

Acuzat direct de către ruși în Directiva nr. 36 a Procesului de la Nürenberg, Joseph Melnik a putut să plece liber din Germania în 1945, datorită relațiilor sale extrem de puternice. Dictatorul Batista îl primise în Cuba cu brațele deschise, iar aici, părintele Melnik și-a reînnodat relațiile cu Sfântul Scaun.

Din nefericire, venirea la putere a lui Fidel Castro l-a obligat să ia din nou drumul exilului.

Abia avusese timp să sară dintr-un avion în altul, ca să ajungă în Spania și să facă slujba de înmormântare pentru

1. Conducător, în limba croată (n.a.)

fostul său șef, Ante Pavelici, mort în patul său, într-o mănăstire dominicană.

Părintele Melnik ar fi putut să îndeplinească cu înțelepciune discrete misiuni de spionaj prin lume, dar demonul aventurii îl subjugase: cu o mitralieră în mână, el a atacat în 1962 Ambasada iugoslavă de la Bad Godesberg, care era un cuib de comuniști, ce conducea un comando al Confreriei cruciaților croați.

Din păcate, timpurile s-au schimbat iar, și poliția vest-germană îl condamnă la cinci ani de închisoare, neavând nici un dram de respect pentru haina preoțească. Doar datorită intervențiilor făcute de prietenii săi din Vatican, această pedeapsă a putut fi redusă la o treime. De atunci, i s-a cerut să se mențină în umbră și să se mulțumească cu binecuvântarea unor mici asasinate anonime și cu mici servicii diverse. Centrala grupării Ustașilor s-a mutat în Australia, unde prospera în umbra a numeroase organizații catolice. Acest fapt îl obliga să circule destul de mult.

Dar călătoria sa în Danemarca avea ceva deosebit. De astă dată, Joseph Melnik pusese interesele sale înaintea intereselor lui Dumnezeu.

El termină de băut chiar în momentul în care stewardesa îi aducea niște pâine prăjită cu caviar. Langusta i se păruse delicioasă, la fel ca și vinul Mouton-Rothschild care o acompaniase. Consultând lista de bucate, constatase cu plăcere că Scandinavian Airlines era membră a Organizației Bucătarilor, una dintre cele mai vechi societăți gastronomice din lume. Și acest lucru se putea constata imediat. Nefiind prea sensibil la farmecele stewardeselor, părintele Melnik se concentrase în exclusivitate asupra mâncării.

Profitând de un moment de neatenție din partea vecinului său, el își desfăcu trei nasturi de la sutană și scoase de la centură un revolver automat Luger P-08, care îi presa prea tare stomacul, și îl puse într-un buzunar.

Această armă fusese binecuvântată de un episcop margraf și ținuse locul sfeștocului în destul de multe împrejurări.

Părintele Melnik își mai turnă puțin whisky, își aprinse o țigară și murmură în grabă o rugăciune. În ciuda senzației de confort pe care o avea în aparatul DC-9 ce zbura lin deasupra Alpilor, dorea să ajungă cât mai repede la Copenhaga.

În portofelul său, se afla o tăietură de ziar din presa din ajun, care relata aventura unui evadat din spatele Cortinei de Fier, Otto Wiegand, aflat și el în drum spre Copenhaga.

În articol era menționat și fostul nume al transfugului, Ossip Werhun. Acest din urmă nume îl smulsese pe Joseph Melnik din plăcutele sale îndeletniciri de la Roma.

Ossip și el trăiseră împreună momente foarte grele în primele luni ale lui 1945, imediat după înfrângerea Germaniei. De atunci, se despărțiseră, iar Melnik fusese sigur că tovarășul său pierise.

Dumnezeu l-a ajutat să deschidă ziarul acela. Era o dovadă că Providența nu îl părăsise.

Este adevărat că părintele Melnik nu se deranja să facă această călătorie doar ca să-l strângă în brațe pe vechiul său prieten.

În noiembrie 1944, Ossip Werhun făcuse împreună cu el o mică excursie în Elveția, mai precis, la Vaduz, în Lichtenstein, trimiși de către ARANHA, organizație susținută de către SS. Acolo, depozitaseră în seifurile băncii elvețiene douăzeci și cinci de milioane de dolari în diverse monede, iar apoi se întorseseră în Germania.

De atunci se gândise adesea la acești bani. Cunoștea numărul de cont, iar cei care le încredințaseră acei bani erau morți de mult timp. Pentru a pune mâna pe bănet, nu era nevoie decât de semnătura lui Ossip Werhun alături de semnătura sa. Oamenii de la ARANHA nu erau proști.

Treaba asta merita osteneala unei călătorii la Copenhaga.

Cu gândul la toate acestea, preotul nu-și dădu seama când a zburat timpul. Vocea dulce a însoțitoarei de bord răsună:

— Este ora șaisprezece și zece minute și în câteva momente vom ateriza la Copenhaga. Vă rugăm să vă puneți centurile.

Avionul făcu un viraj ușor, iar părintele Melnik observă apărând domul verzui ridicat pentru slava episcopului Absalon, dușmanul de moarte al necredincioșilor din secolul al XIII-lea.

Minunată și fericită priveliște!

* * *

Pe pista de decolare din Tel-Aviv era o căldură înăbușitoare. Deși era doar luna iunie, canicula avea puterea să descurajeze chiar și o invazie arabă.

Un avion super-DC-8 al Companiei Scandinavian Airlines, aliniat în rând cu un Boeing El Al, semăna cu un homar prăjit la soare. Boeingul era aproape gol. Din cauza prostului obicei al arabilor de a ataca avioanele companiilor israeliene cu mitralierele și cu grenadele chiar și în străinătate, coeficientul de folosire al acestora înregistrase o scădere îngrijorătoare. Asta din cauză că nu se putea cere pasagerilor ca, pe lângă vesta de salvare, să mai poarte și o vestă antiglonț...

În consecință, avionul norvegian era ticsit cu pasageri. Un megafon anunța în limba ebraică:

— Pasagerii care pleacă cu destinația Zürich și Copenhaga, cu zborul Scandinavian Airlines 333, sunt rugați să se prezinte la poarta numărul 6 pentru a se îmbarca imediat.

Yona Liron se ridică și se așeză la coadă, cu tichetul verde pregătit în mână. Își simțea inima strânsă. Din anul 1948, era pentru prima oară când părăsea Israelul. În jurul ei, familiile plecau în vacanță în Peninsula Scandinavică, pentru a scăpa de cumplita căldură din Israel. Stewardesa îi luă tichetul și îi ură: vacanță plăcută.

Yona se forță să zâmbească. Halal vacanță! Dacă tovarășii de călătorie ar fi știut care este motivul deplasării ei...

Ea se așeză pe locul cu numărul 17 F, plăcut surprinsă de mărimea fotoliilor, și își legă centura, apoi își așeză geanta pe genunchi. Un tremurat convulsiv o cuprinse dintr-o dată. De două zile se comportase ca o somnambulă. Exact din clipa în care citise în *Yedioth Aharonuta* articolul cu istoria lui Ossip Werhun.

Yona închise ochii: oare o va putea recunoaște? Nu mai exista nici o asemănare între fetița de doisprezece ani, înfometată și costelivă, și femeia bronzată și bine făcută care era ea acum.

Dar oare pe el îl va putea recunoaște? Cu siguranță că nu mai purta uniformă și că îmbătrânise. Poate că era chel. Se străduí să și-l imagineze fără păr, dar nu reuși. Avionul super-DC-8 începu să ruleze pe pistă. Simți că o învăluie o tristețe cumplită. Brusc îi reveni în minte imaginea gropilor imense din pădurea din Rovno, unde se afla întreaga ei familie. Toți știau că vor muri. Bărbatul care le hotărâse soarta stătea lângă groapa cea mai mare. Ochii lui albaștri și reci nici nu clipiseră când se auziră împușcăturile. Pe mânecă avea ecusonul în

formă de trident al partizanilor lui Bandera. Numele său era cunoscut în toată regiunea. Se numea Ossip Werhun.

Brusc, cineva o împinsese pe Yona peste un morman de cadavre, chiar în clipa în care grupul în care se afla pleca spre plutonul de execuție. Ea rămase acolo, prea obosită ca să se lupte, și auzise îngrozită salvele ce-i omorau părinții și surorile. Mai târziu, în noapte, ea fugise în pădure și o găsiseră partizanii. Trecuse prin multe până să ajungă în Israel.

Dar toată viața ei încercase să dea de urma lui Ossip Werhun. După război, scrisese o groază de scrisori, dar fără nici un rezultat. Se gândise că este mort. Apoi, încetul cu încetul, amintirile se estompară. O dată pe an, la comemorarea zilei morții familiei ei, Yona își aducea aminte de el. Până îi căzuse în mână acel ziar.

Avusese nevoie de patruzeci și opt de ore ca să poată aduna banii necesari pentru călătorie. Nu ezitase nici o secundă. Nu ar fi putut trăi fără să facă ceva.

Uriașul avion se dezlipi de pământ cu un huruit. Yona spuse în șoaptă o rugăciune scurtă. Nefiind obișnuită să călătorească, nu știa dacă vameșii o vor controla prin bagaje. I-ar fi fost greu să le explice prezența revolverului UZI și a celor două încărcătoare.

* * *

Fără nici o smucitură, avionul decolă și începu să se ridice ușor deasupra Vienei, virând imediat către nord. Malko, încă adormit, abia își dădea seama că decolase. Alături de el, instalat în confortabilul fotoliu, Krisantem o sorbea din ochi pe stewardesa suplă și grațioasă ca o fotografie din *Vogue*. El care se temuse de avion ca de poliție, începuse să descopere plăcerile călătoriei. Mai ales când stewardesa se aplecă asupra lui și îl întrebă dacă dorește puțină șampanie înainte de a servi prânzul.

Luat prin surprindere, Krisantem acceptă, deși el nu băuse niciodată băuturi alcoolice. Nu putea să-i facă nici un rău.

El se foi în fotoliul său, privindu-l pe Malko cu coada ochiului. Revolverul Astra, ascuns la centură, îl jena teribil. În ciuda promisiunilor făcute, nu putuse rezista. Fără Astra și fără lat, se simțea parcă despuiat.

Avionul atinsese altitudinea de zbor. Comandantul de bord anunță:

— Vom ajunge la Copenhaga la ora paisprezece și zece, așadar peste o oră și treizeci și cinci de minute. Temperatura aerului este de douăzeci și două de grade Celsius.

Pentru Danemarca, era o căldură toridă.

Sorbind din cupa cu șampanie, Malko parcurgea cu privirea nota confidențială pe care o primise de la Steve înainte de plecare. Era un curriculum vitae al bărbatului pe care urma să-l întâlnească la Skagen.

Acum era lămurit.

Pentru prima dată, această misiune părea că este într-adevăr o călătorie de plăcere și de odihnă. Transfugul avea să fie mulțumit să încaseze cele cinci mii de dolari pentru primele cheltuieli și să se îmbarce pentru Statele Unite, cu toate onorurile cuvenite trădării sale.

Munca lui Malko consta în a-l conduce la Ambasada americană din Copenhaga, unde urma să i se acorde statutul de refugiat politic înainte chiar de a-l cere. Apoi trebuia să stea cu el la hotelul *Royal* și să-l urce în primul zbor al Companiei Scandinavian Airlines, cu destinația New York.

După aceea, Malko putea să-și cumpere porțelanurile vechi, iar Krisantem, să hoinărească prin locurile rău famate din Nyhavn.

Până atunci, nu-i rămânea decât să se concentreze asupra pateului de gâscă. La urma urmelor, în avion mânca cel mai bine.

* * *

Avionul DC-9 tocmai aterizase la Copenhaga. El se lipise ușor de uriașul culoar prin care pasagerii puteau trece direct în aeroport, fără să se teamă de capriciile vremii.

Afară era o minunată vreme însorită. Stewardesele companiei scandinave stăteau aliniate pe culoar, ca niște fetițe.

Deodată, o voce feminină spuse în limba germană:

—*Hoheit Malko?*

El se întoarse, crezând că a sosit în alt aeroport. Tânăra care îi zâmbea, părea că se născuse la Bangkok sau la Tokio.

Era foarte brună, iar ochii migdalați și oblici, erau ai unei asiatice. Mică de statură și cu picioare foarte fine, ea era împrăcată cu un taior de culoare deschisă.

— Eu sunt, răspunse Malko.

Mai bine era să-și fi pus ochelari fumurii. Ochii să-i aurii îl trădau întotdeauna. Tânăra femeie îi întinse o mână fină și delicată.

— Mă numesc Lise Kistrup. Lucrez la Ambasada americană, în biroul domnului Clark și trebuie să am grijă ca sejurul dumneavoastră aici să decurgă cât mai bine. De altfel, eu vă voi însoți până la Skagen...

Asta, da, era o surpriză plăcută. Lise îl ajută la trecerea rapidă a bagajelor, apoi se treziră în holul pentru cursele interne. Malko nu se putu abține să nu o întrebe:

— Chiar sunteți scandinavă?

Lise izbucni în râs.

— Bunicul meu este din nord. Am sânge de eschimoș și de lapon. De ce? Mă găsiți urâtă?

Malko se grăbi să o convingă de contrariu. Lise părea foarte nerăbdătoare la gândul călătoriei.

— Îmi pare atât de bine, îi mărturisi ea lui Malko. Mă cam plictiseam în biroul meu. Am posibilitatea să particip la o aventură de care scriu toate ziarele...

Malko tresări:

— Cum? Dar eu credeam că totul se petrece în cel mai mare secret.

Fata râse înveselită.

— Nici pomeneală. De trei zile, cotidianele norvegiene nu vorbesc decât de asta...

Dacă l-ar fi avut pe Steve în fața ochilor, l-ar fi strâns de gât. Furios, o întrebă:

— Dar cine a lansat știrea aceasta?

Dând din umeri, Lise spuse:

— Cred că știrea vine de la Oslo... De ce? Este grav?

— Depinde, făcu Malko gânditor.

Acum, toate datele problemei se schimbau radical. Înțelegea prea bine de ce fusese ales chiar el, un agent încercat, să îl întâmpine pe Otto Wiegand, în locul unui obscur funcționar de ambasadă.

Tânăra daneză îi întinse un plic voluminos.

— Aveți aici cele cinci mii de dolari pe care trebuie să i le dați acelui domn.

Malko băgă plicul în buzunar. Era plata lui Iuda. Nimic nu era nou sub soare.

— Vă contrariază ceva?

— Nu, nimic, răspunse Malko, mai sobru ca niciodată.

Capitolul V

Mirosul de pește l-ar fi făcut să cadă mort chiar și pe un dihor. Malko încercă zadarnic să tragă în piept un strop de aer proaspăt. La Skagen, totul mirosea a pește: cafeaua de la micul dejun, cearceafurile, chelnerița îngrijit îmbrăcată și chiar pereții hotelului.

Cât despre Krisantem, acesta se închircise de tot din cauza mirosului îngrozitor, care îi aducea aminte de mirosul abatoarelor din Coreea. Numai Lise nu părea incomodată, deși, din când în când, ducea la nas o batistă îmbibată cu apă de colonie.

Satul Skagen consta de fapt din port, o stradă principală și două fabrici enorme pentru conservarea peștelui, care lucrau zi și noapte, alimentate de o flotilă întreagă de pescadoare. Stoluri imense de pescăruși se roteau în jurul clădirilor cenușii, ciugulind din cuvele descoperite.

În ajun, odată ajunși la Aalborg, Malko, Lise și Krisantem se instalaseră la cel mai bun hotel, *Scandia*. Agasat de mirosul îngrozitor, Malko abia reușise să adoarmă. Ca să se consoleze, își așezase pe noptieră o fotografie panoramică ce reprezenta castelul său și agățase în dulap cele șase costume din stofă de alpaca. Îi plăcea să fie bine îmbrăcat.

Ei plecară în port. *Ragona* urma să sosească în cursul dimineții. Malko opri mașina în fața unei clădiri din cărămidă roșie.

Ancorate la chei se aflau zeci de vase de pescuit. Timpul continua să fie foarte urât și valurile cenușii se abăteau asupra cheiurilor lăsând în urma lor un puternic miros de pește. După vremea însorită din Copenhaga, era neplăcut să te trezești în frig și furtună.

Întovărășit de Lise, Malko pătrunse în clădirea din cărămidă roșie, pe frontonul căreia era scris: *„Haagenmeister"*. Aici era Căpitănia portului.

Un bărbat voinic, doar în cămașă, morfolea o țigară așezat într-un fotoliu, în fața unor hărți marinărești și a unor fotografii ce înfățișau vapoare. Într-un colț, se afla un imens radioemițător. Danezul îi salută pe cei doi vizitatori cu un fel de mormăit și își continuă lectura ziarului local.

Lise începu să vorbească în limba daneză și atunci tipul catadicsi să-și lase ziarul de-o parte. Daneza dorea să afle cum trebuia procedat ca să nu rateze întâlnirea cu naufragiatul de pe vasul *Ragona*.

Această întrebare mobiliză toate facultățile intelectuale ale interlocutorului său. Uzina ar fi avut suficient timp să umple trei conteinere cu pește până ca individul să dea un răspuns. După el, problema era foarte simplă: nici un vapor mare nu putea să intre în portul Skagen. Scuza era providențială pentru toți cei care cunoșteau mirosul acestui loc... Din cauza aceasta, o șalupă din port se deplasa la două sute de mile în întâmpinarea *Ragonei* și aducea pasagerul chiar la clădirea care servea ca punct vamal, aflată undeva în spatele docurilor.

— Este posibil să ne urcăm pe acea șalupă? întrebă Malko care ascultase conversația și înțelesese câte ceva.

Danezul clătină din cap.

— Nu. Este rezervată doar persoanelor oficiale.

Malko nu mai insistă. Știa că nu va obține mai mult de la căpitanul portului. În plus, marea era foarte agitată. El îi făcu un semn Lisei ca să-l urmeze, când deodată danezul spuse:

— Ce vreți cu toții de la tipul ăla?

Malko rămase cu mâna pe clanța ușii, crezând că nu a înțeles bine.

— Cum cu toții?

Căpitanul catadicsi să-și scoată țigara din gură ca să poată preciza:

— Sunteți a treia persoană care vrea să meargă cu șalupa după el. Fără a-i pune la socoteală pe ziariști.

Pe ziariști, Malko îi văzuse la hotel. Acum, ei așteptau într-un grup compact, aproape de clădirea vamei. Dar cine erau ceilalți?

Ochii săi de aur se făcură verzi. Iată ceva ce nu fusese prevăzut în programul de odihnă prevăzut de David Wise. Din nefericire, după toată publicitatea făcută în presă, putea să se aștepte la ce era mai rău.

Danezul începu să enumere:

— Păi da, lunganul cu părul alb, preotul, micuța doamnă și dumneavoastră. În total, patru...

— Dar ce v-a spus fiecare? insistă Malko, sperând să afle mai mult.

Căpitanul îi făcu cu ochiul.

— La fel ca dumneavoastră. Au venit separat...

După un scurt timp de gândire, adăugă:

— Dacă nu aș fi obligat să stau lângă aparatul de emisie-recepție, aș merge și eu. Nu am văzut niciodată un spion adevărat...

Se părea că nu era singurul de această părere. Lise, nevinovată, nu vedea nimic rău în toate acestea. Ea se mulțumea să-l soarbă din ochi pe Malko. Și danezii erau blonzi, dar nu aveau nici eleganța și nici ochii lui.

— Unde am putea găsi un vaporaș? întrebă Malko.

Danezul făcu un semn către port.

— Acolo, jos. Șalupele nu ies azi în larg. Marea este prea agitată.

Malko o luă pe Lise și se urcară în Ford. După ce străbătură o sută de metri, ei ajunseră în locul unde erau amarate șalupele. Duhoarea ce domnea aici era de nesuportat. Ca și cum n-ar fi simțit nimic, membrii echipajelor trebăluiau, executând tot felul de lucrări de întreținere.

Primul marinar cu care vorbi Lise îi refuză categoric. Tocmai terminase de vopsit vaporul și nu avea chef să iasă din port pe o asemenea vreme.

Ea nu avu succes nici cu următorii doi. Pur și simplu îi întoarseră spatele, făcându-se că nu înțeleg.

Alte două șalupe erau pustii. Malko se uită la ceas.

Mineralierul urma să sosească peste o oră și jumătate. Nu mai avea timp de pierdut. Deodată, un danez cu părul aproape alb, ce încăleca o bicicletă veche de un secol, se opri lângă ei și îi întrebă ce doresc.

— Vreau să ies în larg imediat, îi explică Malko. Cu un vapor rapid.

Celălalt clătină din cap și le arătă un trauler mai mare decât celelalte vase din jur.

— Încercați cu *Sandfjord*, este cea mai rapidă navă din port. Este a unchiului meu. Dacă vreți, pot să-l întreb...

Unchiul, un tip în vârstă, de proporții impresionante, ascultă propunerea lui Malko cu un aer viclean și răspunse într-un dialect aproape neinteligibil pentru acesta. Lise îi traduse:

— Spune că nu are chef să iasă în larg pe furtuna asta.

Malko trebui să-i explice că trebuia să plece imediat, pe orice fel de vreme, ca să iasă în întâmpinarea *Ragonei*.

Urmă un răstimp de tăcere, apoi unchiul scoase două cuvinte pe care Malko nu le înțelese. Nepotul îi traduse:

— În cazul acesta, vrea cinci sute de dolari.

Era reconfortant să afli că renumele dolarului ajunsese și în acest port pierdut din Marea Baltică.

— Dacă am pleca imediat, ar putea ieși în întâmpinarea cargoului înaintea celorlalți?

Din explicațiile date de danez reieși că, în afară de *Queen Elisabeth*, nu mai era nici un vas mai rapid ca *Sandfjord* în acea parte a lumii.

— Dau patru sute de dolari dacă plecăm imediat, oferi Malko scoțând din buzunar un teanc de bancnote.

Danezul avu un moment de ezitare, apoi întinse mâna către bancnote. Atâta câștiga într-o săptămână de pescuit.

Malko se urcă pe pasarelă.

— Plecăm imediat, ordonă el. Lise, ar fi mai bine să vă întoarceți la hotel. Anunțați la Copenhaga că prietenul nostru pare foarte căutat.

Tânăra s-ar fi dus mai degrabă cu Malko, dar era prea intimidată ca să-i discute ordinele. Ea se urcă în mașină, în locul lui Krisantem.

Bombănind întruna, unchiul adună vreo trei marinari și împreună cu nepotul, începu să pună motorul în funcțiune. Krisantem se uita la trauler cu o privire îngrijorată.

— Vino, Elko, din păcate s-ar putea să am nevoie de tine, spuse Malko.

Deja verde la față, turcul se supuse și se instală la pupa vasului, ținându-se cu amândouă mâinile de bastingaj. Malko ar fi dat orice ca să afle cine erau cei trei concurenți ai săi și, mai ales, unde se aflau aceștia. El îi explică danezului ce vrea. Unchiul dădu din cap și despături o hartă unsuroasă în cabina minusculă rezervată comandantului.

— Iată locul în care va merge vasul pilot, spuse el. Noi vom merge la cincisprezece mile mai la vest, acolo unde nu ne pot urmări celelalte vase. Marea este mult prea agitată. O să ne zgâlțâie un pic, vă avertizez.

— Cu atât mai rău, făcu Malko viteaz.

Cinci minute mai târziu, parâmele fură dezlegate și traulerul ieși din port. Când trecură pe lângă vasele în care se fabricau conservele, Malko trebui să se țină de nas. Alb la față, Krisantem nu mai scotea nici un cuvânt. Atât cât erau protejați de capul Skagen, dracul nu era chiar atât de negru. Tangajul ambarcațiunii era suportabil și, în cabină, Malko reușea să reziste onorabil, cu condiția să stea cu capul afară. Brusc, avu impresia că traulerul a fost luat de un vârtej. Partea din față se scufundă doi metri, cabina păru că se sfărâmă, iar huruitul motorului crescu îngrijorător.

La cârmă, unchiul mormăi:

— Începe distracția...

Într-adevăr, nu mai era de glumit. Parcă o mână de gigant se distra scuturând vasul în toate direcțiile. În cinci minute, Malko își simți stomacul în gât. Pe bâjbâite, deschise ușa și ținându-se de ce putea, se urcă pe punte. Acolo cel puțin putea respira aer curat.

Primul val îl luă prin surprindere și puțin lipsi să-l ia cu totul peste bord. Ud până la piele, el ezită să intre la adăpost. Numai gândul la duhoarea emanată de puloverul unchiului îi întorcea stomacul pe dos. Prefera să facă o congestie pulmonară ...

— Când vom ajunge? îl întrebă el pe danez.

— Cam într-o oră...

Tocmai în acel moment se găsi Krisantem să dea mâncare la pești. Aplecat pe marginea bastingajului și muiat până la piele, sughița de mama focului. El îndreptă spre Malko o privire atât de disperată, încât acesta fu cuprins de milă.

— Nu mai durează mult, strigă el.

Krisantem nu mai reacționa. Ar fi putut fi aruncat peste bord, fără ca să opună nici cea mai mică rezistență. În acea clipă, nu-și dorea decât să naufragieze. Nimic nu putea fi mai rău decât balansul și furtuna asta.

Malko scrută marea de jur-împrejur. Nu se vedea nici un vapor. Când vasul se cocoța pe creasta unui val, vizibilitatea era mai mare de o milă. Dacă aveau norocul să rămână în viață, ei ar fi fost primii care ar fi ajuns la *Ragona*.

Calvarul continua monoton și înfricoșător. Krisantem părea că se turtește din ce în ce... De bine, de rău, Malko încă mai rezista.

Deodată, unchiul scoase un urlet gutural și întinse mâna către mare.

La orizont, în valurile cenușii, se vedea un punct negru. Danezul strigă:

— Iată vaporul!

Profitând de o clipă de acalmie, Malko luă binoclul și-l îndreptă către punctul îndepărtat. Într-adevăr, era un vapor destul de mare.

Mai trecu un sfert de oră. Nava necunoscută se apropiase considerabil. Părea uriașă și avea o viteză de aproximativ cincisprezece noduri la oră. Malko se apropie de cabină.

— Încercați să luați legătura cu ei prin radio!

Unchiul butona deja un mic radioemițător, care cunoscuse și timpuri mai bune. După cinci minute, el se dădu bătut.

— Nu reușesc. Ori cei de acolo nu sunt pe recepție, ori nu suntem pe aceeași lungime de undă.

Asta mai lipsea. Malko nu-și dădea seama cum aveau să oprească acel mastodont. Față de trauler, mineralierul avea niște dimensiuni mai mult decât impresionante. Îl întrebă pe

danez, care îndreptase cârma direct spre vapor. El apucă în mâna stângă un megafon pe care i-l întinse lui Malko.

— Când vom fi aproape de ei, încercați să-i strigați prin drăcia asta. Este mai sigură decât radioul...

Avea în fața lui un alt inamic al progresului.

Se mai scurse un sfert de oră. Cu portavocea în mână, Malko se instală lângă ceea ce mai rămăsese din Krisantem.

Vaporul era gigantic. Traulerul îl ocoli cu ușurință, ca să ajungă în paralel cu el. Pe puntea mineralierului apărură mai multe siluete, care se uitau cu mirare la micul trauler.

Malko începu să strige prin portavoce, mai să-și scuipe plămânii:

— Otto Wiegand! Otto Wiegand! Otto Wiegand se află la bord?

Puterea megafonului era surprinzătoare. Pe vas se produse forfotă și un bărbat ce purta un pulover roșu cu guler pe gât se aplecă peste bastingaj. Malko nu avea decât o fotografie veche de douăzeci de ani și distanța era prea mare, dar presupuse că era vorba de neamț. El repetă apelul.

Bărbatul cu pulover roșu își agită brațele în semn de bun venit, apoi se retrase. Malko avu o inspirație subită, care, cu siguranță, l-ar fi uimit pe David Wise.

— Rinaldo, strigă el prin portavoce, Rinaldo, mă auziți?

Era numele de cod dat nemțului de către Wild Bill Donovan.

De data asta, bărbatul se aplecă peste bastingaj, gata să cadă în mare, agitând frenetic mâinile.

Cu siguranță, era chiar Ossip Werhun zis și Otto Wiegand.

— Vă veți îmbarca cu noi, ordonă Malko la megafon.

Era metoda cea mai simplă de a evita întâlnirile stânjenitoare.

Pe puntea mineralierului, bărbatul cu pulover roșu discuta cu un marinar uriaș, cu chipiu pe cap, care părea să fie căpitanul vasului.

Micul trauler începuse să gâfâie rău de tot. În ciuda promisiunilor făcute de „unchiul", vasul nu era făcut pentru asemenea viteză. Tăblăria punții vibra puternic sub tălpile lui Malko. Dacă *Ragona* nu oprea, riscau să rămână cu mult în urmă. Pe

puntea mineralierului discuția nu se mai termina odată. Gesturi violente o întovărășeau. Malko apucă din nou megafonul.

— Opriți, trebuie să-l luăm pe Otto Wiegand cu noi.

Malko avu impresia că mineralierul accelerează... Nu mai exista decât o singură soluție, deși era deosebit de riscantă.

Ținându-se cu mâinile de hobane, el se întoarse în cabina de comandă. Cu fața îngrijorată, unchiul ținea cârma cu amândouă mâinile.

— Ce au răspuns? întrebă el adăugând și o înjurătură.

— Trebuie să le tăiem calea, sugeră Malko. Putem să mergem un pic mai repede?

— Da, dar nu pentru mult timp, altfel îmi explodează motorul, făcu danezul. Treaba e că nu pot să tai calea vaporului. Este ilegal.

— Nu avem încotro. Vă promit că nu veți avea nici un fel de neplăceri din partea autorităților. Voi aranja eu...

Bătrânul danez era însă încăpățânat. El scutură din cap și se concentră asupra cârmei ca și cum Malko nu ar fi existat. Acesta se îndreptă către Krisantem. Turcul avea o figură descompusă și verzuie.

— Trebuie să-l convingi pe danez să-i bareze drumul *Ragonei*. Pe mine mă refuză.

Krisantem începu să sughită disperat, prăbușit peste bară.

— Nu pot, spuse el cu o voce care stârnea mila, nu mi-e bine deloc.

Dacă și valorile cele mai sigure se prăbușeau... Malko se îndreptă iar către dunetă, hotărât să facă orice. Era timpul să deschidă plicul cu dolari. El scoase cinci foi de câte o sută și le flutură sub nasul danezului.

— Dacă se întâmplă ceva, vă plătesc vasul, promise el.

Din fericire, danezul nu ezită mai mult de o secundă. Înhățând banii, el răsuci puternic cârma la tribord. Era și timpul...

Din depărtare, se vedea deja pata galbenă a vasului pilot, așteptat de ceilalți...

Traulerul începu să se apropie de *Ragona*.

De data asta, la bordul acestuia se produse o anumită reacție. Căpitanul mineralierului își îndreptă pumnul spre el.

O smucitură violentă fu cât pe-aci să-l arunce pe Malko în mare. Micul trauler se legăna ca o scândură prinsă de o tornadă tropicală.

Huruitul motorului crescu. Centimetru cu centimetru, ei ajunseră din urmă giganticul vas.

Malko privea neliniștit cum micul trauler se apropie de periculoasa cocă a *Ragonei.* Dacă acesta nu oprea imediat, îi spulbera.

Avură nevoie de încă cinci minute ca să depășească mineralierul cu câteva zeci de metri. Atunci, lent, danezul începu să vireze, semnalizând cu sirena. Dacă norvegianul o făcea pe surdul, urma să-i facă praf cât ai zice pește. În spatele lor se ridica prova *Ragonei,* amenințătoare ca un pinten...

Extrem de încet, unchiul reduse viteza. Mai multe capete se aplecară peste bastingaj, iar înjurăturile lor se pierdură în vânt. Între etrava cargoului și trauler nu mai rămăseseră decât câțiva metri. Pe Malko îl trecură sudori reci. Mineralierul nu prea avea de ales, pentru că traulerul era mult mai ușor de manevrat. Acesta era atuul lor cel mai bun.

Krisantem privea chiorâș la toate manevrele, prea bolnav ca să-i mai fie frică de ceva. Pentru el era preferabil un naufragiu decât tot chinul ăsta...

Așteptarea se prelungi două sau trei minute ce părură interminabile. Apoi, distanța între trauler și *Ragona* începu să crească. Acesta din urmă, își încetini viteza, fie ca să oprească, fie ca să intenteze o eschivă la dreapta sau la stânga.

— Micșorați viteza, îi ordonă Malko danezului. Trebuie să păstrăm intervalul acesta între vase.

Zgomotul produs de motor se atenuă. Mineralierul își opri motoarele. Ca și cum ar fi fost legate cu niște fire invizibile, cele două ambarcațiuni încetiniseră în același ritm. Le mai trebuia o milă ca să oprească complet. Malko apucă megafonul.

— Otto Wiegand!

Bărbatul cu pulover roșu apăru imediat, strigă ceva neinteligibil și gesticulă.

În același moment, mai mulți marinari începură să deruleze peste bord un fileu din sfoară cu ochiuri mari. Danezul manevra traulerul la viteză redusă, încercând să se apropie cât mai mult de monstrul marin. Fiecare val putea să-i arunce în coca de oțel.

Otto Wiegand încălecă bastingajul și începu să coboare pe corzile fileului. Când ajunse la capătul lui, el se întoarse, iar Malko putu să-i vadă chipul. Ochii duri și clari ca două safire contrastau cu fața trasă de oboseală. Era aproape pleșuv, dar întreaga lui ființă emana o energie fantastică. Era suficient să-l privești cum se prinde de corzi...

Doi metri îl mai separau de puntea traulerului.

— Săriți, îi strigă Malko prin megafon.

Era și timpul. Mineralierul își pusese motoarele în funcțiune. Danezul acceleră și el puțin și pupa traulerului se apropie la un metru de *Ragona.* Bărbatul se balansa în aer deasupra lor.

— Săriți, repetă Malo.

Otto Wiegand își dădu drumul, se rostogoli pe punte până se propti cu spatele de un troliu. O clipă rămase ca ametit. Când își reveni, se scutură ca o pisică, dar se vedea că este încordat, după maxilarele încleștate amenințător. Avea peste cincizeci de ani, dar umerii lui lați impuneau respect...

Malko se îndreptă către el, cu un zâmbet larg și cei doi se instalară de bine, de rău, pe un maldăr de năvoade.

— Am avut motive întemeiate că să opresc vaporul dumneavoastră în plină mare, începu el să spună.

— Cine sunteți dumneavoastră?

— Sunt prințul Malko Linge. Să zicem că avem prieteni comuni. Asta în cazul în care sunteți cu adevărat Rinaldo. Acest nume v-a fost atribuit cu mulți ani în urmă, prin 1945, nu-i așa?

Otto Wiegand nu răspunse, dar se destinse ușor. Acum, traulerul se îndepărta de *Ragona* cu viteză maximă. Neamțul privi către uriașul mineralier cu o ironie nesfârșită în priviri, apoi murmură în limba germană:

— Sunt bucuros că am plecat de pe gunoiul ăla!

— Dar v-a salvat viața, remarcă Malko tot în germană.

Wiegand își dezveli dinții de aur într-un fel de râs lipsit de bucurie...

— Ași, nu puteau proceda altfel. Ticălosul de căpitan voia să mă dea pe mâna rușilor!

Dintr-o dată, chipul i se întunecă și mormăi:

— La urma urmelor, aș putea să aflu și eu cine sunteți cu adevărat?

Malko zâmbi.

— În după-amiaza asta vă voi conduce la Consulatul Statelur Unite din Copenhaga. Acolo, veți avea o întrevedere cu însuși consulul, care a avut grijă să vă pună la dispoziție o persoană fermecătoare ca ghid pentru sejurul dumneavoastră danez. Până ce vă veți urca în avionul pentru New York.

— Nu vreau să merg acum la New York, îi tăie vorba cu brutalitate Wiegand. Și nimeni nu mă va putea forța.

— Nu se pune problema ca să fiți forțat, îl asigură Malko. Credeam doar că nu aveți intenția să vă stabiliți în Danemarca. Iar Statele Unite îmi par un loc foarte sigur, mai ales în cazul dumneavoastră...

Buzele subțiri ale lui Otto Wiegand se strâmbară într-un rânjet plin de cruzime.

— Așa de sigur ca și în cazul Haynamen...[1] Mai întâi trebuie să merg la Stockholm, după aceea vom mai vedea.

Malko înălță din umeri.

— Veți face ce doriți. Eu am doar obligația să vă înmânez o anumită sumă de bani și să am grijă să obțineți o viză de intrare în Statele Unite. Apoi, este treaba dumneavoastră ce faceți...

— Cum un urs capturat face ce vrea în grădina zoologică. Cu condiția să nu încerce să plece de acolo...

Malko simți un sentiment de antipatie crescândă vizavi de acest personaj.

— Acum odihniți-vă, îi spuse el. Vă rog să mă scuzați pentru o clipă, trebuie să vorbesc cu căpitanul.

Krisantem, sprijinit de cabină, privea cu nesaț țărmul care

1. Complice al colonelului Abel, lichidat de ruși după trădarea sa (n.a.)

se apropia văzând cu ochii. Danezul, la cârmă, nici nu întoarse capul când Malko i se adresă:

— Câți bani mai vreți ca să continuați drumul spre sud, direct spre Copenhaga?

Fu nevoit să repete întrebarea ca celălalt să-și întoarcă fața spre el.

— Ia mai lăsați-mă în pace. Mi s-a acrit de toate poveștile astea. Ne vom întoarce la Skagen.

Resemnat, Malko scoase din nou teancul de bacnote din buzunar și îi întinse cinci. Era tariful obișnuit.

Danezul respinse cu demnitate mâna întinsă. Treaba devenea serioasă. Malko mai adăugă cinci bancnote. Dacă ajungea la Copenhaga, ar fi evitat toate problemele.

De astă dată, danezul lăsă cârma și se întoarse spre el amenințător.

— Lăsați-o baltă. N-am chef să putrezesc la mititica. Tipul ăla trebuie să treacă prin vamă și pe la postul de poliție. Nu vreau să mă trezesc fără permisul de pescuit. Nu mi-l va putea da înapoi nici unul dintre grangurii dumitale.

Malko încercă să parlamenteze, dar sarcina sa nu era deloc ușoară. Din punct de vedere oficial, el era un nimeni. Desigur că, ajutat de Krisantem, ar fi putut deturna traulerul spre Copenhaga. Dar risca să intre într-o închisoare daneză pe cel puțin doi ani. Chiar în cazul unei închisori moderne, era cam multișor.

Mut și neînduplecat ca zeul Neptun, danezul menținea ferm direcția spre Skagen. Malko nu mai avu încotro și trebui să accepte situația.

El se întoarse către neamț și se așeză pe maldărul de năvoade. Traulerul tocmai trecuse de capul Skagen și marea era mai domolită. Krisantem mai sughiță o dată și apoi se liniști.

— V-am reținut o cameră, spuse Malko. Imediat după ce îndepliniți toate formalitățile vamale, veți putea să vă odihniți puțin înainte de a lua avionul către Copenhaga, la Aalborg. Există un zbor la ora șaptesprezece și patruzeci și cinci, cu un DC-9.

Otto Wiegand mormăi aprobator și răspunse:

— Eu trebuie să merg la Stockholm. Imediat.

— De ce la Stockholm?

Otto Wiegand ezită o clipă înainte de a răspunde:

— Soția mea, Stéphanie, mă așteaptă acolo. Era prea periculos să fugim împreună.

Malko clătină din cap cu o simpatie puțin cam forțată. Cu siguranță că era vorba de o matroană oribilă.

— Îmi dau seama. Dar ați putea să-i telefonați. O să intervin la ambasadă ca să i se faciliteze călătoria.

Neamțul nu părea să aibă prea mare încredere în ambasade.

— Prefer să mă duc eu după ea...

La urma urmelor, era vorba de soția lui.

Până la țărm mai era doar o milă. În depărtare, mineralierul se apropiase de pata galbenă a vaporului pilot.

Un sfert de oră mai târziu, treceau pe lângă pescadorul pe care se conserva peștele. Otto Wiegand strâmbă din nas și se întoarse spre Malko.

— Sunt abatoare pe aici, sau ce?

Malko îl puse la curent.

— Oamenii se obișnuiesc cu timpul, spuse el.

Observația părea rezonabilă, atât timp cât oamenii de aici continuau să se reproducă...

Doi polițai în uniformă așteptau pe chei, încercând să stăvilească valul de reporteri și fotografi care se îmbulzeau. Malko scutură furios din cap. În privința discreției, era o adevărată reușită...

Otto Wiegand fu imediat înconjurat de polițiști, dar Malko nu avu voie să-l întovărășească în interiorul micii barăci de lemn a vamei. El rămase afară cu ziariștii. Din fericire, Lise, ca reprezentantă oficială a Ambasadei Statelor Unite, putuse să intre cu el înăuntru. Ea îi făcu lui Malko un semn vesel cu mâna.

El se aștepta ca totul să se termine în cinci minute. Dar, după un sfert de oră, Lise, strălucitoare în taiorul ei alb, la care era asortată o tocă, ieși din baracă având un aer îngrijorat.

Doi necunoscuți, îmbrăcați în lodene verzi, o însoțeau. Ea veni direct spre Malko, ce o aștepta în mașină.

— Avem probleme. Nu au sosit încă de la Copenhaga documentele prin care se autorizează intrarea lui Otto Wiegand în Danemarca, deși am trimis la Ministerul de Interne fotocopia vizei sale.

Asta chiar că era culmea!

— Atunci îl vor arunca în apă?

Lise se făcu roșie la față.

— O, nu! Acești doi domni sunt de la Ministerul de Interne. Otto Wiegand va trebui să aștepte la hotelul *Scandia*, până la sosirea documentelor. S-ar putea să dureze o zi sau două.

Cei doi tipi în lodene aprobară cu un aer grav. Malko abia se abținu să nu izbucnească în râs. Acesta i-ar fi putut risipi furia. Dacă cei doi nu erau agenți, atunci Krisantem era Marele Muftiu de la Ierusalim. Mirosul de pește părea să-i deranjeze și pe ei, căci inspirau cu grijă pe gură.

Îi aminteau de cele două „gorile" ale sale, Chris Jones și Milton Brabeck, în versiune denicotinizată...

— Bine, atunci să mergem la hotelul *Scandia*, consimți el resemnat. Nu de alta, dar mi-e frică să nu-l arunce în mare.

Lise se întoarse în micuța baracă și temperatura se ridică imediat cu câteva grade. Funcționarul de la Biroul de imigrări i-ar fi acordat ei, personal, toate vizele din lume și chiar mai mult.

Tânăra ieși însoțită de Otto Wiegand, care făcea spume la gură. Era atât de înfuriat, încât părea gata să facă un infarct. El se aruncă în mașină, îmbrâncind-o pe Lise, și-i strigă lui Malko:

— Unde pot găsi un telefon? Unde? Trebuie să dau imediat un telefon!

Din fericire, în cinci minute ajunseră la *Scandia*. Otto țâșni din mașină și se repezi spre intrare, unde îl întâmpină un grup compact de ziariști și fotografi.

— Ne vom distra puțin, zise Malko. Și eu care credeam că voi lua avionul chiar în seara asta!

Lise îi adresă o privire încărcată de reproșuri.

— De ce vă grăbiți să plecați atât de repede? În trei zile am putea fi la Saint-Jean, unde v-aș arăta câte ceva din frumusețile țării mele...

Printre care se afla inclusă și ea, desigur. Ca orice bună scandinavă, Lise, fiică de diplomat, alterna obligațiile oficiale impuse de ambasadă cu necesitățile temperamentului ei. La vârsta de douăzeci și șase de ani, ea căpătase o solidă experiență sexuală, pretextând că-i va folosi mai târziu, în viața de femeie măritată.

Malko, cu ochii lui aurii, accentul nemțesc și distincția sa princiară, se încadra perfect în programul ei. În avion îi arătase fără nici o rezervă câteva fotografii în care era nudă, motivând că vrea să se laude cu bronzul ei integral.

Simțind că este vexată, Malko îi luă mâna și i-o sărută. Dar inima sa nu era aici. Se gândea la Alexandra.

Aceasta îl prevenise că, dacă își prelungește sejurul la Copenhaga mai mult de trei zile, îl va înșela cu grădinarul, și asta numai la început. La nedreptatea socială se adăuga și trădarea.

Dacă ea ar fi văzut-o pe Lise, ar fi jupuit-o de vie.

Ei intrară într-un hol mititel. *Scandia* semăna mai degrabă cu o pensiune familială decât cu un hotel. Cele mai multe camere se aflau într-o anexă, la o sută de metri de acolo. Erau micuțe, curate și impregnate de DUHOARE.

Malko tocmai se întreba unde dispăruse neamțul, când acesta ieși dintr-o cutie gen cabină telefonică și se repezi spre ei. În ochii lui albaștri se citea disperarea.

— Am telefonat la Stockholm. Ea nu se află acolo.

Era înnebunit și distrus. Nu mai rămăsese nimic din bărbatul dur și inuman ce coborâse de pe *Ragona*.

— Poate că a ales alt hotel sau nu a sosit încă acolo, sugeră Malko.

Otto Wiegand rămase țintuit în mijlocul holului, fără să răspundă, cu ochii privind în gol, gata să traverseze Kattegat înot. Malko îl prinse de braț.

— Oricum, avem timp să luăm prânzul. De altfel, sunteți obligat să stați aici până la noi ordine.

Neamțul se lăsă condus până în restaurant. Aici nu era prea multă lume. Cei mai mulți comeseni aveau figuri de danezi. Malko remarcă o tânără extrem de bronzată, cu părul negru și cu nasul în vânt, care nu-l slăbea din ochi nici o clipă.

Stătea singură la o masă, în fața unei cești cu cafea, de care nu se atinsese deloc. În mod inexplicabil, Malko simțea că prezența acestei femei acolo este deplasată, dar nu își dădea seama de ce. Din cauza mirosului greu ce domnea peste tot, Skagen nu era vizitat de turiști... Iar căpitanul portului îi vorbise de trei persoane care îl căutaseră pe Otto Wiegand.

El nu avu timp să se mai gândească. Un personaj neașteptat își făcu apariția în ușa sălii de mese.

Era un preot cu trup atletic, îmbrăcat într-o sutană croită dintr-un material lucios. Sub haine, se ghicea însă o burtă rotundă pe care o purta ca pe sfântul sacrament. Ceea ce îți sărea imediat în ochi erau urechile sale imense, transparente și gelatinoase; semănău cu niște jucării din plastic, din acelea care se agață în mașini. O chelneriță îi ieși în întâmpinare, și, neștiind ce atitudine trebuie să adopte, făcu un fel de reverență.

Brusc, preotul dădu cu ochii de Otto Wiegand și scoase un adevărat strigăt de bucurie.

În trei salturi, el traversă sala. Malko și Krisantem se ridicară deodată în mod reflex, gata să-l apere pe neamț. Dar preotul se opri la un metru de acesta cu brațele întinse.

— Ossip, făcu el. *Mein lieber Ossip*! Dumnezeu a voit ca să ne întâlnim din nou!

Ca să poți regăsi pe cineva la Skagen, chiar că era nevoie de o minune cerească. Impozantul preot trebuie să fi fost conectat în direct cu pronia cerească.

Neamțul se făcu deodată mic pe scaunul său. Cu mâna dreaptă prinse cuțitul de pe masă cu un gest mecanic, iar Malko își spuse că era de preferat să nu facă gesturi bruște. Ciudatul preot se gândi și el parcă la același lucru, căci rămase la distanță.

— Ossip, reluă el. Nu mă mai recunoști? Sunt prietenul tău, Joseph Melnik.

Muți de uluire, danezii care erau în sală priveau la această întâlnire ciudată ce părea mai degrabă o acțiune publicitară.

La numele de Melnik, un surâs ușor lumină fața lui Wiegand. El lăsă cuțitul din mână. Șopti ca pentru sine:

— Ah! Joseph! Credeam că ai murit. Că ai fost împușcat!

Râsul răsunător al preotului făcu să tremure sticlăria.

— Să mă împușți! Pe mine! După toate serviciile pe care le-am adus Domnului! El m-a protejat cu marea Lui putere.

La auzul cuvântului „a împușca" cei care înțelegeau germana tresăriră. În Danemarca, arareori erau împușcați preoții... Dar Malko era atent. Se părea că surprizele abia începeau... Otto Wiegand părea să aibă relații extrem de interesante.

— Nici nu m-ai invitat să iau loc, îi reproșă părintele Melnik. Pe mine, care am făcut un drum atât de lung ca să te văd!

Otto făcu un gest vag, ce putea însemna orice. Imediat preotul apucă un scaun ce se îndoi sub greutatea lui când se așeză alături de Malko, căruia îi întinse o mână enormă, păroasă și gelatinoasă.

— Domnule, sunteți cumva un dușman de-al lui Dumnezeu? îl întrebă el cu o voce muzicală.

Era o întrebare pe care Malko nu și-o pusese niciodată. Politicos, el răspunse:

— Nu, nu cred.

Celălalt îi strivi falangele.

— Atunci, să fiți binecuvântat!

El făcu repede semnul crucii. Mirat la culme, Krisantem urmărea scena fără să priceapă nimic. Toate noțiunile lui în materie de religie se opreau la dervișii.

Preotul se aplecă brusc către Otto Wiegand și începu să-i vorbească la ureche într-o limbă străină. Malko crezu că recunoaște ucraineana. Vorbele îi erau însoțite de gesturi ample. La început, interlocutorul său îl privi cu uimire, apoi o lumină îi luci în ochi. În cele din urmă, părintele Melnik îi dădu neamțului o palmă pe spate, de-i clănțăniră dinții în gură, și strigă după chelneriță:

— Vin, vreau vin! Să aduceți cel mai bun vin, ca să sărbătorim întoarcerea prietenului meu.

Malko începea să se întrebe dacă sutana nu era cumva de închiriat. În sânul bisericii începuse să bată vântul reformei, iar părintele Melnik făcea cu siguranță parte din aripa ei înnoitoare... Ca și cum i-ar fi citit gândurile, preotul se ridică pe jumătate și spuse:

— Am uitat să mă prezint: Joseph Melnik, confesor în Ukrainska Pustanska Armia, între 1942 și 1945, sub comanda iubitului nostru șef, comandantul Ante Pavelici. Dumnezeu să-l aibă în pace!

Frumos cadou pentru oricare dumnezeu.

Malko auzise despre isprăvile ucrainenilor aliați cu nemții în timpul războiului.

— Războiul s-a terminat, zise el cu răceală. Iar Ante Pavelici este mort...

O lucire batjocoritoare trecu prin ochii părintelui Melnik.

— Pentru cei drepți nu există odihnă, zise el sentențios. Eu voi lupta contra dușmanilor Bisericii până la ultima mea suflare.

— Ce doriți de la Otto Wiegand? îl întrebă Malko. Este extrem de obosit după lunga sa călătorie și are nevoie de odihnă.

— Otto Wiegand? se făcu preotul că nu pricepe. Eu îl văd aici doar pe vechiul și credincioasul meu tovarăș de luptă, Ossip Werhun, care s-a distins mai ales în lupta contra dușmanilor lui Dumnezeu.

Din ce în ce mai bine.

Cu un *smörrebröd* [1] rămas nemestecat în gură din cauza surprizei, Lise încerca să înțeleagă conversația purtată în limba germană, dar nu reușea. Crescută și educată într-o instituție religioasă, ea nu putea să creadă că bărbatul din fața ei era o față bisericească.

Malko începea să se enerveze. Cu siguranță, OSS cercetase toate celulele condamnaților la moarte ca să afle locul unde se ascundeau agenții dubli...

— Werhun ori Wiegand, ce doriți de fapt de la el?

---

1. Sandvici mic, în limba daneză (n.a.)

Râsul răsunător al lui Melnik scutură masa încă o dată. Mângâind cu degetele pietrele prețioase ce împodobeau crucifixul de la gâtul său, el spuse cu o expresie șireată:

— Acesta este un mic secret doar între noi doi și Dumnezeu. Nu cred că pot să-l mai împărtășesc și altcuiva.

Malko îl privi pe neamț. Acesta privea în altă parte, mai degrabă încurcat. Ar fi putut considera toată această întâmplare cu un soi de amuzament, dacă n-ar fi intuit că Melnik este înmiresmat mai degrabă cu fumul crematoriilor umane decât cu fum de tămâie.

Preotul dădu peste cap o cupă plină cu vin, iar urechile lui se înroșiră brusc, ca și cum vinul ar fi pătruns direct în ele. Otto Wiegand se hotărî în sfârșit să ia parte la discuție.

— Relațiile mele cu Joseph Melnik nu mă privesc decât pe mine, spuse el cu răceală. După ce mă întorc de la Stockholm va trebui să mai fac un scurt drum de vreo trei zile. Este vorba de ceva foarte important pentru mine...

— Unde?

Neamțul clătină din cap.

— Nu pot să vă spun. Nu se pune problema să veniți cu mine.

Lucrurile erau din ce în ce mai complicate. Malko începu să se felicite că îl luase și pe Krisantem. Sutana mătăsoasă nu putea să-l împiedice în misiunea pe care o primise.

O chelneriță se aplecă la urechea lui Otto Wiegand, arătând cu mâna către holul din fața restaurantului.

Neamțul își îndreptă privirea într-acolo și sângele i se retrase din obraji. Ca și cum i se scursese din vene și ultima picătură.

Malko privi și el în acea direcție. În pragul ușii se afla o făptură de vis. Avea ochii albaștri și imenși, foarte slab machiați, gura cărnoasă, nasul fin și obraznic, iar coama de păr de un blond strălucitor era savant coafată. Necunoscuta părea să aibă duritatea oțelului aliat cu tungsten.

Un curent străbătu sala electrizând-o. Rezemându-se cu o mână de tocul ușii, cu o mișcare grațioasă ce îi punea în evidență curbura coapselor lungi și foarte puțin ascunse de fusta taiorului, necunoscuta examina sala, iar figura ei imobilă își schimba în mod constant expresia. Pentru prima dată în viața sa, Malko se felicită că uneori era obligat să frecventeze și hoteluri de a doua categorie.

Lângă ea se afla un bărbat de vreo cincizeci de ani, distins, cu părul de un alb strălucitor, o gură mică și trăsăturile cam prea fine pentru un bărbat.

Atât bărbatul cât și femeia îl priveau țintă pe Otto Wiegand.

Neamțul se ridică în picioare, cu o privire pierdută. Malko îl auzi murmurând:

— Stéphanie. Stéphanie și Boris...

Capitolul VI

În graba sa, Otto Wiegand răsturnase scaunul. El se năpusti către ușă cu iuțeala unei rachete Saturn. Lise rămase încremenită de uimire, cu un al doilea *smörrebröd* în gât.

Pierindu-i pofta de mâncare, Malko se ridică de la masă și, pentru prima oară în viața lui, plecă fără să-și ceară scuze, urmându-l pe neamț. El putu să asculte conversația dintre acesta și nou-veniții, care păreau că nici nu-l bagă în seamă. Bărbatul fu cel care vorbi primul, în limba germană, cu o voce deosebit de dulce:

— Am așteptat degeaba vasul *Ragona*, îi reproșă el. De ce l-ai părăsit așa de repede?

Era o conversație mondenă și totuși avea în ea o fărâmă de tensiune. Otto părea că nu aude nimic. Nu avea ochi decât pentru femeia din fața lui. Vru să o apuce de braț, dar ea se degajă imediat cu o mișcare imperceptibilă. În minunații ei ochi albaștri nu se putea citi nimic.

— Stéphanie, șopti Otto Wiegand, ce-i cu tine aici?

Era fermecat și totodată terorizat.

Femeia îl privi și spuse cu o voce forțată și batjocoritoare:

— Pur și simplu, sunt aici, nu vezi?

Avea accenul gutural al unei berlineze din Tempelhof. Bombându-și crupa, ea își cambră trupul scoțând în evidență sânii. Malko simți o furnicătură prin șira spinării. Otto făcu un pas înainte și vru să o ia în brațe.

— Stéphanie!

De astă dată, ea se trase înapoi cu o mișcare brutală și cu o figură disprețuitoare.

Cu o voce prea ascuțită, pe care în zadar se străduia să și-o controleze, Otto o întrebă:

— Ce s-a întâmplat? De ce mă respingi? Doar sunt soțul tău.

— Soțul meu!

Ea repetă acest cuvânt cu un ton atât de batjocoritor, încât Malko se simți stânjenit față de bărbatul care se afla în fața lui. Deci aceasta era soția iubitoare care trebuia să îl aștepte cuminte la Stockholm... Această scenă conjugală anunța o adevărată catastrofă, era clar. Mai la distanță, bărbatul cu părul alb îl privea pe Otto Wiegand cu un amestec de dispreț și amuzament.

În clipa în care neamțul făcea o nouă tentativă de a-și îmbrățișa nevasta, el interveni în discuție:

— Am aflat de accidentul tău cu avionul, dragă Otto. A fost îngrozitor, puteai să te înec! Ce fericire că ai putut fi salvat de *Ragona*... Stéphanie m-a rugat să o însoțesc la întâlnirea cu tine. Nu-i așa Stéphanie?

Nemțoaica își dezveli dinții într-un zâmbet crud.

— Sigur că da. Bietul Otto trebuie să fie foarte obosit și are nevoie de mine ca să-l adorm...

Mai degrabă să-i pună o pernuță peste față până crapă. Simpatică damă... Un minunat divorț se întrevedea la orizont.

Ascultând acest schimb de amabilități, Malko încerca să-și pună la lucru celulele cenușii. Pentru el situația era clară. Dintr-o cauză pe care încă o ignora, soția lui Wiegand trecuse de partea inamicului. Bărbatul cu părul alb era în mod sigur un agent din Est, cunoscut lui Otto. Datorită frumoasei Stéphanie, el încerca să-l convingă pe Otto să se întoarcă acasă.

După expresia de pe fața acestuia, treaba asta nu avea să fie deloc ușoară.

Nemțul încercă să-și recapete sângele rece. Și el înțelesese situația chiar din clipa în care îi zărise, dar toată ființa sa se revolta împotriva realității. El se apropie și se lipi de tânăra femeie, care, de astă dată nu îl mai respinse. Malko putu să vadă cum nările lui dilatate îi respiră parfumul. Puțin mai lipsea să sară pe ea și să o posede chiar acolo, în holul

recepției. În Danemarca, așa ceva nu ar fi șocat pe nimeni. Două vene groase i se zbăteau pe frunte.

Omul era nebun după fata aceea și nimeni nu-l putea învinui pentru asta. Și Malko, care și-o închipuise ca pe o matroană oribilă...

Cu fața lipită de obrazul ei, el o întrebă încet:

— Stéphanie, nu mă mai iubești? Știi doar ce pot păți dacă mă întorc acolo. Tu ai vrut doar ca să plecăm în Vest, să poți profita de tinerețea ta. De ce ți-ai schimbat părerea acum?

Ea nu îi răspunse. Dar vocea lui Otto fusese atât de patetică, încât funcționara de la recepție ridică privirea surprinsă către el. Brusc, din spatele lui Malko se auzi o voce muzicală:

— Ce s-a întâmplat, dragul meu Ossip?

Cu un zâmbet mieros și unsuros ca uleiul de măsline, cu pântecele înainte și cu urechile tremurătoare, părintele Melnik scruta cu privirile grupul din fața lui. El mai lipsea acolo. Otto îi adresă un surâs forțat.

— Mulțumesc, Joseph, totul este în ordine. M-am întâlnit doar cu niște prieteni și stăteam puțin de vorbă.

— Păi, atunci să-i poftim la masa noastră, spuse preotul cu frumoasa lui voce. Binecuvântați să fie prietenii prietenului meu.

El o antrenă deja pe Stéphanie către masă. Luată prin surprindere, ea tresări puternic. Otto, Malko și necunoscutul cu părul alb îi urmară. Înainte de a se așeza, acesta din urmă îi întinse lui Malko o mână uscată și pistruiată.

— Mă numesc Boris Sevcenko, spuse el în germană.

— Prințul Malko Linge, răspunse Malko fără alte comentarii.

Oricum, fiecare știa perfect la trebuie să se aștepte. Chelnerița aduse un alt platou încărcat cu *smörrebröd*.

Acesta nu avu un succes prea mare. Și nici peștele. În afară de părintele Melnik și de Lise, nimeni nu se mai atinse de mâncare.

Otto nu o slăbea din ochi pe soția lui. Ea își scosese jacheta de la taior lăsând să se vadă o frumusețe de bust, capabil să scoată din minți fețe bisericești și mai sfinte decât

părintele Melnik. Deodată, ea dădu cu ochii de o tavă cu heringi și, spre stupoarea celorlalți, începu să-i devoreze. Chelnerița o privea încântată. Iată în sfârșit pe cineva care avea gust...

Părintele Melnik, care înfulecase singur un platou întreg cu *smörebröd,* părea în largul lui. El se aplecă spre Malko și îi spuse cu un ton confidențial:

— Sper că voi putea să mă opresc la Copenhaga la întoarcere, ca să vizitez biserica bunului episcop Absalon. A fost unul dintre cei mai vajnici apărători ai sfântului nume al lui Dumnezeu!

Într-adevăr! Episcopul Absalon își organizase în secolul al XIII-lea o mică Inchiziție, despre încă se mai vorbea șapte secole mai târziu.

Când termină și ultimul hering, Stéphanie se ridică de la masă, învăluindu-l pe Malko cu o privire mângâietoare și anunță:

— Mă duc să mă odihnesc.

Otto Wiegand era deja în picioare. Cu coada ochiului, Malko îl supraveghea pe Boris, dar rusul nici nu se clinti. El îl imită. Lise îi spuse la ureche:

— Cine sunt aceștia doi?

Stéphanie o intriga cel mai mult. Părea o concurentă periculoasă.

— Sunt doi foști prieteni de-ai lui Otto. Acum sunt însă dușmanii lui.

— Dușmani?

Drăgălașa Lise parcă ar fi căzut din nori. Era obișnuită mai mult cu turiștii, habar n-avea de lumea ciudată a agenților secreți. Un pic agasat, Malko adăugă:

— Sunt niște agenți secreți din Est, care vor să-l recupereze pe Otto Wiegand.

— O!

Dacă Boris ar fi sărit la ea cu un cuțit între dinți și tot n-ar fi fost mai uimită. Cât despre Krisantem, acesta se felicita că nu-l ascultase pe Malko și că își luase cu el ustensilele de lucru... Atmosfera era din ce în ce mai încărcată.

Otto Wiegand se întoarse la cafea. Părea îmbătrânit cu zece ani.

Trăsăturile feței i se adânciseră mult, iar ochii erau străbătuți de vinișoare roșii. Boris îl privi ironic, apoi se ridică de la masă și se retrase.

Ca să-l poată evita pe inefabilul Joseph Melnik, Malko îl luă de braț pe Otto Wiegand. Neamțul se lăsă dus fără să se împotrivească. Ieșiră cu toții din restaurant și se îndreptară spre clădirea anexă. Ploaia se oprise și printre nori se zărea soarele anemic.

— Ce s-a întâmplat?

Malko fu nevoit să repete această întrebare. Otto Wiegand tresări și spuse în cele din urmă cu o voce stinsă.

— Stéphanie m-a trădat. Vor să mă întorc acolo. Mi-au promis că mă vor ierta.

Malko ridică din umeri.

— Doar nu sunteți un copil. Știți prea bine ce se va întâmpla.

— Da, știu.

El spunea că știe, dar nu era convins de asta. Ochii săi albaștri erau acoperiți de o plasă incoloră care le răpea strălucirea.

— Cine este de fapt Stéphanie?

Ușurat parcă, Otto începu să vorbească:

— Ea lucra ca secretară în serviciul meu. Era berlineză. Mai târziu, ne-am căsătorit. Sunt nebun după ea. Ați văzut-o? Până să vină aici, era atât de dulce. Făcea și mâncare și îmi spunea că mă iubește...

Chiar și cei mai puternici oameni au slăbiciunile lor. Când un bărbat de vârsta lui Wiegand întâlnește o fată ca Stéphanie, nu-ți rămâne decât să te rogi pentru el.

— Iar Boris?

— Este un rus, omologul meu din minister. L-am considerat mereu prieten...

— Bine, făcu Malko. Trebuie să ne gândim un pic. Aici, atât timp cât sunt eu cu dumneavoastră, nu riscați nimic. Nu pot să vă ia cu forța și nu cred că au intenția să vă lichideze. Ne aflăm

într-o țară neutră și nu își pot permite așa ceva, având în vedere protecția pe care v-o acordă danezii. Așa că nu vom schimba nimic din planurile noastre. Imediat cum primim undă verde din partea danezilor, vă urcați în primul avion spre Statele Unite.

— Dar, dacă plec, nu voi mai putea niciodată să o văd pe Stéphanie, făcu Otto vrednic de milă.

— Încă mai doriți să o vedeți după tot ce v-a făcut?

Neamțul nu răspunse. Malko înțelese că nu va putea obține nimic de la el dacă îl ia prea repede.

— Spuneți-mi, cum v-a explicat Stéphanie trădarea ei?

— Boris i-a spus că de multă vreme el m-a bănuit că întrețin contacte cu Vestul. Părea că știe și despre afacerea Rinaldo. Ea a acceptat să mă supravegheze. Spune că a fost dezgustată de faptul că am trădat partidul care a făcut atâtea pentru mine. Ea este o comunistă înfocată.

Dacă situația nu ar fi fost mai degrabă tragică, pe Malko l-ar fi umflat râsul. Nurlia Stéphanie, și comunistă... Trebuia să fi îndrăgostit până peste cap ca Otto ca să poți crede o asemenea gogomănie...

Dar din nefericire, omul ăsta credea.

— Dacă vă întoarceți acolo, vă așteaptă plutonul de execuție, spuse el sec. Și oricum, pe Stéphanie, care pare o târfă ordinară, ați pierdut-o deja.

Otto nu spuse nimic. Imaginea Stéphaniei îl tortura în continuare. În mintea sa stăruiau încă ultimele scene de amor dinaintea plecării. Nu putea să creadă că totul se terminase definitiv. Brusc își dădea seama că avea nevoie de ea, așa cum avea nevoie de apă și de aerul de respirat.

Se mințea singur, gândindu-se că, dacă ar mai petrece o singură noapte împreună, s-ar fi simțit ușurat și eliberat după aceea și că va putea pleca fără să se mai uite îndărăt. De fapt, nu era adevărat și cele mai tainice adâncuri ale subconștientului său o știau.

Malko îl privi cu atenție, încercând să-i ghicească gândurile.

Îngrozitorul miros de pește i se infiltrase adânc în plămâni. Malko întrebă:

— Ce aveți de gând să faceți?

— Aș vrea să mai câștig puțin timp, îl conjură neamțul. Să încerc să o conving. Trebuie să fi fost influiențată de Boris. Trebuie să-i despart...

„Așa cum separi două surori siameze", își spuse Malko.

— Ajutați-mă, îl rugă Otto Wiegand. La urma urmelor, aveți posibilități mult mai mari, iar eu sunt sigur că ea încă mă mai iubește...

Era orbit fără remediu. Putea să capete pentru asta chiar Legiunea de Onoare.

Malko oftă. Trebuia să o ia de la capăt. În loc de o misiune liniștită, se trezea acum cu perspectiva unei răpiri, însoțite de violențele inerente față de Boris, și asta, chiar sub nasul autorităților daneze...

— Cred că știți că Danemarca nu este o colonie americană, îi explică el cu blândețe. Iar prietenul dumneavoastră Boris nu e genul de persoană care se lasă cu una, cu două... Apropo, părintele Melnik vrea și el să vă întoarceți în Germania?

— Nu, el nu are nici o legătură cu afacerea asta. El nici măcar nu știe că sunt însurat... Acum, aș dori să mă odihnesc. Mă duc în camera mea.

Malko îl lăsă să plece. Din cauza danezilor, Boris trebuia să fie atent, dar asta nu însemna că trebuie să-l scape din ochi. Deocamdată, erau blocați la Skagen. Singura soluție era să o răpească pe frumoasa Stéphanie. Iar Otto ar fi mers acolo unde era și ea.

Malko se întoarse în hotel. Lise și Krisantem îl așteptau în micuțul salonaș din fața sălii de mese. Unul dintre polițaii în lodene era adâncit în dezlegarea unui careu de cuvinte încrucișate.

— Lise, spuse Malko, am nevoie de ajutorul tău. Iată despre ce este vorba.

El rezumă repede toată povestea.

— Va trebui să plecați repede la Copenhaga, îi ordonă el. Acolo cereți instrucțiuni de la Washington. N-am chef să spun la telefon toată tărășenia; vă rog să vă întoarceți cât mai repede cu putință.

Lise era înnebunită.

— Sunteți sigur că pot să plec? Nu se va întâmpla nimic? îl întrebă ea. Parcă mă tem să vă las singur.

Malko o asigură că ținea toată situația sub control, deși era o minciună mai mare ca el.

Începuse un teribil război al nervilor. Otto Wiegand înțelesese prea bine dilema. Ori apetisanta târfă, ori pielea lui. Cu posibilitatea de a le pierde pe amândouă. Iar Malko tare ar mai fi vrut să știe de ce bunul părinte Melnik se obosise să dea fuga tocmai până la Skagen ca să-și îmbrățișeze vechiul camarad de infamii.

Capitolul VII

Otto stătea lungit pe patul său în întuneric, simțind cum încetul cu încetul înnebunește. De când se despărțise de Malko nu se mai clintise. Era deja noapte și, pe lângă zgomotele inerente unui hotel, auzea zgomotul făcut de valuri pe plajă. Nici Boris și nici Stéphanie nu își făcuseră apariția.

Ei așteptau, siguri de izbândă.

Deși întorsese totul în mintea sa pe toate părțile, Otto nu găsea nici o soluție. Totul i se părea irațional. Numai la gândul că o pierdea pe Stéphanie, simțea cum își pierde mințile. Pentru a se testa, și-o imagina satisfăcută în brațele altui bărbat. Acest gând era atroce, dar și extrem de plăcut totodată. Când această imagine se risipea, își dădea seama că se află în același punct. Știa prea bine că Malko avea dreptate, că având bani și libertate, va putea să găsească și alte femei. Cu toate astea, nu era capabil să ia o hotărâre.

Chiar dacă ar fi răpit-o, tot nu era o soluție. Nimeni nu o putea sili să-l iubească... În adâncul sufletului său, știa de multă vreme că este o femeie înspăimântător de dură.

Telefonul interior începu să sune.

— Sunteți așteptat în restaurant, îl anunță recepționera.

Lui Otto Wiegand nu-i era deloc foame. Putea avea însă ocazia să o mai vadă pe Stéphanie. Când intră în sala de mese, avu un mic șoc. Boris venise fără ea. Neamțul se așeză între Malko și Krisantem. Singur la altă masă, părintele Melnik părea muncit de gânduri negre. Ceva mai departe, cei doi polițiști în lodene se îndopau cu *smörrebröd*, ca și cum viața lor depindea numai de asta.

Stéphanie își făcu apariția după cinci minute. Când o zări, Otto rămase cu linguriță în aer. Parcă niciodată nu fusese atât de frumoasă. Părul bogat și blond cădea în cascade pe umerii goi. O rochie ultrascurtă din dantelă neagră părea cusută direct pe trup.

Stéphanie îi trimise lui Malko un surâs strălucitor și, ondulându-și șoldurile, se îndreptă către masa lui Boris. Acesta se ridică în picioare și-i sărută mâna.

Otto nu-și putea lua ochii de la soția lui. Așezată chiar în fața lui, ea oferea privirilor un bust superb, abia ascuns de dantelă, iar parfumul ei reușea să acopere chiar și mirosul de pește. De fiecare dată când îi întâlnea privirea lui Malko, ea surâdea.

Malko oftă. Era clar că totul era cusut cu ață albă. Tipa împușca doi iepuri dintr-o singură lovitură. Stéphanie îl înnebunea pe Otto și totodată băga zâzanie între el și Malko. Ca și cum i-ar fi confirmat gândurile, ea își desfăcu picioarele, invitându-l din priviri și făcându-l pe neamț să turbeze. Acesta ar fi fost capabil să-l sugrume.

— Liniștiți-vă, doar nu sunteți un copil, îi spuse el cu brutalitate lui Wiegand. Chiar asta urmărește: să vă întoarcă împotriva mea.

Otto Wiegand își lăsă nasul în farfurie, fără să-i răspundă. Când luă furculița, mâna îi tremura. Ți se făcea milă să-l privești. Ca să-și schimbe gândurile, Malko se uită în jurul său. Tânăra femeie brună continua să-l intrige. Ocupa același loc ca și în ajun. Ochii ei îl fixau adeseori pe Wiegand, dar își întorcea privirile îndată ce simțea că Malko o observă.

Acesta era convins că nu este vorba de o turistă obișnuită. De altfel, la Skagen nici nu veneau turiștii. Probabil era vreo „observatoare" a vreunui serviciu al concurenței.

— Cât timp aveți de gând să vă autotorturați? îl întrebă Malko pe Otto. Dacă aveți de gând să coborâți în arenă, veți fi sfâșiat imediat.

Neamțul clătină din cap și spuse cu amărăciune:

— Pentru moment, nu am de ales. Și asta din pricina dumneavoastră. Nu știu cum am să pot trăi fără ea...

Malko căuta o frază cu care să poată răspunde la această platitudine, când un tânăr blond și uriaș, pus la patru ace, într-un costum albastru și cu un aer cam nătâng, își făcu apariția. Era în mod vizibil un danez și, la început, Malko nu îi dădu nici o atenție. O ușoară exclamație scoasă de Otto îl făcu însă să-și ridice privirea.

Nou-venitul se oprise în fața Stéphaniei, care îl invită să se așeze alături de ea, gângurind ca o porumbiță. Înnebunit și încântat că o asemenea făptură de vis îi dă atenție, el o privea sorbind-o din ochi. Malko îi spuse în șoaptă lui Wiegand:

— Să nu faceți nici o prostie. Este o simplă provocare.

Iată deci de ce Boris și Stéphanie ieșiseră să facă o plimbare prin port. Nu le fusese greu să-l pescuiască pe tânărul danez. Nefericitul habar n-avea în ce joc încâlcit și tragic se bagă... Resemnat, Malko se pregăti pentru timpuri grele.

Ca o stană de piatră, Otto o privea fix pe Stéphanie. Totul se petrecu cu bine până în clipa în care ea își lăsă mâna în mâna danezului, care începu să i-o strângă.

Otto se zvârcolea ca un leu în cușcă. Se făcuse verde la față. Încă o mișcare, și făcea ori infarct ori crimă.

Stéphanie și cavalerul ei traversară restaurantul sub privirile bovine ale celor doi sticleți, care nu pricepeau nici o iotă din cele ce se petreceau sub nasul lor. Aveau o scuză bună: agenții secreți arareori se ocupă de problemele inimii.

Când trecu prin fața lui Malko, Stéphanie îi trimise o ocheadă capabilă să pună gaz pe foc. Otto nu-l slăbea din ochi pe tânărul danez, gata să-l ucidă. După plecarea celor doi, neamțul rămase câteva minute tăcut, apoi își părăsi masa, palid la față, îndreptându-se către ieșire. Malko îi făcu un semn cu cotul lui Krisantem.

— Urmărește-l. Nu vreau nici un incident cu danezul. Dacă face pe nebunul, îl amuțești și-l cari în camera lui.

Turcul se supuse, dar cam în silă. Nu-i plăcuse niciodată să dădăcească bebeluși...

* * *

Otto Wiegand mergea cu pași mari în întuneric. Capul îi era cuprins de flăcări. Hotelul *Scandia* se afla la una din

extremitățile străzii principale din Skagen. Îi pierduse din ochi pe cei doi care aveau un avantaj de două sau trei minute față de el. Probabil intraseră într-unul din cele două cinematografe, sau se instalaseră la barul hotelului *Kaltrup*.

Sau poate că mergeau înlănțuiți pe plajă... Otto simți cum i se strânge stomacul. Era neputincios. Numai la gândul că ea se afla la numai câteva sute de metri de el, cu minunatul ei trup lipit de cretinul acela, îl făcea să turbeze.

Otto Wiegand mai merse vreo zece minute până ajunse la capătul străzii principale. Aproape de el. observă doi tineri care se îmbrățișau în penumbră. Simți că i se face rău. El își trecu mâna prin părul rar. Cum avea să iasă din această situație nenorocită? Își spunea întruna că nu poate să trăiască fără Stéphanie, deși era perfect conștient că ea devenise o capcană mortală pentru el.

Deodată, îi văzu la lumina unei vitrine și simți cum inima i se oprește în piept. Mergeau spre el ținându-se de mână, dar pe celălalt trotuar.

Otto se retrase în umbră. Nu voia cu nici un preț ca ea să-l vadă. Ar fi fost prea încântată. Avu brusc o inspirație. Nu degeaba fusese numărul doi în spionajul din Germania de Est. Trebuia să se stăpânească. Să înceteze a se purta ca un adolescent.

Plin de curaj, el le întoarse spatele celor doi și se îndreptă către hotelul *Scandia* fără ca să mai arunce vreo privire în urmă. Efortul era aproape inuman.

Timp de câteva minute, mândru de decizia luată, se simți ceva mai liniștit. Începu chiar să-și facă planuri pentru viitor. Fără Stéphanie. Își revenise într-atât, încât simți că trebuie să-l caute pe Joseph Melnik ca să-i spună că este gata să plece cu el la Vaduz, imediat ce primește undă verde de la danezi.

Bunele sale intenții durară doar până se văzu în cameră. În fața pereților tapetați cu flori sinistre și a patului gol, își pierdu cumpătul. Își prinse capul în mâini și începu să plângă în hohote. Simțea nevoia să plece după Stéphanie ca să o implore să revină la el, să nu se culce cu acel tânăr...

Abia atunci observă plicul alb de pe pat.

Era scrisul Stéphaniei.

Mut de uimire, el întoarse plicul pe toate părțile timp de un minut, fără să-l desfacă. Avea stomacul strâns de angoasă. În cele din urmă, îl deschise și citi cele câteva rânduri.

Te aștept la miezul nopții în camera mea. Este a patra din față, la parter. Vino pe afară și nu spune nimănui nimic, mai ales lui Boris.

Semna: *A ta, Stéphanie.*

Otto Wiegand simți nevoia să se bată cu pumnii în piept ca Tarzan. El citi de cel puțin zece ori cele trei rânduri, întorcând scrisoarea pe toate părțile.

Așadar, Stéphanie nu îl trădase! Prinsă în angrenajul machiavelicului Boris, ea se purtase așa ca să se apropie de el. Urmau să plece împreună în însorita Florida!

Avea poftă să cânte, să țipe de bucurie.

Ceasul său arăta ora nouă și jumătate. Mai avea de așteptat două ore și jumătate. Infernală așteptare!

Ca să mai omoare timpul, se repezi sub duș și începu să se frece cu furie, încercând să scape de mirosul de pește care îi intrase parcă în piele. Voia să facă o impresie plăcută femeii sale când o va lua în brațe... Apoi se bărbieri cu grija unui maniac ce șlefuiește un diamant prețios.

Când își termină pregătirile, era la fel de curat ca un prunc nou-născut. Nu se scurseseră decât patruzeci și cinci de minute. Simți nevoia să se întoarcă în sala de mese ca să împărtășească marea sa bucurie cuiva, dar își aminti de Boris. Nu voia să-i trezească bănuieli.

Întins pe patul său, se lăsă pradă gândurilor.

Toate se îndreptau către Stéphanie. Se gândea la ea în termeni atât de precișI, încât simți cum pântecele i se strânge dureros. De parcă ea ar fi fost unica femeie de pe pământ. Fantasmele ce-i bântuiau prin minte ar fi putut inspira pe un scenarist de film scandinav pentru o duzină întreagă de pelicule „moderne".

Când Otto se sculă cu un sfert de oră înainte de miezul nopții, era deja în plin delir erotic. Furat de visurile sale, el nu

se mai întrebase nici o clipă ce face Stéphanie cu tânărul danez.

Deschise fereastra și scrută întunericul de afară. Se afla la primul etaj, iar în fața sa se întindea o mică grădină. La această oră târzie pentru un loc ca Skagen, nu exista riscul să fie văzut de cineva. Era mai bine să iasă pe fereastră decât pe ușa principală. El se lăsă să alunece cu grijă în grădină, regăsindu-și dintr-o dată sângele rece și abilitatea fizică.

* * *

Noaptea era senină. Otto Wiegand nu se întâlni cu nimeni în drumul lui către clădirea anexă. Vreo douăsprezece mașini ce aparțineau clienților hotelului erau parcate în față. El înconjură fațada și începu să numere ferestrele. Stéphanie o menționase pe a patra. Era singura fereastră luminată. Își simți stomacul strâns de nerăbdare și de bucurie. Nu vedea decât ochiul acela luminat, aflat la câțiva metri de el. Era Graalul său, era Calea sa Lactee. Deodată se împiedică de ceva și scoase o înjurătură. În întuneric, lângă el, simți prezența cuiva. Percepu o umbră ce se mișca... Nu mai avu timp să țipe. Simți o lovitură puternică în creștet și se prăbuși cu fața în țărână.

Când își reveni în simțiri, se afla aproape în același loc. Vru să se miște, dar își dădu seama că este strâns legat de un fotoliu din lemn, ce semăna cu un scaun electric. O batistă îi fusese băgată în gură și era legată cu o eșarfă, împiedicându-l să țipe. Fotoliul era amplasat exact în fața celei de a patra ferestre. Camera era luminată în continuare, iar el putea distinge fiecare detaliu. Camera era aproape ca a sa, cu mobilier puțin, două scaune și un pat mare, așezat chiar în fața ferestrei.

Nimeni nu se afla înăuntru. O siluetă se aplecă deasupra lui Otto și acesta putu să recunoască în întuneric părul alb al lui Boris Sevcenko.

— Dragul meu tovarăș, făcu rusul cu o voce blândă, faci foarte rău că nu mă asculți. Ori te întorci cu mine de bunăvoie, ori am să-ți fac din viață un adevărat calvar.

— Nemernicule! scuipă Otto.

Era prea înfuriat ca să simtă frica. Singurul lucru care conta pentru el era faptul că nu o vedea pe Stéphanie.

Vocea se auzi la fel de blândă:

— De ce nu vrei să gândești rațional? Ai putea să trăiești fericit împreună cu soția ta, în loc să te expui unei experiențe atât de neplăcute...

— Ce fel de experiență?

Otto privea în gol. Asta îi amintea de interogatorii. Nu se simțea nici încordat, dar nici relaxat, doar pregătit pentru orice.

Boris nu-i răspunse la întrebare, dar întrebă simplu:

— Accepți să vii cu noi imediat cum va fi posibil?

După un lung moment de ezitare, Otto scutură capul. Știa că i se întinde o capcană, că de astă dată putea să o piardă pe Stéphanie.

— Bine, făcu Boris, în cazul ăsta, te sfătuiesc să nu pierzi din ochi fereastra. Vei vedea ceva extrem de interesant.

Otto Wiegand deveni țeapăn. Acum înțelegea totul. Fără voie, fixă cu privirea camera goală, luminată puternic. Părea un atlet gata de un efort fizic deosebit. El se concentra ca să poată rezista în minutele următoare. Fiind torturat cândva, știa că și cele mai teribile torturi au un sfârșit. Dar aceasta era ceva cu totul nou pentru el.

Ușa camerei se deschise.

Stéphanie intră, urmată de danezul înalt și blond. Acesta închise ușa după el, încuind-o cu cheia. Stéphanie îl aștepta în picioare, în mijlocul camerei. În rochia de dantelă neagră, cu picioarele lungi și cam puternice, era însăși încarnarea femelei. Danezul veni direct spre ea și o cuprinse în brațe. Imediat, ea se lipi de el, înconjurându-i gâtul cu brațele și sărutându-l cu patimă. Gura bărbatului coborî pe gâtul ei, mușcându-i în trecere urechea și poposind apoi la baza gâtului.

Cu capul lăsat pe spate și cu ochii închiși, Stéphanie gemea.

Brusc, Otto Wiegand scoase un răcnet înăbușit. El o auzise gemând! Acum își dădea seama că auzise și ușa deschizându-se, dar nu dăduse nici o atenție acestui zgomot

familiar. Își coborî privirea și văzu un obiect lipit cu o bandă adezivă de brațul fotoliului. Era un mic receptor. Emițătorul se afla montat în cameră... Boris era mai diabolic decât își putuse imagina...

Nebun de furie, Otto încercă să se răstoarne cu fotoliul în față. Imediat, simți țeava rece a unui revolver lipită în spatele urechii.

— Te sfătuiesc să nu faci vreo tâmpenie, Ossip Werhun. Altfel, voi fi silit să-ți trag un glonț în cap.

Otto înspiră profund. Desigur, ar fi putut închide ochii, dar Boris era un bun cunoscător al naturii umane. Neamțul nu era capabil să piardă nici măcar o fărâmă din cele ce se petreceau în interiorul camerei.

Stéphanie se culcase pe pat cu fața în sus și cu rochia ridicată deasupra șalelor. Danezul își plimbă timid mâna peste ciorapii fumurii, apoi o sărută cu răsuflarea tăiată.

Ea îi trase capul spre spate apucându-l de păr și îl întrebă:

— Îți plac?

— O! Da!

Amândoi vorbeau în germană. Accentul lui era îngrozitor. Părea un tip timid și stângaci. Nu întâlnea la Skagen în fiecare zi o femeie ca Stéphanie... Ea îl strânse în brațe și Otto o văzu cum începe să-și legene șoldurile. Brusc, Stéphanie se depărtă, se ridică în picioare și, cât ai clipi, își scoase rochia. Era grijulie să nu o strice... Otto își mușcă buzele: amândoi cumpăraseră din Leipzig lenjeria neagră pe care o purta acum.

Desfăcut de degetele febrile ale tânărului, sutienul zbură drept în mijlocul încăperii.

Acum, bărbatul frământa în palme sânii partenerei sale, scoțând sunete dezarticulate și acoperind-o cu sărutări peste tot. El se întrerupse puțin și întinse mâna să stingă lumina.

— Nu, las-o aprinsă, te rog. Îmi place să te privesc.

El nu avea cum să vadă în întunericul de afară. Otto, așezat pe fotoliul său, i-ar fi stricat plăcerea de a face dragoste...

Biciuit de dorință, el își reluă mângâierile cu un elan sporit. Mâna dreaptă a Stéphaniei se strecură spre mijlocul bărbatului și, cu gesturi precise, începu să-i descheie pantalonul.

Otto Wiegand scoase un geamăt. Nu știa cât va dura acest spectacol. Ar fi vrut să creadă că este un trucaj, că totul este imposibil. Dar femeia aflată de cealaltă parte a ferestrei era soția sa. Nu exista nici o îndoială în privința asta.

Danezul era pe cale să scape și de ultimul accesoriu ce ascundea trupul Stéphaniei. Ea își cambră trupul ridicându-și bazinul ca să îl ajute, apoi își scuturâ picioarele ca să se debaraseze mai ușor.

Când Otto revăzu lungile gambe pe care le visase de o săptămână încoace, crezu că înnebunește. Stéphanie era strâns lipită de trupul bărbatului, învăluindu-l în parfumul ei amețitor. Otto putu să zărească limba ei agitându-se și explorând gura și chipul bărbatului. Putea să-i audă gemetele produse de plăcere. Vedea cum mâinile danezului îi frământă fesele.

Fără să-și dea seama, el urlă:

— Stéphanie! Oprește-te!

Țeava revolverului se înfipse cu brutalitate în tâmpla lui, iar durerea acestui impact estompă în mod provizoriu efectul atroce al spectacolului oferit. Vocea lui Boris mormăi:

— Taci din gură, altfel va fi mai rău. Nu ducem lipsă de bărbați pe aici.

Ca în toate casele daneze, clădirea era prevăzută cu ferestre duble din cauza frigului. Așadar, fereastra de la camera Stéphaniei era o perfectă barieră sonoră. Danezul nu avea cum să audă strigătul lui Wiegand. Oricum, numai la acesta nu se gândea el în clipa aceea. Ca să-și poată desprinde ochii de la pat, Otto fixă micul slip de dantelă neagră ce zăcea aruncat pe mochetă.

Un geamăt puternic îi atrase din nou privirile asupra celor doi.

Goală, în toată splendoarea păcatului, Stéphanie stătea acum în genunchi și îl dezbrăca pe tânărul danez. Îi smulse puloverul, cămașa, îi descheie pantalonul; se opri o clipă ca să-l mai sărute o dată și apoi îi scoase slipul.

Boris îi șopti lui Otto la ureche:

— Încă mai ai timp, tovarășe, până acum a fost doar un preludiu. Accepți propunerea mea?

Neamțul scutură din cap. Simțea o ură neîmpăcată și nemărginită atât împotriva lui Boris, cât și împotriva Stéphaniei. Acum dorea să trăiască pentru ca să se poată răzbuna. Știa că, dacă se întoarce în Est, era ca și cum și-ar fi semnat condamnarea la moarte. Oricum, mai rău decât atât nu putea să-i mai fie.

— Să vă ia dracul pe toți! strigă el.

Ca și cum Stéphanie l-ar fi auzit, ea începu să-i muște buzele partenerului ei, ținându-l cu mâinile de păr, apoi alunecă de-a lungul corpului acestuia, continuând să-i sărute pielea albă.

Când ajunse la capătul drumului, danezul scoase un strigăt dezarticulat.

Ținându-se cu amândouă mâinile de șoldurile bărbatului, ea începu să-l sărute cu meșteșug, oferindu-și în mod voit ironic crupa cambrată privirilor celor de afară.

Era prea mult pentru Otto. El uită de amenințarea armei, de Boris cu amenințările lui cu tot. Cu o forță dementă, el făcu fotoliul să se zguduie, balansându-se înainte și înapoi în timp ce urla:

— Stéphanie! Nu asta, nu asta!

Ochii îi erau ieșiți din orbite, iar corpul îi era cuprins în flăcări. Ca și cum fiecare atingere a danezului, era ca o limbă de foc pe propria sa piele. Nu știuse că putea suferi în asemenea hal. Din cauza încordării extraordinare a întregului său trup, funia cu care era imobilizat în fotoliu se rupse. Simți cum îl inundă un val de bucurie. Acum putea să-i ucidă pe amândoi.

În clipa în care se pregătea să sară în picioare, Boris îl lovi cu patul armei în tâmplă. Imaginea Stéphaniei fu înghițită într-o ceață cenușie.

Când își reveni, avu nevoie de mai multe minute ca să-și dea seama unde se află. Fereastra era în continuare luminată. Albeața trupului Stéphaniei îl izbi cu putere. Ea era întinsă pe pântece de-a curmezișul patului, cu fața întoarsă către

fereastră, iar bărbatul se agita în cadență, lipit de ea. Otto zărea mâinile soției sale crispate pe marginea patului. Apoi îi auzi gemetele. Părea strigătul răgușit al unei sălbăticiuni în momentul de maximă plăcere. Apoi, ea țipă. Strigăte nearticulate ieșeau din gâtlej. Îi vedea gura mare deschisă, ochii închiși, mușchii umerilor tensi. Bărbatul gâfâia din cauza efortului, cu dinții încleștați. Niciodată nu o auzise gemând așa făcând dragoste cu el. Cu o oribilă voluptate, el descoperea acum o femeie necunoscută în spatele Stéphaniei sale.

Ultimul strigăt al femeii îi străpunse inima. El închise ochii. Cele două trupuri nu se mai mișcau. Apoi Stéphanie se dezlipi încet și, cu ochii închiși, începu să sărute fiecare părticică din corpul amantului ei, fără nici cel mai mic dezgust.

Otto Wiegand își înăbuși un strigăt de protest. Îi era atât de rău, încât nu era capabil să mai gândească. Imaginile văzute se suprapuneau în mintea sa torturându-l îngrozitor. Totul era puternic imprimat. Planul lui Boris era diabolic: atât el cât și Otto știau că numai Stéphanie singură ar fi fost capabilă să le șteargă.

Boris, care stătea tot în spatele fotoliului, desfăcu repede legăturile care îl țintuiau pe neamț de jilțul său. Acesta nu făcu nici cea mai mică încercare de a se ridica sau de a-l ataca pe rus. Nu arma îndreptată spre capul său îl reținea, deoarece nu-i lipsea curajul și forța fizică, ci faptul că era total distrus.

El nu era capabil să-și dezlipească ochii de la fereastra prin care se vedeau cele două siluete strâns înlănțuite.

Ca și cum ar fi anunțat că spectacolul a luat sfârșit, Stéphanie întinse mâna spre comutator și camera fu înghițită de întuneric. Descătușat de teribila tensine la care fusese supus, neamțul se destinse dintr-o dată. El se apucă cu amândouă mâinile de brațele fotoliului ca să nu tremure. Toată furia i se risipise și tot ce mai simțea acum era o imensă oboseală și un gust de cenușă în gură.

Boris îi spuse la ureche:

— Știu că nu ai de gând să mai faci vreo prostie. Acum ei s-au culcat și dorm cu siguranță. Du-te și te culcă și mai gândește-te. Ar fi putut fi și mai rău decât atât. Dacă nu accepți să vii cu noi, o vei vedea pe soția ta coborând toate treptele infamiei. Astă seară nu a fost nimic...

Fără să aștepte vreun răspuns, rusul se făcu nevăzut în întuneric. Otto Wiegand se ridică cu greutate și îl urmă, mergând ca un automat. Rusul calculase bine. Pentru moment, era total distrus.

Capitolul VIII

Trupul masiv al părintelui Joseph Melnik se strecură în cameră cu iuțeala unui șarpe. Cu degetul la buze, el îi făcu semn lui Otto să tacă. Neamțul, care se ridicase din pat, se lăsă să cadă iar în așternut cu un gest obosit. Nu reușea să-și scoată din cap abominabilul spactacol la care asistase. O clipă voise să se repeadă și să-l ucidă pe danez în pat, apoi renunțase. Ea ar fi fost capabilă să-și apere amantul...

Preotul trase un scaun și se așeză lângă pat. Cu un gest familiar, își mângâie una din urechile transparente și întrebă pe un ton neliniștit:

— Ce ți s-a întâmplat? Unde ai fost? Am venit imediat.

Cu sufletul pustiit, Wiegand răspunse:

— Sunt prins în laț, au pus mâna pe mine.

Frumoasa voce melodioasă a lui Melnik se auzi imediat:

— Te voi ajuta eu. Trebuie să-ți revii și să scapi de acești oameni periculoși. O adevărată avere ne așteaptă de atâta timp...

— Puțin îmi pasă, Joseph... de dolarii tăi.

Părintele Melnik tresări puternic ca și cum însuși numele sfânt al Domnului ar fi fost blasfemiat.

— Ossip, este vorba de douăzeci și cinci milioane de dolari.

— Știu, știu... Dar în momentul ăsta am alte griji.

Preotul încercă în zadar un motiv care ar fi putut fi mai interesant și care ar fi putut eclipsa cele douăzeci și cinci de milioane de dolari.

— Povestește-mi tot, dragul meu Ossip. Eu cred că ești bolnav, făcu el cu un glas confesional.

Neamțul avu un moment de ezitare. I-ar fi făcut foarte bine să poată vorbi despre Stéphanie. Începu să-i povestească totul lui Melnik, cu lux de amănunte. Acesta își întinse mâinile părinte într-un gest de binecuvântare și spuse:

— Dar cu dolarii tăi vei găsi zeci, sute de femei, cu mult mai frumoase decât Stéphanie.

Otto scuturâ încăpățânat din cap.

— Știu, Joseph, dar eu pe ea o vreau. Numai când mă gândesc că aș putea să n-o mai văd, simt că-mi pierd mințile. Sunt capabil de orice. I-aș da toți banii numai să fiu sigur că va rămâne cu mine...

Părintele Melnik îl privi, plin de reproș. Făcuse bine că îi sondase sufletul. Era clar că se găsea într-un moment de mare impas.

— Dragul meu prieten, spuse el cu un ton plin de gravitate, această creatură vrea să te ducă la pierzanie. Trebuie înlăturată din calea ta. În ceea ce îl privește pe Boris, o să am eu grijă...

Spunând acestea, își băgă mâna dreaptă în buzunarul sutanei și scoase vechiul său revolver Luger P-8, a cărui țeavă lungă din oțel întunecat luci în lumină. Jucându-se cu arma, el spuse:

— Îți aduci aminte, dragul meu Ossip? Nu umblu niciodată fără el. Datorită lui am trimis în iad un mare număr de necredincioși. Rusul nu ar fi primul.

Otto își aprinse o țigară și surâse trist.

— Joseph, chiar dacă îl ucizi pe Boris, nu s-ar schimba mare lucru. Mai întâi, pentru că vor trimite pe altcineva în locul lui. În al doilea rând, tot răul se află acum în sufletul meu. Eu ar trebui să fiu ucis, trase el concluzia cu un ton ironic.

„Nu înainte să semnezi", făcu în sinea lui speriat părintele Melnik. Cuprins de o îngrozitoare presimțire, el întinse un deget păros și inchizitor către neamț.

— Ossip, fiule, sper că n-ai de gând să faci vreo prostie. Știi prea bine că Domnul îi pedepsește pe sinucigași. Ai fi condamnat la chinurile veșnice.

Lui Otto puțin îi păsa de chinurile veșnice. Iar cât despre dolari, nu aveau decât să putrezească în seifurile din Vaduz în vecii vecilor.

Cu toate acestea, Otto încercă să-l asigure pe preot:

— Nu te teme, Joseph, nu mă voi omorî. Iubesc prea mult viața și mai ales o ador pe Stéphanie.

Preotul se scărpină pe gât, apoi începu să-și frământe lobul urechii, mai-mai să-l rupă.

— Ar mai fi o soluție, spuse el. Ai putea să-mi dai o procură prin care să am dreptul să scot acești bani și în numele tău. Cu semnătură legalizată. Aș putea face singur drumul la Vaduz și să-ți aduc aici partea ta...

Această sugestie îl făcu pe Otto să izbucnească în râs.

— Dragă Joseph, ai fi în stare să finanțezi cu partea mea aruncarea în aer a Kremlinului. Prefer să văd banii mei utilizați pentru o cauză mai bună. Mai ai puțină răbdare. Dacă totul merge bine, vom merge la Vaduz împreună.

— Și dacă nu merge totul bine?

Otto făcu un gest de neputință.

— În cazul ăsta, dolarii vor rămâne acolo unde se află. La urma urmelor, ai putut trăi fără ei douăzeci și trei de ani.

Întunecat la chip, părintele Melnik se ridică în picioare și schiță un semn de binecuvântare în direcția neamțului.

— Durerea te orbește acum, fiule, spuse el cu un zâmbet mieros. Vom mai discuta despre asta mâine, după o noapte bună de somn. Până atunci ți se vor mai limpezi gândurile. Femeia asta este încarnarea însăși a lui Belzebuth. Ar merita să fie arsă pe rug în piața publică, iar cenușa să-i fie spulberată în cele patru vânturi.

Privirile îi scăpărau pline de ură. Otto sări din pat și îl apucă de gulerul sutanei.

— Canalie bătrână, dacă te atingi doar de un fir din părul Stéphaniei, te ard de viu, așa cum făceai tu cu partizanii din Ucraina.

Părintele Melnik se eliberă cu demnitate și spuse fulgerându-l cu privirea pe interlocutorul său:

— Ar trebui să-ți fie rușine să vorbești așa cu un servitor al

lui Dumnezeu. Și să-mi atribui gânduri atât de murdare. O să mă rog pentru tine și pentru acea mizerabilă păcătoasă.

Spunând acestea, el dispăru din cameră. Pașii săi grei răsunau pe lespezile vechi. În sinea lui se gândea că trebuie să ia măsuri mari de prevedere ca să o suprime pe Stéphanie...

* * *

Malko se uită la ceas: era ora unu și jumătate. Ca și Otto, nici el nu putea să doarmă. Conștiinciosul Krisantem, care asistase la supliciul neamțului, îi raportase totul cu lux de amănunte. Treaba promitea multe. În plus, genul acesta de activități nu risca să îi îngrijoreze pe cei doi sticleți. Prin gaura cheii, îl văzuse pe Melnik vizitându-l pe Otto, dar nu putu auzi ce își spuneau cei doi. Tocmai voia să se dezbrace, când pe culoar se auzi un scârțâit. Iute, Malko se ridică și își lipi urechea de ușă.

Cineva mergea pe culoar, foarte ușor. Malko se gândi imediat la Stéphanie. Oare ce mai punea la cale? Pașii se auzeau în continuare, apoi se auzi deschizându-se o ușă. Câteva vorbe fură schimbate, iar ușa camerei lui Otto se închise în urma persoanei necunoscute. Malko se duse și își lipi urechea de gaura cheii. La început auzi doar vocea unei femei. Brusc, Otto scoase un țipăt. Era de stupefacție și de teamă... Vocea femeii se auzi mai tare. Un scaun fu răsturnat pe dușumea. Dintr-un salt, Malko ieși pe coridor și îi deschise ușa neamțului.

Surpriza îl făcu să rămână pironit pe loc.

Micuța brunetă pe care o văzuse în sala de mese îndrepta spre Otto Wiegand un enorm revolver automat. Acesta, încercând să scape, se cocoțase pe pat.

În clipa în care Malko își făcu apariția, femeia ridică revolverul și spuse în limba germană, cu o voce obosită:

— Sunt douăzeci și șapte de ani de când aștept clipa asta. Voi părăsi Danemarca, fericită că te-am ucis.

Auzind ușa, ea se întoarse brusc. Ar fi avut timp din belșug să-l omoare și pe el și pe neamț, dar nu era o ucigașă profesionistă. Malko profită de asta. Cu o mișcare sigură, el o făcu să dea drumul la armă.

Înainte ca fata să aibă timp să reacționeze, luă de jos arma și o puse la centură. Asta era tot ce le lipsea! Mort, Otto Wiegand nu ar mai fi avut nici o valoare...

— Ce se întâmplă aici? întrebă el. De ce doriți să-l ucideți pe acest om?

— E nebună de legat, lătră Otto. Precis că mă confundă cu altcineva... Biata de ea. Trebuie să chemăm poliția.

— Am venit din Israel ca să-l ucid pe monstrul acesta, răspunse femeia cu o voce aprigă și răgușită. Și nimic nu mă poate împiedica.

Văzută de aproape, femeia părea mult mai tânără, să fi avut în jur de patruzeci de ani.

Cu ochii scânteind de ură, ea îl înfruntă pe Malko.

— Cu siguranță că și dumneata ești tot un asasin. De aceea îl aperi.

Malko clătină din cap.

— Nu știu ce vreți să spuneți. Acest bărbat este un agent a cărui viață este prețioasă din motive profesionale.

Asigurat de prezența lui Malko, Otto Wiegand se dădu jos din pat, fără să o scape din ochi pe tânăra femeie.

Aceasta îl apucă de braț pe Malko și, cu un glas furios, îi spuse:

— Vreți să știți de ce vreau să-l ucid? Ei bine, acest om a exterminat întreaga mea familie în Ucraina, acum douăzeci și șapte de ani. Este un monstru, o bestie.

Tot calmul îi dispăruse. Dintr-o dată părea cu mult întinerită. Cu glasul întretăiat de hohote de plâns, îi spuse lui Malko înfricoșătoarea ei poveste. Pe măsură ce o asculta, neamțul, așezat acum pe marginea patului, se chircea sub povara învinuirilor.

Când femeia tăcu, Malko îi aruncă lui Otto o privire plină de un dispreț nemărginit.

— Regret în mod sincer că trebuie să vă apăr, domnule Ossip Werhun. Este cea mai penibilă misiune din toată cariera mea.

Celălalt bâigui scuze vagi, fără să-l privească pe Malko. Se blestema pentru greșeala de a fi lăsat odinioară să scape cu viață acest martor incomod. Era o lecție bună pentru viitor.

Yona Liron nu se lăsă intimidată. Ea se îndepărtă de Malko, ca și cum acesta ar fi avut friguri galbene și îi spuse:

— În ciuda celor povestite de mine, tot mai aveți de gând să îl apărați?

— Din păcate, da! făcu Malko. Vă înțeleg foarte bine, dar mă aflu într-o poziție care este mai presus de noi toți...

— În regulă, făcu ea întunecându-se.

Se întoarse ca și cum ar fi vrut să părăsească camera, iar Malko îi făcu loc să treacă.

Cu un gest fulgerător, ea se aplecă și apucă ceva din gheata ei scurtă. Apoi făcu un salt înspre pat.

Otto Wiegand urlă și Malko avu răgazul să vadă sclipind lama unui pumnal.

Cu un gest reflex, el plonjă la picioarele fetei și o prinse de sub genunchi, trăgând-o după el pe dușumea. Neamțul urlă din nou, iar el crezu că intervenise prea târziu. Yona se rostogoli pe spate și îi dădu o lovitură zdravănă de picior în tâmplă, lăsându-l pentru câteva clipe complet amețit.

Cu iuțeala unui bărbat, ea se ridică, ținând încă pumnalul în mână. Otto încercă să se apere cu mâinile întinse înainte. Pantalonul său era sfâșiat pe coapsa stângă, lăsând să se vadă o rană lungă. De astă dată, israelianca îi ținti pântecele și se avântă înainte ținând pumnalul cu amândouă mâinile în stil de comando japonez.

Acest tip de lovitură nu dădea niciodată greș atunci când își atingea ținta: ficatul.

Malko sări ca ars. Reuși să o apuce și să o tragă înapoi. Apoi prinse arma cu mâna dreaptă. Yona se răsuci spre el. Putu să-i simtă parfumul plăcut și dulceața formelor înainte de a primi o teribilă lovitură de genunchi în pântece.

Văzu mii de steluțe verzi în timp ce se prăbuși închircit de durere. Ea îl mai lovi o dată în cap cu putere, cu mânerul pumnalului. Era un adevărat demon. Și ai fi crezut-o atât de inofensivă, așezată acolo, la masă... Fu nevoit să o prindă de

gleznă ca să o dezechilibreze, regretând profund că trebuie să se poarte așa cu o femeie. Ea scoase un țipăt și alunecă pe spate, scăpând din mână arma ca să nu-și frângă gâtul în cădere.

Vibrând, pumnalul se înfipse în dușumea. Malko se rostogoli și reuși să o imobilizeze pe Yona sub greutatea trupului său.

Timp de un minut întreg, ea se zbătu furioasă, încercând să-l muște și să-l zgârie, încordându-se din toate puterile ca să scape de sub el. Malko încerca senzații din ce în ce mai confuze. Era ca și cum ar fi încercat să o violeze.

Femeia se liniști ca prin farmec. Umerii ei fură zguduiți de hohote puternice de plâns. Cu fața în jos pe podea, cu capul îngropat în mâini, ea era cuprinsă de o criză de nervi. Atent, Malko se ridică, luând totodată și pumnalul. Pe pat, Otto Wiegand își apăsa rana cu un aer rătăcit, uitându-se la evreică cu o stupefacție amestecată cu ură.

— A vrut să mă ucidă, se bâlbâi el.

— Și ce ați fi vrut să facă? spuse cu brutalitate Malko. Dacă v-aș fi cunoscut viața în detaliu, n-aș fi acceptat niciodată această misiune.

— Spuneți-mi, ați venit aici ca să-mi asigurați protecția sau să ascultați divagațiile acestei nebune?

— Fiți liniștit, vă voi proteja în continuare, spuse Malko cu un glas încărcat de dezgust.

Cu toată gingășia de care era capabil, el o ajută pe tânăra femeie să se ridice. Cu umerii scuturați de un plâns convulsiv, ea nu putea să-și oprească lacrimile. Îți sfâșia inima s-o vezi.

— Sângerez, gemu Otto.

Abandonând-o pe Yona Liron, Malko se aplecă asupra lui, examinându-i rana. Era o rană superficială care nu-i secționase decât pielea. Nu era nevoie să fie cusută.

— Poate că rana asta vă va schimba un pic ideile. În orice caz, nu din cauza asta o să muriți. Noapte bună. Mă duc să mă culc și o iau cu mine pe această tânără. Vă urez coșmaruri plăcute.

El o luă de braț pe Yona, iar aceasta se lăsă în voia lui, trăgându-și nasul.

Ea nu schiță nici un gest de protest când el o conduse în camera lui și o ajută să se instaleze într-un fotoliu. Apoi luă un prosop și îi șterse fața. După câteva minute, Yona se opri din plâns și își aranjă părul cu gesturi stângace. Avea o frumoasă față triunghiulară. Cu o voce dură, ea spuse deodată:

— Dați-mi pistolul și pumnalul.

Iar o lua de la capăt.

Malko negă cu capul și se așeză pe celălalt scaun.

— Din mai multe motive, nu am de gând să vi-l dau, îi explică el. În primul rând, pentru că nu vreau să intrați în pușcărie în această țară. Danezii nu glumesc atunci când este vorba de crimă. Sunteți gata să comiteți un omor cu premeditare, chiar dacă aveți motive care să-l justifice în cazul lui Ossip Werhun.

— Puțin îmi pasă, îi tăie ea vorba. Mă aștept la orice. Nu am nici familie, nici copii. Nu voi putea avea niciodată pentru că am fost sterilizată. Ori trăiesc într-o închisoare, ori într-un kibbutz, pentru mine este același lucru. Cel puțin voi fi împăcată cu mine însămi.

Nu prea aveai ce răspunde la asta. Yona continuă cu un ton aprig:

— De altfel, puteți să nu-mi dați armele, puțin îmi pasă. Îmi voi face rost de altele și, cu prima ocazie, îl voi ucide. Chiar și cu un cuțit de bucătărie, dacă trebuie.

Era imposibil să o sperii. Malko își zise că unica posibilitate de a o convinge, era să-i spună adevărul. Față de discreția cu care fusese înconjurat acest caz, nu mai conta...

Cu răbdare și cu maximum de precizie, el începu să-i povestească istoria lui Ossip Werhun. Când ajunse la Stéphanie, o lucire răutăcioasă apăru în ochii Yonei.

— Dumnezeule, ce bine i-a făcut! exclamă ea. Dar și așa, tot a fost prea blândă cu el.

Malko merse până la capăt, explicându-i tot ce aștepta CIA de la neamț. Acest bărbat lucrase ani de-a rândul într-un aparat comunist de informații și știa o groază de lucruri.

— Iată pentru ce trebuie să rămână în viață.

Yona clătină din cap.

— Astea sunt afacerile dumneavoastră și vă înțeleg. Dar puteți pune mâna și pe alt trădător. Acesta îmi aparține mie. Eu îl voi ucide.

Se găseau în punctul de unde plecaseră. Yona își scutura părul roșcat de fiecare dată de câte ori Malko pleda pentru cauza lui Wiegand. Brusc, ea spuse cu un glas stins:

— Sunt atât de obosită.

Într-o secundă, capul îi căzu într-o parte și adormi, epuizată de puternica descărcare nervoasă. Malko o privi o clipă cu milă, apoi o luă în brațe și o așeză pe patul lui. Nu știa în ce cameră locuiește și nu avea chef să atragă atenția asupra sa.

Ea nu reacționă deloc nici când el o dezbrăcă, lăsând-o doar în lenjeria intimă, care era mai degrabă în genul Dior decât comando.

Apoi se dezbrăcă și el și se culcă. Ziua fusese foarte lungă și nu-i venise în minte nici o soluție, deoarece răpirea Stéphaniei i se părea imposibilă. Doar dacă nu declarau Danemarca al cincizeci și unulea stat al SUA....

Îi era teamă că Boris și diabolica sa complice vor zdrobi rezistența nervoasă a neamțului. Pentru o singură zi, făcuseră deja prea mult... Tipul putea să sfârșească ca un iepure înghițit de o cobră.

Tot reflectând la cele întâmplate, în cele din urmă reuși să adoarmă. Un geamăt îl trezi ceva mai târziu. Yona visa ceva. Ea se strânse lângă el, tremurând din toate încheieturile. Neștiind ce să facă, el îi mângâie părul cu gândul la Alexandra. Cine știe cum ar fi reacționat aceasta dacă l-ar fi putut vedea în acea clipă.

Evreica se strânse și mai tare lângă el. Coșmarul ei se transformase într-un vis frumos.

Rezistența omenească are și ea limitele ei. Malko îi scoase colanții negri. Uitase pentru o clipă de caruselul infernal în care se urcase. Măcar astfel putea avea ceva trecere în ochii femeii. Când simțurile i se potoliră, ea murmură cu o voce abia auzită:

— Este pentru prima oară...

Cum ea adormi aproape imediat, el nu avea să știe niciodată ce a vrut să spună, având în vedere că femeia de lângă el nu era virgină de multă vreme.

Capitolul IX

Dacă duhoarea de pește nu ar fi exterminat de multă vreme toate muștele din Skagen, acestea ar fi putut fi auzite în sala restaurantului hotelului *Scandia*.

Yona Liron mânca singură la masa din fund, cu un aer întunecat și cu chipul umflat din cauza plânsului din ajun. Ea îl părăsise pe Malko fără nici o vorbă, ca și cum nimic nu s-ar fi petrecut între ei. Acesta sperase să nu o mai vadă la masă, deși nu credea nici el așa ceva. Acum era sigur că evreica nu renunțase la răzbunare.

La masa alăturată, Joseph Melnik și Otto Wiegand erau adânciți într-o conversație purtată în șoaptă, din care Malko nu reușea să înțeleagă nici o iotă. Neamțul șchiopăta în mod ostentativ, iar Malko era convins că împărtășise toate nenorocirile sale vechiului său tovarăș de luptă. Era destul să vezi privirile fioroase pe care le îndrepta straniul preot înspre evreică. Ar fi fost în stare să o ucidă, indiferent dacă prin exorcizare sau cu ajutorul unei grenade...

Boris nu îi adresase nici un cuvânt Stéphaniei, care era mai frumoasă ca oricând. Rochia ei de jerseu se termina acolo unde în mod normal se află marginea de sus a ciorapilor. Ori de câte ori Malko ridica privirea, întâlnea ochii ei albaștri care îi surâdeau într-o invitație mută. În mod automat, Otto intercepta fiecare privire, ce făcea să-i încolțească sub țeasta pleșuvă planuri de răzbunare, care de care mai teribile.

Singur Krisantem părea să nu fie tesionat. Tocmai descoperise savoarea heringilor pescuiți în Marea Baltică și facea o consumație de zile mari, imitat de Stéphanie. Ar fi făcut o pereche bună în privința asta. Turcul aștepta liniștit să-i vină

rândul să-și folosească juvățul, deși prezența celor doi sticleți în odene îl cam stingherea. Soarele își făcuse apariția pe cer și era o frumoasă zi de iunie. Faptul era oricum îmbucurător, deoarece drumul până la Aalborg trebuia parcurs în mașină, iar distanța era de cincizeci de kilometri.

Era dimineața zilei de sâmbătă. Până luni, nu aveau decât de așteptat. Lui Malko, mâncarea îi cam stătea în gât. Erau toți pironiți locului în Skagen. Oare ce planuri mai urzise Boris ca să-l înnebunească pe Wiegand?

Micul dejun era pe sfârșite. Malko se jură în sinea lui să nu se mai atingă de pește câte zile mai are de trăit.

Deodată crezu că are halucinații. În cadrul ușii apăruseră două siluete înalte.

Erau Chris Jones și Milton Brabeck. Cei doi agenți nedespărțiți cu care Malko fusese de atâtea ori în misiune, de la Istanbul și până în insulele Caraibe. Mai puțin apți pentru dezlegarea cuvintelor încrucișate, dar deosebit de redutabili în toate acțiunile directe. Împreună aveau cam o sută optzeci de kilograme, puterea de foc a unui distrugător și creierul unui cimpanzeu. Le plăcea la nebunie să călătorească, cu condiția să fie în țări civilizate, mai precis, aflate pe o rază de cinci sute de kilometri în jurul lui Kansas City.

Malko se ridică și merse în întâmpinarea lor. Chris îi strânse mâna reușind să-i strivească falangele și spunând:

— Ce fac ăștia de pe aici? Lasă cadavrele să se descompună? Dacă știam, ne aduceam și măștile de gaz.

Mai prozaic, Milton rămăsese cu gura căscată în fața costumului albastru de alpaca al lui Malko.

— Unde ați găsit un asemenea croitor? oftă el. De fiecare dată eu plătesc trei sute de dolari pe un costum și cu toate astea arată ca un sac cu cartofi...

Lise, îmbibată în parfumul Chanel Nr.5, se strecură între cei trei bărbați. Era topită după ochii aurii ai lui Malko.

— Am fost să-i întâmpin pe acești doi gentlemani, spuse ea. Au sosit cu zborul 912 al companiei scandinave, în dimineața asta. Cei de la Washington au ținut ca ei să vă secondeze.

Chris și Milton, care arareori erau calificați drept gentlemani, simțiră brusc o mare dragoste pentru Danemarca. Deodată, Chris rămase împietrit.

— Tu vezi ce văd eu? îl întrebă el pe Milton.

Acesta privi în direcția semnalată și rămase consternat.

— Turcul, făcu el. Ce-o mai fi și asta?

Krisantem îi văzuse și el în același timp și, pentru orice eventualitate, duse mâna la revolverul său Astra din centură.

Chris Jones și Milton Brabeck se depărtaseră în mod instinctiv unul de celălalt. De când fuseseră la Istanbul, cei doi pistolari și Krisantem nu se prea aveau la suflet. Malko abia avu timp să intervină.

— Domnilor, vă previn că Elko Krisantem se află în serviciul meu de mai bine de patru ani și că sunt foarte mulțumit de el.

Catastrofa fusese evitată. Cei doi polițiști în lodene se uitau curioși la nou-veniți.

— A, bine, făcu Chris Jones, cu un ton decepționat.

Adesea visase să-l poată ține pe Krisantem cu capul scufundat în apă, atât timp cât să extragă rădăcina pătrată a numărului 185 976.

Cât despre Milton Brabeck, acesta era de-a dreptul indignat.

— Cum puteți avea încredere în tipul ăsta? Ați uitat că era cât pe-aci să vă sugrume cu lațul la Istanbul?

Parodiindu-l pe părintele Melnik, Malko spuse:

— Dumnezeu ne cere să iertăm toate ofensele ce ni se aduc. Nu am venit aici ca să discutăm despre fapte din trecut. Veniți, trebuie să vă pun la curent cu anumite lucruri.

Lăsându-l pe Krisantem să-l păzească pe Otto Wiegand, ei se îndreptară către clădirea anexă.

— Domnilor, le spuse Malko, vă rog încă o dată să vă lăsați armele la vestiar. O fi ceva putred în Danemarca, dar cei de aici nu agreează deloc împușcăturile.

Atât ar mai fi lipsit: să fie expulzați din Danemarca și să-l lase pe Otto singur cu Boris și cu Stéphanie. De când cu Hamlet, danezii au oroare de complicații și de cadavre, toată lumea știe acest lucru.

Malko le prezentă pe scurt situația celor doi bodyguarzi. Ochii albaștri ai americanilor se întristară.

— Păi atunci nu putem să-l aranjăm pe fătălăul cu păr alb? întrebă Chris.

Calomnia era gratuită. Boris avea o colecție frumușică de vicii, dar homosexual nu era.

— Și noi ce avem de făcut? întrebă Milton.

— Deocamdată, nimic, îi răspunse Malko. Vă plimbați pe malul mării și vă clătiți ochii admirând fetele daneze. Ați putea să faceți și câte o baie, căci tocmai s-a topit gheața.

Când primiseră vestea că vor pleca în Danemarca, fuseseră încântați la gândul că vor putea să întâlnească frumoasele daneze, uitând că orice nordică mai nurlie o întinde la Paris, la Londra sau la New York, imediat cum pune mâna pe ceva bănuți.

După ce-i expedie pe cei doi, Malko se așeză la fereastra ce dădea către plajă. Afară se făcuse frumos și destul de cald.

Tocmai voia să închidă fereastra, când observă două persoane care mergeau pe plajă. Erau Yona și părintele Melnik.

Malko zâmbi. Cu siguranță, preotul își acorda libertăți destul de mari, datorită locului pe care îl avea în ierarhie...

Închise fereastra, dar surâsul îi dispăru ca prin farmec. Își amintise de expresia de pe fața preotului, când auzise povestea lui Otto Wiegand. Era crudă și implacabilă.

Cele două siluete se îndepărtaseră. În acea parte, plaja era complet pustie... în afara câtorva perechi de îndrăgostiți. Malko ieși din camera sa, coborî treptele și o apucă pe drumul ce ducea spre plajă. Odată ajuns acolo, el se opri. Părintele Melnik și tânăra evreică dispăruseră. Mergând pe lângă tufele care mărgineau plaja și încercând să se facă nevăzut, Malko porni în direcția în care se îndreptaseră cei doi.

După vreo două sute de metri, se opri și ascultă. Valurile mării și țipetele ascuțite ale pescărușilor formau un fond sonor destul de intens.

Cuprins de o presimțire urâtă, Malko începu să alerge. Cât cuprindea cu privirea, plaja era pustie. Unde dispăruseră Yona și preotul?

Malko alergă aproape un kilometru, apoi se opri epuizat. Plămânul său stâng îl ardea, amintindu-i de glonțul primit în Hong Kong. Un văl negru i se puse pe ochi și avu impresia că leșină. Își zise că temerile sale erau ridicole. Cu siguranță preotul încerca doar să-i scoată din cap gândurile de răzbunare...

El își reluă drumul, mergând la pas și încercând să-și domolească bătăile inimii.

* * *

Cu poalele sutanei în dinți ca să poată avea libertate de acțiune, părintele Melnik tocmai își termina opera sa de convingere.

Călare pe Yona, el îi ținea capul băgat în nisip. Desigur că nu-i era deloc ușor; ea să zbătea furioasă, dar el era cu mult mai puternic. Ezitase să o violeze înainte, gândindu-se că ar putea face treaba asta după ce o omoară, fapt care l-ar fi absolvit de un păcat suplimentar.

Ar fi fost jenant să se prezinte în fața creatorului său având pe conștiință un păcat carnal...

După ce ascultase relatarea neamțului, eliminarea Yonei fusese pentru el singura soluție logică. Era doar unica persoană care putea pune în primejdie averea. Nici unul din ceilalți nu dorea să-l ucidă pe Ossip Werhun. Planul era ușor de dus la îndeplinire. O abordase pe femeie la ieșirea din restaurant și, cu un zâmbet onctuos îi propusese o scurtă plimbare pentru a medita mai bine.

La descoperirea cadavrului strangulat și violat pe plajă, nici un danez nu s-ar fi gândit să bănuiască o față bisericească.

Malko trecuse de el. Din fericire, victima nu se mai zbătea. Ascuns de crengi, Joseph Melnik îl văzu pe Malko cum se întoarce din drum și se hotărî să facă un ultim efort. Trângând poalele sutanei între dinți cu riscul să o sfâșie, el apăsă capul femeii în nisip cu toată forța sa. Yona scurma nisipul cu mâinile, căutând ceva de care să se apuce. Efortul bărbatului avu un efect contrar celui așteptat.

Spasmul de agonie al tinerei fu atât de violent, încât preotul fu dezechilibrat și căzu greoi alături. Cu gura larg deschisă, ea aspira aerul cu disperare, fără să poată țipa. Încercă să-și orbească adversarul, aruncându-i un pumn de nisip în ochi, dar nisipul se spulberă în vânt. Ferindu-se de unghiile ascuțite ale Yonei, părintele Melnik se aruncă din nou asupra ei și îi afundă iar capul în nisip. De astă dată, era decis să termine cu ea. Din fericire, vegetația îi ascundea, iar dacă cineva i-ar fi văzut de la distanță, ar fi crezut că fac dragoste.

* * *

Malko mergea cu ochii în jos, încercând să-și controleze respirația ca să atenueze arsura ce îi sfâșia pieptul. Soarele îi încălzea spatele în mod plăcut. De cealaltă parte a plajei, niște tineri se scăldau în mare.

Dintr-o dată observă pe nisip o pată întunecată pe care nu o observase cu cinci minute mai devreme. Era sigur de asta. Avea o memorie vizuală excelentă. Putea să-și amintească și după treizeci de ani un chip zărit într-o fracțiune de secundă. Se aplecă să studieze mai bine pata, luând în mână puțin nisip. Era ud și greu și nu putea proveni decât dintr-un singur loc: din tufișurile care se aflau la câțiva metri depărtare de el. Intrigat, se îndreptă într-acolo. Nici nu făcu trei metri că și zări urechile gelatinoase ale părintelui Melnik, care tremurau din cauza efortului făcut de acesta. Malko îl văzu cu mâinile înfundate într-un val de păr roșcat și înțelese imediat despre ce este vorba.

În toată existența lui plină de aventuri, arareori simțise dorința de a ucide. De astă dată însă, el îl apucă pe preot de gât cu o bucurie profundă. Melnik înțelese și el. Lăsă gâtul Yonei și încercă să scape din strânsoarea lui Malko. Dar acesta strângea cu riscul de a-și deschide toate rănile, animat de o singură dorință: să-l ucidă. Degetele lui striveau carotidele lui Melnik. Așezată în patru labe, Yona încerca să-și revină, scuipând nisipul și ștergându-și ochii.

Cu mișcări febrile, Melnik se scotoci la centură și scoase de acolo un pumnal cu lama încovoiată, o veche amintire din Ucraina. Malko nu avea cum să-l vadă. Preotul se uită să vadă unde poate să-l înfigă. Puțin îi păsa lui de consecințe. Avea timp suficient să fugă din Danemarca.

Uitase însă de Yona. Ea văzu întreaga scenă și vru să-l prevină pe Malko, dar nu reuși să scoată decât un sunet gâlgâit. Atunci se aruncă peste preot, vârându-și mâna între picioarele acestuia, și făcu ceea ce învățase la școala de *close-combat* de la Tel-Aviv.

Urletul lui Melnik sperie mai mulți pescărușI, gonindu-i în Islanda. Strânsoarea degetelor lui Malko era blândă în comparație cu insuportabila durere din pântece. Cu o convulsie puternică, el căzu leșinat.

Malko și Yona se priviră în tăcere. Joseph Melnik se zbătea ca o omidă ruptă în două. Tânăra evreică se apropie de el și, ochind una dintre urechile clăpăuge și transparente, îi trase o lovitură zdravănă de picior. Durerea îl făcu să tresară. Yona procedă la fel și cu a doua ureche. Apoi îi ținti ochiul drept, dar el se mișcă și vârful pantofului nimeri în arcadă.

Malko o apucă de mână și o reținu.

— Așteaptă, ai să-l ucizi.

Femeii îi trebuiră mai multe secunde până să poată răspunde cu o voce răgușită:

— Bineînțeles că îl voi ucide! Ce vă deranjează treaba asta?

— Pe mine personal, nu mă deranjează deloc, dar s-ar putea ca autoritățile daneze să înceapă să-și pună întrebări în privința noastră și mi-e frică să nu ne expulzeze pur și simplu... Așa că nu-l mai loviți.

Fața tumefiată a femeii era plină de zgârieturi. Ea spuse cu părere de rău:

— Bine. Mi-ați salvat viața. Dacă aș fi fost ceva mai tare, l-aș fi ucis. Mulțumesc.

Ea se îndepărtă sub privirile visătoare ale lui Malko. Era o femeie extrem de oțelită. Nici nu scăpase bine de la o moarte înspăimântătoare, că deja își revenise complet.

El se aplecă deasupra preotului. Arăta jalnic. Chipul îi era pământiu, plin cu spuma vărsată din cauza durerii. Când Malko vru să-l ridice, acesta urlă de durere. Malko îi trase în jos sutana și îngenunche lângă el. Celălalt își deschise ochii bulbucați, apoi îi închise la loc. Malko îl scutură.

— Nu mai faceți pe leșinatul, altfel chem poliția și spun tot ce am văzut.

— Nimeni nu vă va crede, șopti preotul. Sunt o față bisericească. Iar fata aceea este o oarecare.

— De ce ați încercat să o omorâți?

— Pentru că noaptea trecută a încercat să-l ucidă pe prietenul meu care era fără apărare. Am vrut să-l răzbun.

Tot acest devotament părea destul de fals. Din păcate, Malko nu avea de ales. În primul rând nu trebuia să trezească suspiciuni autorităților daneze.

Dacă Otto Wiegand rămânea singur cu drăgălașa lui soțioară și cu Boris, după opt zile s-ar fi aflat din nou în spatele Cortinei de Fier, chiar dacă ar fi ajuns acolo cu picioarele înainte. Apoi ar fi fost dat cu totul uitării... Malko ar fi dat orice ca să afle motivul pentru care preotul ținea la viața neamțului ca la lumina ochilor săi.

Uitându-se la preotul care își mai revenise puțin, el îl avertiză:

— Ar fi bine să nu se mai repete, altfel nu mai răspund de mine.

Melnik nu-i răspunse. Când Malko se îndepărtă, el își scutură sutana, cu ochii încărcați de ură.

Malko intră direct în camera lui Chris Jones. Americanul era adâncit în lectura ultimului număr din *Playboy*.

— Chris, am o misiune pentru tine.

Bodyguardul închise grijuliu revista, cu un aer nostalgic. Unde erau apetisantele daneze?

— Ai văzut-o pe femeia cu părul roșcat, în restaurant? Ei bine, nu trebuie să o lași din ochi nici o secundă. La nevoie, dormi în fața ușii ei.

Chris se întunecă.

— Nu ar fi mai în siguranță dacă m-aș culca în patul ei?

Bunul Chris evoluase mult de la prima lor întâlnire.

— Dacă ea nu are nimic împotrivă, ar fi o misiune mai ușoară, făcu Malko imperturbabil. Dacă îl vezi pe preotul acela apropiindu-se de ea, te autorizez să-i tragi tot atâtea șuturi în burduhan, câte luni din an au litera *r*.

— Cum, reverendului?

Chris era îngrozit și consternat. Membru devotat al bisericii episcopale, el avea un respect aproape orb față de tot ce purta sutană.

— Poți să-i dai sutana de-o parte, ca să nu te deranjeze, îi sugeră Malko.

Când părăsi camera, el îl lăsă pe Chris cufundat într-o stare de meditație intensă.

* * *

Lise Kistrup îl aștepta pe Malko în cameră. Îmbrăcată cu un pantalon din piele și cu o bluză de mătase și încălțată cu cizmulițe scurte din piele maro, semăna mai degrabă cu o artistă decât cu o funcționară de ambasadă. Fața ei exprima îngrijorare.

— Am pentru dumneavoastră un mesaj, trimis în dimineața asta chiar de David Wise, prin telefon. A preferat să nu rămână nimic scris.

— Despre ce este vorba? o întrebă Malko, care bănuia deja despre ce este vorba.

— Este în legătură cu tânăra femeie, hm, Stéphanie.

Lise roșise brusc. Nu era obișnuită cu asemenea lucruri. Malko o privi cu un zâmbet trist.

— Prietenul nostru este de părere că eliminarea ei discretă ne-ar scuti de multe necazuri, nu-i așa? Debarasat de femeia pe care o iubește, Otto Wiegand n-ar mai avea nici un motiv să se întoarcă în Est.

Lise deschise ochii mari.

— De unde știți? Este vorba exact despre asta.

— Este logic: ceea ce comuniștii numesc soluția corectă. Și este ușor de ordonat așa ceva atunci când te afli la câteva mii de kilometri distanță de eventuala victimă. Dar pentru genul

acesta de rezolvări, serviciile secrete n-ar trebui să-și recruteze agenții de pe băncile universităților...

— Ce aveți de gând să faceți?

— Dumneavoastră ce ați face dacă ați fi în locul meu?

Tânăra se îmbujoră de mai mare dragul să o vezi.

— Nu știu. Nu credeam că există asemenea lucruri.

— Ele există, din păcate. Dar sper că nu le veți vedea puse în practică aici.

Ea nu mai avea chef să mai flirteze. Așezată pe marginea patului, căuta în ochii aurii ai lui Malko o reconfortare, dar ceea ce văzu fu doar reflectarea propriilor ei gânduri.

În ochii ei scânteiară lacrimile. Nu-și imaginase că întâlnirea lor va decurge astfel. Văzându-i tulburarea, Malko se apropie de ea și îi mângâie părul.

— Duceți-vă să vă odihniți, îi spuse el. Diseară va fi mai bine. Eu însumi am nevoie de puțină destindere

Ea ieși după ce îi strânse mâna cu putere. Rămas singur, el privi cu nesaț fotografia castelului său. Danemarca nu era singurul loc din lume în care era ceva putred. Răul se întinsese în toată lumea...

Ultimatumul lui David Wise îl punea într-o situație de-a dreptul imposibilă.

Eliminarea în sine a Stéphaniei nu punea probleme deosebite. Putea conta pe prezența gorilelor și pe artileria clasică de care dispuneau, ce cuprindea o largă gamă de arme precum și cianura rusească. Se simțea însă incapabil să dea ordinul, chiar dacă acest lucru putea fi considerat drept o gravă încălcare a îndatoririlor profesionale...

Dacă nu s-ar fi supus și acțiunea ar fi eșuat, risca să suporte consecințele. Adică eliminarea sa definitivă din serviciu, sub o formă mai mult decât dezagreabilă. Căci CIA nu umbla cu mănuși atunci când era vorba de agenții secreți.

Oricând exista posibilitatea trimiterii unui agent într-o țară inamică, ca să sondeze o rețea infectată. Cu o singură lovitură, nimereau doi iepuri: testau rețeaua și se debarasau de un om nedorit ca să nu mai trebuiască să-i dea o pensie.

Poate că nu avea să-și mai termine niciodată de restaurat castelul din Liezen. În profesia asta, se ierta orice, în afară de eșec. Putea să dea foc Vaticanului și să-l prăjească pe Papă dacă acțiunea era încununată de succes. Eșecul însă nu putea fi iertat niciodată. Poate doar dacă ar fi fost directorul Companiei. Ca în cazul eșecului invaziei din Cuba.

* * *

În restaurantul hotelului *Scandia*, atmosfera nu se ameliorase. Chris Jones își ronțăia porția de pește, singur la o masă, cu un ochi la Yona și cu altul la părintele Melnik. De câte ori avea ocazia, el arunca evrecei o privire cât se poate de languroasă. Cel puțin, își îndeplinea misiunea cu tragere de inimă. Din nefericire, israelianca părea că nu-l bagă în seamă. Nu avea ochi decât pentru Otto Wiegand. Și acești ochi numai dragoste nu exprimau...

Milton Brabeck îl privea pe Elko Krisantem cu un dezgust fățiș. Îi putea trece cu vederea multe lui Malko, inclusiv incursiunile sale amoroase din timpul orelor de serviciu, dar nu putea admite ca acesta să ia în slujba sa un fost ucigaș din solda comuniștilor, chiar dacă tipul făcea parte dintr-un sindicat. Era ca și cum te puteai îndoi de însuși Dumnezeu.

Trebuie de subliniat că turcul își exprima și el antipatia față de gorilă. Cu nasul vârât în farfurie, el mânca fără să scoată vreun cuvânt.

Ignorând toate aceste frământări, Lise îl observa pe Malko cu coada ochiului. Două pahare cu aquavit o ajutaseră să-și gonească din cap gândurile negre. Machiată și coafată din nou, ea părea să fie încântată de sejurul la Skagen.

— Mâine este Sfântul Ion, spuse ea după ce dădu gata o porție de heringi.

— A, da? făcu politicos Malko.

— Cum, nu știți cum se serbează în țara noastră Sfântul Ion?

Malko trebui să-și recunoască ignoranța. Tânăra daneză oftă cu nostalgie.

— Este cea mai minunată zi din tot anul, spuse ea.

— De ce?

Malko nu era înnebunit după serbările folclorice.

— În fiecare sat din Danemarca, se face un foc mare, îi explică ea. Echipe de voluntari îl întrețin cât e noaptea de lungă. Dacă aveți norocul să survolați Danemarca în acel timp, aveți impresia că întreg teritoriul țării este cuprins de un uriaș incendiu. Chiar și sătucele cele mai mici au focul lor. Iar noaptea Sfântului Ion este cea mai lungă noapte a anului. Nu mai este întuneric nicăieri, nici chiar la ora trei dimineața. În seara aceea, toți tinerii sunt afară din casă. Majoritatea se culcă după ora cinci dimineața...

— Dar ce fac toată noaptea? întrebă Malko intrigat.

Lise îl privi fix în ochi.

— Cântă, dansează și, mai ales, fac dragoste.

Gorila rămase cu heringul în gât. Începu să saliveze.

— Dragoste?

— Da, dragoste, răspunse calmă Lise. În această noapte este permis orice. De altfel, o mulțime de fete tinere aleg această noapte ca să-și înceapă viața sexuală. Se pare că le aduce noroc. Ele dansează în jurul marilor focuri cu băiatul ales, iar dacă acesta acceptă, trebuie să sară deasupra flăcărilor și să-și ia fata în brațe. Din fericire, arareori plouă de Sfântul Ion. Căci toată lumea face dragoste direct pe câmp. Este mult mai poetic decât în automobile.

— Și dumneavoastră ați făcut la fel?

Milton Brabeck era consternat.

Lise izbucni în râs.

— O, nu! Eu eram la Copenhaga. Am făcut dragoste într-un apartament unde lumea intra și ieșea continuu, în mod destul de neplăcut.

Picături mari de transpirație perlau fruntea lui Milton. El spera din tot sufletul ca obiceiurile astea barbare să nu ajungă niciodată la urechile soțioarei sale din Kansas City...

— Dar toată lumea trebuie să facă dragoste? întrebă el cu vocea gâtuită.

— Nu este absolut obligatoriu, precizează Lise, dar este trist să nu faci. În această noapte, poți avea oricât de mulți amanți

dorești până la revărsatul zorilor. Nu are nici o importanță. Prietenele mele au participat și la concursuri...

— Ce concursuri?

Treaba devenise brusc mai mult dect incitantă.

— Știți, aici toată lumea ia anticoncepționale, explică Lise cu naturalețe.

— Și la Skagen se va face focul de Sfântul Ion? o întrebă Malko.

Pe sub masă, coapsa Lisei se atinse de a sa fără ca el să știe dacă fusese un gest voluntar. Cu un glas languros, ea spuse:

— Bineînțeles! Vă pot conduce să vedeți dacă doriți, adăugă ea în fața expresiei amuzate de pe fața lui Malko.

Cu toate acestea, ochii lui de aur nu surâdeau. Luând în considerație prezența frumoasei Stéphanie, noaptea lui Sankt-Hans[1] la Skagen risca să rămână de pomină în analele țării...

L-ar fi mirat mult ca Boris să nu profite de această noapte în felul său propriu.

Sărbătoarea Sfântului Ion în Danemarca este ceva de neuitat. Timp de douăsprezece ore, întreaga națiune participă la o incredibilă orgie sexuală. Cuprinși de un soi de frenezie, toți muritorii între cincisprezece și treizeci de ani se dedau plăcerilor carnale în cadrul bucolic al naturii, cu condiția ca cei doi parteneri să o facă de bunăvoie. Este momentul propice ca multe fete bătrâne să profite de obscuritate ca să-și împlinească visurile ascunse...

Tot gândindu-se la aceste lucruri, Malko simți că este scăldat de sudori reci. Stéphanie ar fi fost capabilă să țină piept tuturor masculilor din Skagen. Iar Otto Wiegand nu ar fi putut rezista la așa ceva. Din nefericire, nimic nu îl putea apăra. Dacă nevasta lui dorea să-și pună poalele în cap, asta nu era treaba polițiștilor. Aceștia s-ar fi bucurat mai degrabă.

Malko îl privi pe neamț. În numai trei zile, îmbătrânise cu zece ani. Avea cearcăne mari sub ochi, fața pământie și mișcările îi erau nesigure. Imediat ce se simțea neobservat, își

1. Sfântul Ion, în limba daneză (n.a.)

pironea ochii pe Stéphanie, când cu o privire de câine bătut, când cu o expresie atât de feroce, încât credeai că vrea să o sugrume.

În seara aceasta, ea purta o rochie relativ modestă, dar care îi desena formele sculpturale cu o precizie de arhitect. Asta pentru a menține o tensiune ridicată...

Fără să știe de ce, Malko presimțea că în seara aceasta nu se va întâmpla nimic deosebit. În primul rând, și Stéphanie avea cearcăne mari sub ochi, lăsate de interludiul ei amoros cu tânărul danez, și trebuia să capete forțe pentru bairamul din ziua următoare. Cât despre Otto, el era prea distrus ca să fie în stare să ia inițiativă.

Mai rămâneau părintele Melnik și Yona. Malko avea însă încredere în Chris Jones. În privința preotului, nu era încă îngrijorat.

Cel puțin dacă nu ar fi existat mirosul acesta îngrozitor de pește! Malko se ridică primul de la masă. Imediat fu urmat de ceilalți, lăsându-i pe sticleții în lodene să joace șah într-un colț al barului.

Era calmul apăsător dinaintea furtunii. Întins pe patul său, Otto Wiegand rămase treaz până noaptea târziu, gândindu-se la ce i-ar fi făcut el Stéphaniei dacă s-ar fi aflat amândoi pe o insulă pustie.

Din nefericire nu ar fi strâns-o de gât decât la urmă, după ce bucuriile cărnii ar fi fost total epuizate.

Capitolul X

După ce făcu repede în șoaptă o rugăciune, părintele Joseph Melnik ieși din camera sa, luminată de un soare strălucitor. Nu era mai târziu de ora opt dimineața, și hotelul *Scandia* dormea încă. Preotul reflectase o bună parte din noapte. Se temea de nebuna aceea de Yona. Nu poți apăra pe cineva douăzeci și patru de ore din douăzeci și patru.

Cât despre Stéphanie, nici vorbă să se poată apropia de ea, fiind tot timpul păzită de vigilentul Boris.

Așadar nu-i mai rămânea decât o singură soluție.

El ceruse prin telefon un taxi, care acum îl aștepta în fața hotelului. Bătu încet la ușa camerei lui Otto Wiegand.

— Intră.

Trupul masiv al preotului se strecură pe ușa întredeschisă.

Neamțul stătea întins pe pat. Se vedea că nu închisese ochii întreaga noapte. Cum încerca să lipească geană pe geană, îi apărea în față imaginea Stéphaniei făcând dragoste cu danezul. Și toată sarabanda reîncepea. Stéphanie era acolo cu el, iar el o striga și o implora, înăbușindu-și furia.

Nu avusese parte de nici o clipă de odihnă.

— Ce s-a întâmplat? întrebă el cu o voce stinsă.

Părintele Melnik spuse cu un aer misterios.

— Tocmai l-am văzut pe rus cum a plecat singur în sat, iar nevasta ta este singură în sala de mese. Ar fi un moment minunat ca să stai de vorbă cu ea...

Otto avu un zâmbet sardonic.

— Să vorbesc cu ea. Nemernica. După tot ce a făcut.

El începu să vorbească despre soția lui folosind cele mai grele cuvinte. Îi făcea bine. Părintele Melnik clătină dezolat din cap.

— Este o ocazie bună să-i ceri socoteală. Nu poți să te lași distrus fără să faci nimic, Ossip Werhun. Haide, vino.

Timp de un minut, neamțul ezită, dar în cele din urmă, tentația de a vorbi cu Stéphanie fu mai puternică. El se ridică și îmbrăcă un sacou. Preotul îi făcu loc să iasă și, în timp ce Otto trecea prin fața lui, îi dădu o lovitură în ceafă, capabilă să dărâme un și bou.

Otto Wiegand nu scoase nici un geamăt, prăbușindu-se ca un sac. Preotul îl înșfăcă repede și deschise ușa cu piciorul. Planul său era cum nu se poate mai simplu. Voia să-l ducă la Aalborg. Iar de acolo, avea să-l ascundă într-o mânăstire liniștită din Copenhaga. Unde, vor aștepta ca lucrurile să se liniștească. Gazdele, care altădată rezolvaseră probleme și mai grele, urmau să-i scoată pe amândoi din țară la momentul potrivit. Confrații trebuie să se ajute între ei.

Departe de Stéphanie și de influența ei malefică, Otto avea să adopte o atitudine normală...

Recepționerul făcu ochii mari în fața ciudatului spectacol. Părintele Melnik îi zâmbi frumos și îi spuse în limba croată:

— Dumnezeu să te aibă în paza Lui, fiule.

Această binecuvântare îl lăsă pe funcționar cu gura căscată. Deja Otto era băgat în taxi, a cărui portieră fusese deschisă de către șofer cu o amabilitate obișnuită în Danemarca.

Otto scoase un mormăit, dar nu se trezi din leșin.

— Ia-o drept înainte, ordonă preotul. Sunt extrem de grăbit.

El ocoli mașina că să urce lângă prietenul său. Dar spre marea lui stupoare, se pomeni nas în nas cu Boris Sevcenko. Rusul nu zâmbea deloc. Cu mâinile băgate în buzunarele hainei, el îl privea pe Joseph Melnik fără să-și ascundă dezgustul. Apoi îl interpelă în nemțește:

— Ce faceți aici? Scoateți-l imediat pe Otto din mașină...

Cu un zâmbet onctuos, preotul își strecură mâinile sub cingătoare. Uciderea unui comunist valora cât o indulgență întreagă... Mâna lui apucă pumnalul cu care încercase să-l spintece pe Malko...

Șoferul aștepta calm în spatele volanului. Boris adulmecă primejdia. Se trase repede îndărăt, iar mâna sa ieși din buzunar pe jumătate. Părintele Melnik putu să vadă patul unui revolver.

— Dacă faceți un gest necugetat, vă trag câte un glonț în fiecare genunchi și veți merge tot restul vieții într-un cărucior, spuse Boris cu o voce blândă.

Când asemenea chestii sunt spuse cu o voce liniștită, este bine să reflectezi mai bine la ele. Preotul nu-și mai scoase mâna din cingătoare, dar nici nu se mișcă din loc.

— Eu nu vreau să-i fac nici un rău prietenului nostru comun, spuse el. Am doar nevoie de el ca să îndeplinesc o micuță formalitate. Pentru maximum douăzeci și patru de ore. După aceea vi-l aduc înapoi.

Boris surâse rece și politicos.

— Mă luați drept un idiot. Nici nu știu dacă sunteți preot cu adevărat. Nu m-ar mira să aflu că sunteți un impostor... În orice caz, faceți bine și duceți-l pe Otto înapoi în camera lui și vedeți-vă de treabă, că de nu...

— Ce se întâmplă?

— Exact ceea ce v-am spus. Oricum, ceea ce doreați să faceți este o prostie. Danezii v-ar fi găsit în mai puțin de o oră.

Asta rămânea de văzut. Cei doi polițiști danezi plecaseră să facă o lungă promenadă matinală fără să pară prea neliniștiți.

Niciodată în viața lui nu se căise mai mult bietul *padre* Melnik, că nu-l lichidase de la bun început pe rus. Pierduse partida și era conștient de acest lucru. Niciodată acesta nu l-ar fi lăsat să plece cu Otto.

El ridică din umeri cu dezgust. Greu își mai câștiga existența.

— Haide, ia-l, șarpe comunist. Flăcările iadului te voi înghiți pentru vecie!

Prefăcându-se că vrea să se întoarcă în hotel, în momentul în care trecu prin fața lui Boris, se răsuci brusc și îi trase rusului o puternică lovitură de picior.

Dezechilibrat și surprins, rusul căzu grămadă. Profitând de noua situație, Melnik îi trase o adoua lovitură de picior, în timp ce se ruga la Dumnezeu să nimerească în părțile vitale...

Dar, din nefericire, rusul reușise să se rostogolească, iar piciorul nu-și atinse ținta.

Imediat, se auzi un șuierat ușor și un glonț zbură pe la urechea preotului. Acesta se opri. Știa să recunoască un revolver cu amortizor. Arma rusului era cu totul specială. Teava, mai scurtă decât a celorlalte arme, era înfiptă în pântecele lui Joseph Melnik.

Scena se petrecuse atât de repede, încât șoferul taxiului, care era adâncit în lectura ziarului *Politiken,* nici nu întoarse capul.

Boris Sevcenko se ridică ușor, fără să-și ia ochii de la adversarul său. Apoi se apropie de el și, cu brutalitate, îi expedie o violentă lovitură cu patul armei în stomac. Apoi își puse revolverul în buzunar.

Părintele Melnik se îndoi de durere scoțând un țipăt răgușit.

— Să nu mai încercați niciodată să faceți asta, făcu Boris. Vă poate costa viața.

El se apropie de taxi. Otto își revenise în simțiri și gemea slăbit. Boris îl trase afară din mașină. Capul neamțului se lovi de acoperișul mașinii și asta îl trezi complet. Boris îl luă de subsuori și îl ajută să intre în hotel. Consternat, șoferul de taxi ieși din Opel și se opri în fața preotului care zăcea chircit pe pământ, ținându-se cu mâinile de pântece.

— Nu vă simțiți bine, sfinția voastră? îl întrebă el în limba daneză.

— Câinele, o să-i scot ochii din cap, mormăia preasfințitul în limba croată.

Cei doi își zâmbiră unul altuia, înțelegându-se cum nu se poate mai bine. Chiar în acel moment, își făcu apariția Krisantem. El fusese martor la cele întâmplate, fără să înțeleagă ce se întâmplase la urmă. Oricine îl înfrunta pe Boris câștiga întreaga lui simpatie.

Așa că se apropie de preot și, respectuos, îl ajută să se ridice.

— Ați pățit ceva, părinte? îl întrebă el în germană.

Mișcat de atâta considerație, Melnik îl dădu o bancnotă de zece coroane șoferului și se agăță de brațul lui Krisantem.

— Am fost atacat de o canalie comunistă, mormăi el. Să mergem, vreau să vă ofer un pahar cu aquavit.

Krisantem nu obișnuia să bea alcool, dar nu îndrăznea să refuze o invitație așa de „sfântă". Cei doi se așezară în micuțul bar al hotelului.

După ce dădu peste gât paharul, părintele Melnik îl bău și pe al lui Krisantem și comandă un al treilea ca să-și potolească indignarea. Încălzit de alcool, el începu să-l privească pe turc cu o simpatie crescândă...

Alcoolul îl făcea poetic.

— Ah! dragul meu, ce păcat că am pierdul războiul! N-ar mai fi apărut ciuma comunistă. Să mă fi văzut cum păzeam cuvântul lui Dumnezeu în 1944, când am ars sate întregi de necredincioși în Iugoslavia!

Ochii lui Elko străluciră. Ca un bun turc ce era, el considera că este normal ca armenii să fie masacrați la intervale regulate. Acest mare un mare specialist în pogromuri îi deșteptase amintiri de neuitat...

— Și ce fel de sate erau acelea? Armenești?

Preotul era însă cufundat în visul său. El îl scutură pe turc de mânecă.

— Dacă iubitul meu șef, poglovnicul Pavelici, ar fi avut mijloacele necesare, am fi reușit să pacificăm întreaga Iugoslavie.

— Dar ce-au făcut armenii? Au opus multă rezistență?

Părintele Melnik încercă să-și aducă aminte.

— Nu-mi aduc prea bine aminte de armeni. Trebuie să fi fost câțiva... dar adevărul este că nu-mi aduc aminte...

Din acea clipă, toată conversația deveni pentru Elko lipsită de interes. Nu putea să înțeleagă cum putuseră fi masacrați oameni care nu erau armeni...

Câteva minute mai târziu, el se ridică și, după ce îl salută politicos pe preot, se duse să-l informeze pe Malko în legătură cu cele văzute.

* * *

În camera neamțului, lucrurile stăteau cam prost. Boris încerca să-l trezească pe Wiegand trăgându-i palme cu nemiluita. Capul lui Otto se bălăngănea dintr-o parte în cealaltă, inert. Rusul se ori și își aprinse o țigară, apoi îl privi cu scârbă pe bărbatul din fața sa. L-ar fi putut anihila oricând ar fi avut chef... Fusese nevoie doar de cincizeci și cinci de kilograme de carne băgate într-un ambalaj frumos, ca acesta să se transforme într-o zdreanță... Ideea de a o pune pe Stéphanie în brațele lui fusese genială. La început, trebuia doar să-l supravegheze, mai întâi, pentru că nu îi uitaseră niciodată trecutul, și apoi, pentru că toți șefii importanți ai poliției secrete erau urmăriți de către un agent special, care trăia în cercul lor intim și dădea raportul șefilor ierarhici despre tot ce se petrecea. De cele mai multe ori, aceștia rămâneau nedescoperiți... Numai în acest mod se puteau evita gravele cazuri de trădare, ca în cazul lui Otto Wiegand. Acest om se prefăcuse timp de douăzeci și trei de ani.

Acum trebuiau să-l repună în stare de funcționare și să-l ducă la Copenhaga, singurul loc unde se putea derula a doua parte a planului său... Și asta, chiar sub nasul americanilor și al danezilor...

— Era cât pe-aci să n-o mai vezi niciodată pe Stéphanie, îi spuse el calm lui Otto.

— N-am vrut eu să fug, protestă neamțul cu o voce tremurândă.

Se vedea că este la capătul puterilor și că nu vrea să discute cu acest om implacabil și rece care avea puterea să-l facă să sufere atât.

— O să primești o pedeapsă, îi spuse acesta. Va trebui să-ți înțelegi și să-ți recunoști greșelile. Credeam că scena de ieri noapte ți-a fost suficientă... Aceea nu a fost însă nimic, căci în seara asta lucrurile vor fi cu mult mai interesante...

Otto Wiegand sări ca ars din patul său.

— Nu...

— Singur ești în măsură să eviți această mică probă, făcu Boris, cu un ton de falsă bonomie. Este suficient să vii cu mine.

Otto negă cu capul.

— Lasă balivernele astea, Boris. Știu prea bine ce mă așteaptă acolo. Doar am condus eu însumi procesele multor trădători.

Rusul se ridică în picioare.

— Atunci, cu atât mai rău pentru tine. Îți promit că ai să-ți amintești toată viața ta de noaptea Sfântului Ion. Doar dacă nu te sinucizi până atunci...

După aceste cuvinte reconfortante, el ieși din cameră, închizând delicat ușa după el. Avea oroare de gesturile violente. Prefera lupta dusă pe plan psihologic, ale cărei efecte erau mai durabile și mai sigure.

Rămas singur, Otto Wiegand începu să cutreiere camera de-a lungul și de-a latul. Nu știa ce îl va mai aștepta peste câteva ore. Auzise și el despre sărbătoarea Sfântului Ion și nu-i era greu să ghicească în ce consta planul lui Boris. În cazul unui asemenea gen de pericol, nu-i putea cere ajutor lui Malko. Din nefericire, era singur, disperat și singur.

Ar fi putut pune capăt acestui supliciu. Era suficient să se urce în avion. Așa cum ar fi putut să-și pună capăt zilelor...

Aceasta era marea dilemă în care se zbătea Ossip Werhun, devenit Otto Wiegand. Începu să-l blesteme pe Joseph Melnik, gândindu-se că dacă acel imbecil nu ar fi încercat să-l răpească, Boris ar fi fost mai blând. Deși își dădea seama că nu era adevărat. Încerca însă să se legene în false iluzii. Încetul cu încetul, toată ura sa se concentră asupra preotului. El, care odinioară ar fi spintecat un bătrânel pentru zece mărci, găsea deplasată insistența preotului de a pune mâna pe cele douăzeci și cinci de milioane de dolari.

Cu voce joasă, el începu să-l înjure, ca și cum ar fi fost acolo, de față.

Sfinția Sa alese chiar acest moment ca să-și bage capul pe ușă.

— Otto, șopti el. Te simți mai bine?

Ca și cum nu ar fi fost el acela care îl pocnise în moalele capului.

Neamțul nu-i răspunse. El făcu un salt și-l apucă pe popă de sutană. Luat prin surprindere, Melnik se lăsă aruncat în mijlocul încăperii, unde rămase pironit locului, cu brațele spânzurate. Cu siguranță, asta nu era ziua lui norocoasă.

— Ticălosule, făcu Otto Wiegand, din cauza ta, voi avea necazuri. Ți-am spus doar să mă mai scutești cu banii tăi.

Părintele Melnik nu avu timp să-i mai răspundă. Neamțul tăbărâse deja pe el și începuse să-i tăbăcească fața, lovind mai cu seamă în nas și urechi. Într-o clipită, chipul îi fu acoperit de sânge. La fiecare bușitură, Otto se gândea la Stéphanie. Era o excelentă defulare...

Frumoasa sutană a preotului se umpluse de sânge. Melnik abia se apăra cu grijă de lovituri. Nu voia să se pună rău cu acest bărbat de neînlocuit pentru el. Pentru prima dată în viața lui, adopta o atitudine creștinească...

Când Otto obosi să-l lovească, deschise ușa și-i făcu vânt afară. Popa fu azvârlit de peretele opus, făcându-l să vibreze sub impactul celor o sută de kilograme.

El își șterse sângele ce îi șiroia pe față cu o batistă din mătase mov, primită în dar de la un arhiepiscop. Și el începuse să înmagazineze o doză mare de furie și ură... Numai de-ar pune o dată mâna pe semnătura lui...

* * *

La hotelul *Scandia*, toată suflarea se pregătea pentru sărbătoarea din acea zi. Fetele din personal își puseseră cele mai frumoase rochii și se coafaseră, iar treaba asta dezoganizase puțin mersul firesc al serviciului. Dar danezilor puțin le păsa de asta. Sfântul Ion era doar o dată pe an.

Afară, marinarii adunau bușteni mari și îi aranjau în piramidă pentru marele foc ce trebuia să ardă toată noaptea. Ei aleseseră un loc nu departe de plajă, în partea de nord a satului. Acest loc era înconjurat de un brâu de tufe care aveau să înlesnească întâlnirile amoroase.

În camera sa, Malko rămăsese cu ochii țintă la fotografia ce reprezenta castelul Liezen. Ar fi dat oricât ca să o aibă lângă el pe Alexandra. Nu știa cum va putea duce până la capăt această misiune. Krisantem și cele două gorile erau de prisos în războiul dus cu Boris. El putea doar să urmărească neputincios progresul făcut de acesta, privind chipul lui Otto.

Orice lovitură de forță era exclusă și nu-i mai rămânea decât să se roage.

Stéphanie se machia în fața unei oglinzi. Era frumoasă. Știa ce pusese Boris la cale pentru acea noapte și treaba nu-i displăcea deloc.

Capitolul XI

Orchestra interpreta câteva acorduri false când Stéphanie își făcu apariția în strălucirea focului. Bine înfiptă pe picioarele lungi, ea începu să danseze singură în acordurile unei sambe, cu siguranța unei stripteoze profesioniste, mișcându-și pântecele și ondulându-și coapsele.

Minijupa din piele maro avea exact douăzeci și șapte de centimetri lungime. La fiecare mișcare, se putea zări slipul de culoare albă al tinerei femei.

Sânii grei, în formă de pară, nu aveau nevoie de sutien. Puloverul din caşmir fin de culoare albă părea fosforescent și atrăgea toate privirile. Mai ales ale bărbaților. Femeile ce asistau la spectacol se rugau fierbinte ca frumoasa Stéphanie să se transforme într-o stană de piatră sau să se prefacă în cenușă.

Stângaci ca un câine Saint Bernard, tânărul danez, amantul Stéphaniei, încerca să urmărească dansul ei îndrăcit fără să-și facă iluzii prea mari. În întreaga Danemarcă începea sarabanda. Acum nu mai existau nici clase sociale și nici griji. Până în zorii zilei următoare, era permis orice.

La Skagen, focul Sfântului Ion scânteia deja de o oră. În hotelul *Scandia*, care era acum pustiu, Boris Sevcenko își sorbea liniștit ceaiul în micuțul fumoar. El alesese vestimentația Stéphaniei și o învățase lecția, prevăzând toate consecințele. Totul avea să depindă de ea în această seară. Scopul era clar și simplu: distrugerea totală a lui Otto Wiegand. Puțin îi păsa lui Boris că cei doi polițiști aveau să fie și ei prezenți la masacrul moral al neamțului. Ei nu vor vedea decât flăcările. Abia după aceasta, avea să pună în funcțiune a doua parte a planului său.

Pe plan filozofic, era o excelentă ocazie de a verifica ipoteza că omul se leagă mai mult de cei care îi fac să sufere cel mai mult.

* * *

Malko stătea pe plajă alături de Lise, nu departe de orchestră. Tânăra daneză își accentuase cu plăcere tipul de frumusețe asiatică, printr-un machiaj magistral ce-i alungea și mai mult ochii migdalați. Cât despre rochia ei argintie, aceasta era parcă furată din vitrina unui magazin cu îmbrăcăminte pentru copii, atât era de scurtă. La fiecare mișcare mai bruscă, ea i se ridica până la pântece. Din fericire, avea ciorapi asortați... Tot pregătindu-se pentru serbare, dăduse gata o jumătate de sticlă de aquavit, fapt ce avu un efect negativ asupra englezei pe care o vorbea, dar îi oferea în schimb o mai mare libertate în gândire. Ochii de aur și eleganța lui Malko o fascinau în continuare.

— Ce se va întâmpla oare în seara asta? îl întrebă ea.

Malko nu-i răspunse. Asta ar fi vrut și el să știe. Nici el nu era mai prejos în privința toaletei. Era îmbrăcat cu o cămașă din mătase de culoarea piersicii, cu guler rusesc și cu un pantalon de alpaca. Asta doar pentru a-i face pe plac Lisei. Dacă ar fi fost după el, l-ar fi încuiat pe Otto în cameră până a doua zi și i-ar fi citit poveștile lui Andersen.

Dar neamțul era și el acolo, la numai câțiva metri, sprijinit de un copac, la fel de vesel ca un furuncul.

Stéphanie se oferea în mod atât de vizibil, încât ar fi fost nevoie de un adevărat miracol ca Otto să reziste până la sfârșitul serbării.

Malko o urmărea cu o privire îngrijorată. Acum dansa cu un uriaș blond, care își strecurase deja mâinile pe sub puloverul ei, cu nonșalanța cu care i-ar fi sărutat vârfurile degetelor. Lucrurile păreau extrem de promițătoare.

Abandonând-o pe Lise o secundă, Malko se îndreptă către Wiegand ca să dezamorseze bomba.

— Plecați imediat de aici, făcu el încet. Vă torturați în mod inutil. Este exact ceea ce ei vor, să înnebuniți...

Măcar dacă neamțul ar fi acceptat să spună imediat tot ce știa. CIA l-ar fi lăsat cu bucurie să intre în groapa cu șerpi veninoși și să rămână acolo câte zile mai avea.

Dar Otto Wiegand nu era nebun. Și rușii știau prea bine asta. Asigurarea lui de viață era chiar această tăcere a sa. Și ei ar fi fost bucuroși ca să-i pună o mulțime de întrebări.

Numai că, dacă Stéphanie continua tot așa, nici Freud n-ar mai fi putut îndrepta lucrurile.

Otto își aruncă țigara și pupilele sale dilatate înfruntară ochii auriți ai lui Malko. Orchestra interpreta acum un vals desuet.

— Ce vă amestecați? Doar nu dumneavoastră suferiți. Ar trebui să mă felicitați, căci tocmai încerc să mă vindec. Vreau numai să văd până unde poate ajunge această, această...

El căută cuvântul cel mai insultător, apoi tăcu. Malko clătină din cap.

— Sunt destule fete aici. Luați-vă una și poate vă veți mai schimba ideile...

Neamțul era însă încăpățânat.

— N-am nevoie. Poate ceva mai târziu.

El îi întoarse spatele lui Malko și se îndepărtă cu câțiva pași. Nu voia să-l lase să se mai amestece în propriul său infern. Malko fu nevoit să se întoarcă la Lise. Acum, toată lumea dansa. Erau sute de perechi. Stéphanie se pierduse în mulțime și Malko se bucură pentru Otto. Nu conta ce anume interpreta orchestra, principalul era ca bărbații și femeile să se poată lipi unii de alții. Acum era un vals lent, foarte languros. Săracul Johann Strauss se răsucea cu siguranță în mormânt. Cedând invitației mute din ochii Lisei, Malko se ridică și o invită la dans.

Singura lui consolare era că îl văzu pe Chris Jones cum dispare în întuneric cu Yona Liron. Cel puțin din direcția asta nu părea să îl aștepte vreo surpriză neplăcută. Milton Brabeck se sacrificase cu eroism rămânând la hotel ca să-l supravegheze pe Boris.

Cât despre părintele Melnik, acesta zăcea în pat, traumatizat de tratamentul brutal administrat de Boris.

Cu sufletul destul de amar, Malko o luă în brațe pe Lise, care numai la interesele CIA nu se gândea acum. Deși era însoțit de cele două gorile și de Krisantem, iar țara în care se

afla era un loc lipsit de ostilitate, el era ținut în loc doar de șiretenia unui agent inamic... Vanitatea îi era rănită.

Șarmul tinerei daneze începuse să-i alunge nițel grijile, când un țipăt pătrunzător îl întoarse la realitate.

Acesta venise din partea stângă a pistei improvizate, de lângă foc. El o părăsi pe Lise și se grăbi într-acolo.

Uriașul blond aproape că intrase în foc, ținând-o pe Stéphanie de mână. El o ridică cu o singură mișcare la douăzeci de centimetri deasupra solului, fapt demn de Jocurile Olimpice, dată fiind statura sa... Apoi o lăsă pe pământ, își luă avânt și, scoțând un strigăt sălbatic, sări peste flăcări. Toată asistența urla aţâţată.

Cu mâinile în șolduri, Stéphanie aștepta. Uriașul își luă din nou avânt și, cu o săritură fantastică, traversă flăcările și ateriză la picioarele tinerei femei.

— Ce înseamnă asta? o întrebă Malko pe Lise.

Tânăra zâmbi.

— Vor să deschidă balul potrivit tradiției. Acum o va duce să facă dragoste cu el. Dar când se vor întoarce, dacă un alt bărbat va sări peste flăcări, totul se va repeta.

— Ce concepție sportivă aveți aici despre dragoste, remarcă Malko.

Lise pufni în râs.

— O, dar saltul peste foc nu este absolut obligatoriu ca să-i faci curte unei femei. Aceștia sunt niște simpli țărani...

Dacă înțelegea el bine, Lise s-ar fi mulțumit și cu un salt mult mai mititel, de ordinul a câțiva centimetri...

În timp ce dansa, Malko se uită după Otto Wiegand. Acesta aproape că nu se clintise din loc, fixându-i pe dansatori cu o privire moartă. O văzuse pe soția lui plecând cu danezul. Și asta nu va fi unica escapadă din această seară. Cât timp va mai putea oare să reziste?

* * *

Yona și Chris dansau împreună. Gorila începuse să-și ia foarte în serios misiunea primită. Atâta timp cât nu se gândea

la răzbunare, Yona era chiar seducătoare... Când americanul o strânse puternic în brațe, ea nu opuse nici cea mai mică rezistență.

Bodyguardul se îndulcise la aquavit, iar ambianța erotică era provocatoare. Era de ajuns să privească perechile înlănțuite și mâinile care se pipăiau peste tot...

Ori de câte ori un bărbat sărea peste flăcări, el se oprea din dans o dată cu toată lumea din jur, râzând cu nervozitate și gândindu-se că ar fi bine să facă la fel...

Trecuse cu mult de miezul nopții și forfota perechilor era la apogeu. O micuță daneză blondă care dansa alături de ei era acum la cel de al treilea partener.

Încălzit de tot, Chris își lăsă mâna să alunece mai jos de șoldurile Yonei. La urma urmelor, se afla în străinătate.

Chris se hotărî să facă pe prostul.

— Ce i-a apucat pe toți să sară peste flăcări și după aceea să se facă nevăzuți? întrebă el.

— Dumneavoastră nu ați făcut curte niciodată vreunei fete în tinerețe? Asta fac ei în tufișuri, îi răspunse Yona cu un râs sec.

După un timp, ea se ori din dans și îi propuse:

— Ce-ar fi să dăm o raită pe plajă? M-am cam săturat de focul ăsta.

Lui Chris nu-i venea să-și creadă urechilor. Ca să nu tulbure vraja, el nu scoase nici un cuvânt până în clipa în care se așezară după un tufiș, la o depărtare de două sute de metri de foc. Cu un gest galant, el își scoase haina și o întinse pe nisip. Nu avea nici o armă prinsă la piept, mulțumindu-se doar cu un micuț revolver Colt, băgat la cingătoare.

După un scurt moment de jenă, el se decise și o sărută pe Yona. Ea îi răspunse la sărutare și îl atrase jos lângă ea. Chris simți cum se topesc cincisprezece ani de disciplină. Tocmai era pe punctul de a se deda plăcerilor carnale în timpul orelor de serviciu. Și asta chiar cu persoana pe care trebuia să o supravegheze. Iată unde îl adusese exemplul dat de Malko.

Ca să nu se mai gândească la această oroare, el se decise să se înfrupte cât mai repede din stup... Yona îl ajuta de altfel. Când își reveni, cămașa îi era desfăcută în întregime, iar Yona

era într-o ținută atât de indecentă, încât el își lăsă ochii în jos. Femeia îi șopti:

— De ce nu vrei să facem dragoste?

— Aici? făcu bodyguardul îngrozit.

Nu putu însă să mai reziste când simți mâinile Yonei atacându-i veșmintele. În sinea sa era de-a dreptul revoltat de o asemenea lipsă de pudoare.

Ceea ce urmă fu colorat și vag ca un vis provocat de opium. Luă act de lumea din jur când simți pe obraz mângâierea mâinii femeii. El nu putea să vadă în întuneric expresia ochilor ei, dar niciodată nu se simțise atât de bine ca acum, cu tot zgomotul făcut de orchestră. Era o atmosferă ce îi amintea de clipurile publicitare în culori, filmate în decorul paradiziac al insulelor Caraibe. El, Chris, tocmai făcuse dragoste cu o femeie pe o plajă. Nici nu mai avea cămașa pe el și, în plus,...

Evreica își trase rochia în jos peste coapsele dezgolite și îl întrebă:

— Întoarceți-vă câteva minute ca să mă pot aranja puțin.

Pierdut de confuzie și recunoștință, Chris fixă linia cenușie a Mării Baltice. Inima lui bătea repede și nu reușea să creadă că avusese parte de un așa noroc. Abia aștepta să-i povestească și lui Milton.

— Sunt gata, îi spuse veselă Yona.

Stătea în picioare complet îmbrăcată și părea extrem de satisfăcută. Jenat, Chris încerca să se acopere cu poalele cămășii.

— Ar fi mai bine să plec eu prima, îi sugeră Yona. Este mult mai convenabil. Vă aștept lângă foc.

De fapt, el nu avea voie să o piardă din ochi nici măcar o clipită. Dar cum poți să refuzi un lucru atât de mărunt unei dame care tocmai ți-a acordat toate favorurile?

Încă debordând de voluptatate, Chris începu să se îmbrace cu repeziciune. Abia când ajunse să-și aranjeze cravata, observă că etuiul pistolului său era gol. Scoase o înjurătură, blestemându-și lipsa de prevedere... Probabil că uitase să-i prindă și încuietoarea de siguranță. În patru labe, el începu să exploreze cu grijă locul unde se petrecuse aventura lui

amoroasă, încercând să facă un pic de lumină cu ajutorul brichetei Zippo.

După vreo zece minute, trebui să accepte realitatea. Arma sa cu calibrul 38 nu era pe nicăieri.

O bănuială îngrozitoare îi încolți în minte. Cu pași uriași, el se repezi în direcția focului. Poate că Yona voise să se distreze doar.

Focul Sfântului Ion ardea în toată splendoarea sa. Cuplurile erau însă mult mai răspândite. Mulți bărbați, amețiți de aquavit, dormeau singuri direct pe pământ, chiar în apropierea focului. Înnebunit, el începu să îl caute pe Malko.

Din fericire, distinse imediat cămașa lui portocalie. Malko era așezat la o oarecare distanță de foc, alături de Lise, care era cam bosumflată.

Nu reușise încă să-l convingă să respecte tradiția, deși până acum îi păruse destul de priceput în ale dansului. Adevărul era că lui Malko nu-i prea ardea de fleacuri. Otto parcă se volatilizase, în cel mai bun caz se dusese la culcare. Văzând expresia de pe fața lui Chris, se temu de o catastrofă. Gorila nu mai pierdu timpul cu nici un preambul. Avea să-i explice totul mai târziu.

— Fata mi-a furat pistolul și a întins-o cu el.

— Cretinule, exclamă Malko. Trebuie să o găsești cu orice preț. Este în stare să-l ucidă pe Otto Wiegand. Caut-o în partea aceea, iar eu o iau în sensul opus.

Mort de rușine, Chris Jones plecă în căutarea Yonei ca un nebun, îmbrâncind perechile care îi stăteau în cale. Yona parcă se volatilizase. Trecu pe lângă Stéphanie care se purta exact ca o maimuță aflată în călduri cu un alt bărbat alături.

Se întâlni cu Malko cinci minute mai târziu. Nici Yona și nici Otto nu erau de găsit.

— Duceți-vă la hotel. Poate sunt acolo. Chris o porni ca din pușcă. Imediat însă făcu cale întoarsă. Camerele erau goale. Deodată, bodyguardul avu o scânteie de geniu.

— Fata aia, târfa, tocmai am văzut-o dansând cu un tip acolo, jos. Bărbatul ei probabil că stă cu ochii pe ea...

— Tot ce e posibil, făcu Malko.

Cei doi o găsiră ușor pe Stéphanie. Părul ei era complet răvășit, iar machiajul îi părea serios deteriorat, dar cu toate acestea, femeia nu era mai puțin frumoasă. Puloverul îi era ridicat până la sâni, lăsând să se vadă o fâșie de piele, pe care cavalerul ei o frământa între degete.

Tipul care era acum la rând avea un aspect destul de ciudat. Ca și Lise, părea să aibă sânge de eschimos. Mai scund decât Stéphanie, era însă foarte spătos, avea o chică neagră și niște sprâncene enorme care se îmbinau deasupra nasului. Trupul lui degaja o forță brutală incredibilă. După expresia de pe fața nemțoaicei, aceasta părea să pună mult suflet în ceea ce face. Brusc, masculul își înfundă fața în pieptul tinerei femei și, neoprindu-se din dans, o mușcă prin pulover de un sân. Ea începu să râdă strident și se retrase.

Bruta scoase un mormăit, o apucă de mână și o trase spre tufele de pe plajă.

Malko și Chris se uitară unul la celălalt. Oare Otto nu se afla pe undeva pe acolo în așteptarea lor? Partea proastă era că părea imposibil de căutat prin toate boschetele. Yona îl căuta și ea cu siguranță, dacă nu cumva îl găsise deja. Deși zgomotul făcut de un revolver de calibrul 38 nu poate fi confundat cu cel făcut de un sărut...

— Să-i urmărim. spuse Malko, sunt unica noastră pistă.

Stéphanie și cavalerul ei dispăruseră deja. Cei doi porniră pe urmele lor.

Îi găsiră cu ușurință. Stéphanie, al cărei pulover alb zăcea aruncat pe jos, era întinsă pe nisip, îmbrăcată doar cu o simplă fâșie de piele. În picioare, bărbatul se grăbea să-și scoată hainele. Niciodată în viața lui, Malko nu mai văzuse un om atât de păros. Trupul întreg îi era acoperit de o adevărată blană. Mușchii erau dezvoltați și îi săltau ca niște corzi. Bărbatul se aplecă, o țintui pe Stéphanie cu o mână și cu cealaltă începu să-i scoată fâșia de piele care ținea loc de fustă...

Stéphanie izbucni într-un râs vesel.

* * *

Otto Wiegand număra minutele din momentul în care o văzuse pe soția sa dispărând cu uriașul danez. Toată ziua se pregătise pentru momentul acelea, făcându-și curaj cu porții uriașe de aquavit. Știa că dacă va fi capabil să se stăpânească în seara asta, putea fi salvat și că Stéphanie își pierdea puterea pe care o avea asupra sa.

Dar cu cât noaptea înainta, cu atât simțea că-și pierde mințile. Datorită lui Malko, se ținuse demn când Stéphanie boschetase chiar sub ochii lui. Cu două zile mai devreme, fusese chiar cu mult mai rău. Totuși, în creierul său, el simțea și trăia fiecare secundă de infidelitate a soției sale. Își imagina că el este cel care o penetrează și că ea geme și țipă pentru el.

Când soția lui se întoarse, râzând și dansând singură în fața flăcărilor, a fost nevoit să se stăpânească ca să nu arunce cu sticla în ea.

În ciuda cantității de alcool îngurgitat, era încă extrem de lucid. Supliciul său avea să continue până în zori. Nu putea să se aștepte la nimic bun din partea Stéphaniei.

Toată noaptea fusese cu ochii pe ea, ascunzându-se cât putuse mai bine, așa cum un maniac își urmărește prada. Noaptea era destul de luminoasă și răsărise luna. De altfel, minunatul ei păr strălucitor de blond se vedea de departe.

Existau momente în care nu mai simțea nimic, când se uita la ea ca la o străină. Apoi, în pavăza voinței lui, se producea o fisură și simțea cum suferința i se infiltrează în suflet ca plumbul topit, cauzându-i un rău aproape fizic. Avea poftă să se arunce la picioarele ei ca să-i cerșească o sărutare, o oră de repaus, de relaxare. Dar, în fața sa, Stéphanie dansa, cu trupul pe care îl cunoștea pe dinafară lipit de trupul unui necunoscut.

Când ea se lăsă purtată pentru a doua oară, Otto își cuprinse capul în mâini și închise ochii. Când îi deschise din nou, Stéphanie și amantul ei dispăruseră. Era mai bine așa. Atunci o fetișcană blondă și plinuță i se agăță de gât. Era amețită bine și ochii albaștri și duri ai lui Otto nu erau lipsiți de farmec.

Neamțul o respinse cu brutalitate înjurând-o:

— *Schweinerei!*[1]

Fata nu mai insistă și plecă în căutarea unui alt partener. Otto voia să rămână singur cu chinul său. Cine ar fi fost în stare să-l înțeleagă?

Se întoarse lângă copacul său, se așeză și își termină sticla cu aquavit. Deodată, tresări puternic. Se uită la ceas. Trecuseră două ore. El o căută pe Stéphanie cu privirile. După cinci minute, el o găsi într-un grup de danezi, provocatoare, cu crupa cambrată sub fusta din piele. Ca să nu-l observe, el se ascunse într-un boschet deranjând o pereche aflată în plină activitate. Depărtându-se puțin, căzu epuizat pe pământ. Stéphanie mai avu încă doi amanți până ce el simți că nu mai rezistă. De fiecare dată când femeia se întorcea la brațul unui nou amant, el simțea cum se afundă din ce în ce mai mult într-o stare de nebunie. De astă dată, femeia dansa cu un bărbat acoperit cu un păr scârbos, care i-ar fi putut fi tată. El simți că i se întoarce stomacul pe dos. Nu era posibil. Ea nu putea să facă dragoste cu un asemenea individ.

Când îi văzu îndreptându-se către plajă, se ridică și se luă după ei. Făcu tocmai ce își interzisese de la începutul serii. Se putuse abține timp de patru ore...

Sosi destul de aproape, ca să poată deslușI râsul Stéphaniei. Îi văzu chipul radios, supus. O expresie total necunoscută lui.

Ceva se produse în creierul său. Ca și cum și-ar fi cufundat capul într-o baie înghețată. O durere halucinantă îi străbătu ceafa și se repezi către cele două siluete. Probabil că strigase, căci îl văzu pe bărbat cum se întoarce către el surprins, înainte ca mâinile sale să i se înnoade în jurul gâtului.

* * *

Danezul cel păros îi trase o lovitură de picior în piept, cu o forță capabilă să dărâme un zid. Neamțul fu azvârlit la o poștă.

---

1. Ce porcărie! (n.a.)

Un rânjet dement îi schimonosea fața. Stéphanie începu să țipe:

— Pleacă de aici! Pleacă!

Danezul nu-i dădu nici un răgaz. Apucându-l cu o mână de păr, îi strivi fața ca o lovitură de genunchi, apoi începu să-l bocotonogească până ce-l doborî în genunchi.

Capul neamțului ricoșa la fiecare lovitură, balansându-se la dreapta și la stânga și arătând de fiecare dată și mai urât. Danezul icnea la fiecare pumn pe care îl dădea cu toată ura cauzată de întreruperea plăcerii sale. Otto nu mai reacționa, ci se lăsa moale ca o zdreanță în mâinile zdrahonului. Puțin mai lipsea să fie făcut terci.

Acum, danezul se străduia să-i bage capul în nisip. Cartilagiul unei urechi trosni și un jet de sânge inundă pumnul porționarului...

Cu o tresărire, Otto se întoarse brusc; surprins, celălalt trase aerul adânc în piept și se pregăti să termine pentru totdeauna cu el.

Nu îl auzi pe Chris Jones care se apropiase de ei. Gorila era cu douăzeci de centimetri mai înalt. Chris îl bătu ușor pe umăr și danezul se întoarse. Pumnul uriaș al americanului se abătu în plexul păros al adversarului său. Acesta păru că se strânge în două.

Cu o mișcare fulgerătoare, Chris îl ridică de la sol cu un croșeu aplicat sub bărbie, în care își adunase toate puterile. Ca treaba să fie completă, îi mai trase și o lovitură cu latul palmei în ceafă, cu riscul de a-și scrânti falangele. Danezul fu scos definitiv din circuit. Mai întâi căzu în genunchi, iar în cele din urmă căzu lat. Chris îngenunche lângă neamț. Acesta avea fața făcută piftie. Nu se mai deosebea nici o trăsătură din cauza sângelui care îl îneca și care bolborosea din cauza bulelor de aer. Încă cinci minute, și ar fi fost mort...

Stéphanie fugise cu bluza în mână. Malko tocmai se apleca ajutându-l pe bodyguard ca să-l ridice pe Wiegand, când auzi un clic metalic. Era zgomotul făcut de un pistol care era încărcat. Tresări. În spatele lor se afla Yona!

— Atenție, Chris! Este ea!

În ciuda momentelor sale de slăbiciune, Chris își cunoștea bine meseria. El se aruncă peste neamț și se întinse deasupra lui, ca o platoșă. Dacă avea să fie tras un glonț, pe el l-ar fi nimerit...

— Yona, strigă Malko. Yona, nu face vreo prostie!

Nu se auzi nici un răspuns. El se repezi în tufișuri, zgâriindu-și fața, în direcția de unde se auzise zgomotul.

Nimeni nu se afla acolo. Brusc, o siluetă care tocmai se depărta, se detașă pe fondul mai luminos al plajei. Malko o luă la fugă urmărind-o.

Ei fugiră, parcurgând aproape o sută de metri. Acum Malko era sigur că este vorba de Yona. Deodată, aceasta se împiedică și căzu. Până să se ridice, Malko o ajunse din urmă.

Ea aținti arma furată de la Chris asupra lui.

— Lasă-mă în pace sau te ucid!

Gâfâind, abia mai putea vorbi. În penumbră, Malko văzu piedica armei trasă și țeava îndreptată către el. Yona era deja în picioare. Nu o putea lăsa să fugă cu Coltul lui Chris.

Spunând o mică rugăciune în gând, el i se aruncă la picioare. Se auzi o explozie asurzitoare și Malko căzu, trăgând-o și pe Yona cu el. Îi trebuiră câteva secunde ca să o deposedeze de revolver, cerându-i în sinea lui iertare pentru degetul răsucit. Yona nu se mai zbătea. Ca și cum focul de revolver ar fi făcut-o să se dezmeticească, plângea acum în hohote.

— Iertați-mă, șopti ea. Nu voiam să vă ucid...

Se spune că drumul până la iad este pavat cu bune intenții. Doar un centimetru mai lipsise ca glonțul să-l nimerească în cap... Acum însă nu avea nici timp și nici putere ca să discute despre asta.

— Yona, spuse el. Vă înțeleg perfect, dar nu pot să vă las să o faceți. Și știți de ce. Acum, mergeți la culcare și făgăduiți-mi că nu veți mai încerca să-l ucideți pe Otto Wiegand.

Ea se ridică, deschise gura și o închise fără să scoată o vorbă. Apoi se îndepărtă încet de Malko, mergând ca un automat.

Pe bâjbâite, acesta găsi pistolul și îl vârî în buzunar. După aceea se întoarse ca să-l caute pe Otto. Din fericire, nimeni nu părea să fi observat focul de armă. Cei doi sticleți în lodene erau deja făcuți turtă de băutură.

Chris izbutise să-l pună pe neamț în picioare. Malko începu să-i șteargă sângele de pe față cu batista lui, iar Otto gemu de durere. Susținut de cei doi, el reuși să străbată drumul până la hotel. Noroc că paznicul de noapte dormea tun.

Malko nu respiră ușurat decât după ce îl văzu pe neamț în patul său. Tipul respira neregulat. După ce închise ușa, el se întoarse în camera sa și, după ce aprinse lumina, abia își înăbuși o exclamație de surpriză: Lise dormea buștean, întinsă în patul lui. Frumoasa ei rochie argintie i se ridicase în modul cel mai indecent cu putință.

Asta era prea de tot. Închise ușa camerei, coborî la recepție și luă din cui cheia de la camera tinerei femei. Apoi merse și se culcă în patul acesteia.

Nu avea să îl ierte niciodată. Cu atât mai rău pentru ea.

* * *

Soarele se ridica în zorii zilei de 24 iunie. Ultimele focuri din Skagen mai pâlpâiau slab. Aflată în camera ei, Stéphanie visa cu ochii deschiși la bărbatul care nu mai apucase să o posede.

Yona nu reușea să lipească geană pe geană. Îi mai răsuna încă în urechi zgomotul făcut de împușcătură.

Cu nervii la pământ, Otto Wiegand plângea, strigând-o pe Stéphanie.

Numai Boris dormea liniștit. Neamțul era acum destul de traumatizat sufletește ca să o urmeze pe Stéphanie ca un câine credincios, ori unde aceasta ar fi vrut.

Capitolul XII

Otto Wiegand se trezi tresărind pe la ora două după-amiază. Vru să caște, dar își înăbuși un strigăt de durere. Abia putea să deschidă gura. Buzele îi erau umflate, plesnite și pline de cheaguri groase de sânge care le dublaseră volumul. Ochiul stâng îi era închis, iar urechea îl durea îngrozitor. Parcă ar fi avut o tonă de ciment în loc de cap.

Când încercă să se scoale, fu și mai rău. Fiecare mușchi îl durea și un hematom imens se formase în locul unde danezul îl lovise cu piciorul. O sete oribilă îi ardea gâtlejul. Nu avea însă curajul să se mai ridice. Văzu un petic alb de hârtie pe jos. O scrisoare fusese strecurată pe sub ușă.

Neamțul se așeză pe pat. Simți cum camera se învârtește în jurul său. Îndoit din șale ca un moșneag șubrezit, el se ridică din loc, ridică plicul și se prăbuși în fotoliu, epuizat din cauza efortului depus. Obiectele din jur aveau contururi neclare, iar el se întrebă dacă nu cumva loviturile danezului nu îi provocaseră o dezlipire de retină. Cu toate acestea, putu să recunoască scrisul Stéphaniei. Prea ametit ca să poată gândi, el deschise scrisoarea. Aceasta avea doar câteva cuvinte:

Eu plec la Copenhaga, pentru că totul s-a terminat între noi doi. Voi sta la hotelul Royal încă două zile. Adio. Stéphanie.

Scrisoarea avea și un post-scriptum:

Te rog să mă ierți.

Pe moment, Otto simți o imensă ușurare. Se simțea pustiit și ușurat în același timp. Parcă era izbăvit. Simți nevoia să facă un duș fierbinte sub care urlă de durere din cauza rănilor sale.

Angoasa i se cuibări în suflet puțin câte puțin, pe măsură ce începu să se simtă mai bine din punct de vedere fizic. *„Să mă ierți"* erau singurele cuvinte care îi rămâneseră în minte. Desigur că era gata să o ierte dacă ea l-ar mai fi iubit încă. Totul nu fusese decât un oribil coșmar. Simțea o dorință vie pentru aceea pe care, în străfundul inimii sale, o considera femeia lui.

Cuprins de o puternică stare de excitație, Otto Wiegand coborî la masă.

Malko mâncase deja și se afla în fumoar. Lise nu făcuse nici o aluzie în legătură cu schimbul de camere. El aflase de la recepție că Stéphanie și Boris plecaseră încă în timp ce el mai dormea... Era prea frumos ca să fie adevărat.

Neamțul veni și se așeză lângă el, arătându-i rândurile scrise de soția lui.

— Ce părere aveți despre asta?

Malko ridică din umeri.

— Continuă să se joace cu dumneavoastră de-a pisica și șoarecele. Boris are un motiv întemeiat ca să vă facă să mergeți la Copenhaga. Eu am să vă dau însă o veste mai bună. A sosit autorizația din partea Ministerului de Interne. Puteți pleca din Skagen. Mâine dimineață mergem la Consulatul american ca să rezolvăm situația dumneavoastră.

Lui Otto îi era rușine să spună adevărul.

— Mă bucur că plecăm la Copenhaga, făcu el în mod destul de evaziv. Nu voi păstra o amintire prea bună despre Skagen.

— Perfect, îl aprobă Malko. Am ratat avionul din dimineața asta, dar compania scandinavă are un zbor după-amiază, la ora șaptesprezece și patruzeci și cinci. Avem timp să ajungem la Aalborg.

Neamțul se urcă în camera sa ca să își strângă puținul său bagaj. Și Malko abia aștepta să părăsească Skagen, deși cuvintele scrise de Stéphanie nu prevesteau nimic bun. Era tot atât de capabilă de sentimente adevărate precum un rechin, de bunătate.

Cel puțin, aveau să scape de mirosul de pește.

Dar înainte de a pleca, mai era de făcut ceva: trebuia să rezolve problema Yonei.

Malko nu dorea să semnaleze cazul ei poliției daneze. Ar fi fost obligat să le dezvăluie tentativa de omor săvârșită împotriva lui. Nici gând nu avea să facă asta. Toți strămoșii lui s-ar fi răsucit în mormânt în același timp. Un singur lucru putea să mai încerce: să o convingă.

El urcă până la camera ei și bătu la ușă. Israeliana îl deschise imediat și rămase în cadrul ușii. Malko putu să vadă cearcănele mari care îi încercuiau ochii și trăsăturile obosite. Se vedea că nu dormise prea bine...

— Ce doriți? îl întrebă ea cu o voce atonă.

Cum părea că nu are de gând să-l poftească înăuntru, el făcu un pas înainte, pătrunzând în cameră și îi spuse:

— Vă rog să vă așezați. Am de discutat cu dumneavoastră.

După ce închise ușa, ea se supuse fără a-și schimba expresia feței.

— Vreau să vă fac o propunere, îi explică Malko. Nu pot să vă las să încercați în continuare să-l ucideți pe bărbatul pe care am misiunea de a-l proteja. Pe de altă parte, vă înțeleg foarte bine motivele. În alte împrejurări, vă jur că nu l-aș fi apărat pe Otto Wiegand sau Werhun, cum doriți să-i spuneți... Așa că m-am gândit să încheiem un acord posibil.

Evreica consimți să manifeste un anumit interes.

— Ce propunere vreți să-mi faceți?

Ea privea fix în ochii de aur ai lui Malko, părând să fi uitat complet că pentru o noapte acesta îi fusese amant.

— Este vorba de un armistițiu de câteva săptămâni sau de câteva luni. Apoi veți fi liberă să faceți ce vreți cu el. Lăsați-mă să-l duc în Statele Unite. Vă dau cuvântul meu de onoare că vă voi da de știre oriunde s-ar afla, imediat cum noi nu vom mai avea nevoie de el.

Era vădit că femeia nu se așteptase la o asemenea propunere și se gândea, încercând să găsească vreo capcană.

— Cred că vreți să mă trageți pe sfoară, făcu ea deodată. Dacă vă scapă și se întoarce în Est, nu-l voi mai putea întâlni niciodată.

Malko prevăzuse această obiecție.

— Nu va pleca în Est, Yona. De aceea sunt eu aici, tocmai ca să împiedic prin toate mijloacele întoarcerea sa acolo. După

toate câte mi-ați povestit despre el, nu aș avea nici un scrupul să folosesc chiar și mijloacele extreme ca să-l împiedic. Să zicem că mă voi substitui dumneavoastră... În acest caz, ați afla adevărul.

Ea își trecu mâna prin părul roșcat, ezitând și privind ochii aurii. Malko aștepta cu sufletul la gură să afle ce decizie ia. Dacă l-ar fi refuzat, Dumnezeu știe ce s-ar mai fi întâmplat.

— Fie, spuse ea încet. Am încredere în dumneavoastră și sper să nu mă înșel. Voi pleca astăzi chiar. De altfel, adăugă ea cu un zâmbet în colțul gurii, nici bani nu mai am. Când am plecat din Israel nu credeam că-mi va fi atât de greu să ucid un om ca Ossip Werhun...

O dată în plus, lui Malko îi era rușine de munca pe care o făcea. Ridicându-se în picioare, el se înclină și îi sărută mâna.

— Vă mulțumesc, Yona. Vă rog să vă considerați invitată de CIA. Vă datorez acest lucru.

Brusc, ochii evreicei aruncară văpăi de furie.

— Doar nu credeți că plec de aici din cauza lipsei de bani, îi aruncă ea în față. Aș fi putut face rost de ei, indiferent prin ce mijloace, ca să mă răzbun pe Otto Wiegand. Chiar prostituându-mă.

— Sunt convins de asta, făcu Malko, împăciuitor. Dar prefer ca lucrurile să nu se petreacă astfel. Iată aici aveți adresa mea. Scrieți-mi după un timp și eu am să vă spun unde se află Otto Wiegand. Adio, Yona.

El puse cartonașul lucios pe masă și ieși. Yona îi dăduse și ea adresa din Israel.

Malko repurtase prima victorie în această afacere deosebit de încurcată. Primul lucru pe care îl făcu după ce o părăsi fu să-i plătească nota la hotel. Nu se simțea deloc vinovat că făcuse acest tip de târg cu ea. Dacă ar fi fost după el, ar fi ajutat-o să-și răzbune familia.

Acum îi mai rămânea să îl smulgă pe neamț din ghearele Stéphaniei viu sau mort. Viu, era de preferat.

* * *

O oră mai târziu, înghesuiți în două mașini, părăseau hotelul *Scandia*. Cei doi polițiști în lodene îi urmăreau într-o

mașină veche Volvo. Malko era la volan, iar Wiegand stătea lângă el. Până la Aalborg nici unul nu scoase vreo vorbă.

Nu avea să afle niciodată cum aflase părintele Melnik despre plecarea lor, dar preotul debarcă dintr-un taxi la cinci minute după ei, îmbrăcat cu o sutană nou-nouță, mai demn ca oricând.

Peste câteva minute, avionul DC-9 al companiei Scandinavian Airlines decola cu direcția Copenhaga...

* * *

Camerele hotelului *Royal*, situat în plin centru al orașului Copenhaga, chiar în fața minunatului parc de distracții *Tivoli*, erau de un lux discret și funcțional. Aveau imense fotolii, confortabile și moderne. Malko se instalase la etajul șaptesprezece, la capătul unui culoar, de unde se putea bucura de o splendidă vedere panoramică a întregului oraș. Două camere erau separate de o anticameră care putea fi încuiată sau nu, după dorință. Otto stătea la stânga, iar Malko, la dreapta.

Krisantem și cele două gorile ocupau camerele adiacente.

La sosirea în hotel, nu reușiseră să-i zărească pe Boris și pe Stéphanie, dar Malko verificase registrul și aflase că domnul Sevcenko și doamna Wiegand ocupau camerele 1013 și 1015, cu șapte etaje mai jos.

Ca să-și mai schimbe puțin gândurile, conduși de Lise, el împreună cu Otto Wiegand plecară la *Oscar Davidsen*, ca să se bucure de o adevărată masă daneză. Era un restaurant ciudat ce avea două turnuri ca îi dădeau un aspect de biserică. Li se aduse o listă de bucate lungă de un metru cincizeci, care conținea nici mai mult nici mai puțin de o sută șaptezeci și patru de feluri diferite de *smörrebröd!* Era un loc ciudat, dar deloc rău. Malko se gândi să încerce o porție de rață cu hrean.

Sala de mese era liniștită și luminată cu lumânări. Ajunseră la hotel la miezul nopții. Malko îi sărută mâna Lisei înainte de a o ajuta să se urce într-un taxi. Desigur că ea ar fi rămas bucuroasă cu el...

O cursă periculoasă avea să înceapă acum între el și Boris.

Malko avea toate motivele să fie îngrijorat: orice operațiune

a adversarilor presupunea în mod implicit îndepărtarea sau eliminarea lui prealabilă.

* * *

În biroul consulului Statelor Unite din Copenhaga, aflat pe Dag Hammarskjoeld Allee, se aflau patru bărbați: consulul, Malko, Otto Wiegand și Gundar Felsen, un înalt funcționar din Ministerul de Externe danez.

Deși un soare minunat lumina încăperea, chipul lui Otto era posomorât. El privea perplex o foaie de hârtie așezată în față. Obrazul i se mai dezumflase, dar era încă serios tumefiat.

— Nu mai lipsește decât semnătura domnului Wiegand. Și toată afacerea este încheiată... spuse Gundar Felsen.

Neamțul îl privi neîncrezător.

— Și cu ce mă angajează acest lucru?

Danezul se uită la el surprins.

— Păi cred că știți deja! Vă angajați să părăsiți imediat Danemarca, cel târziu într-o săptămână, o dată ce consulul aici prezent vă dă viza de imigrant în Statele Unite. Cu începere din această clipă, pentru noi nu mai sunteți decât un simplu turist venit în vizită în Danemarca. Acest consulat este de acum înainte consulatul dumneavoastră. Asta vă doreați de fapt, nu-i așa?

Otto mormăi ceva asemănător cu o aprobare.

— Și ce s-ar întâmpla dacă nu vreau să semnez?

Gundar Felsen nu era degeaba diplomat. În plus, el primise de la ministrul său instrucțiuni care prevedeau și această reacție din partea neamțului.

— Ar fi extrem de neplăcut pentru dumneavoastră, spuse el pe un ton foarte măsurat. Căci noi avem o cerere de extrădare în ceea ce vă privește, pentru o crimă de drept comun. Mă tem că vom fi obligați să vă predăm autorităților din Germania de Est, care vă reclamă... În cazul prezent, noi vom transmite această cerere de extrădare guvernului SUA, care va proceda în consecință, potrivit normelor internaționale.

Otto Wiegand rânji resemnat, apucă stiloul și semnă.

Gundar Felsen luă imediat foaia de hârtie, o băgă în

buzunar și își luă rămas bun. Rolul său se încheiase. Acum se putea spăla pe mâini. Din partea lui, orice i se putea întâmpla lui Wiegand.

Neamțul ieși din birou, urmat de Malko, fără să-și ia rămas bun de la consul, și se urcă în silă în Ford.

— Duceți-mă la *Royal*, făcu el cu un ton ce nu admitea replică.

Triumful lui Malko era modest. Simțea că tipul este gata să săvârșească o mare prostie. Se vedea de cât colo că abia aștepta să o sune pe Stéphanie. Trebuia să joace strâns de tot și să profite de faptul că rușii nu cunoșteau noul statut de care se bucura acum Wiegand. Altfel, aceștia ar fi putut reacționa destul de dur.

Biroul CIA din Copenhaga tocmai îl înștiințase pe Malko de un fapt nou: de două zile, în portul din Copenhaga, își făcuse apariția un trauler est-german. Treaba nu ar fi fost îngrijorătoare dacă acesta nu ar fi fost un vas de spionaj, obișnuit cu manevrele navale ale NATO. Aparențele arătau că Boris își luase ceva măsuri de prevedere.

Acum, când Otto Wiegand era cetățean american, lucrurile erau cu mult mai ușoare pentru Malko. La urma urmelor, la Copenhaga se afla și o bază Air Force.

Ar fi fost cu mult mai ușor dacă l-ar fi îmbarcat pe neamț acolo, decât într-un aeroport civil. Autoritățile daneze, care erau dornice să poată închide dosarul Otto Wiegand, ar fi închis ochii la o mică neregularitate, cum ar fi fost închiderea neamțului într-un seif capitonat...

În așteptarea aceste zile minunate, Malko nu avea de gând să-l piardă din ochi nici o secundă pe Otto.

* * *

Boris Sevcenko ieși din Consulatul Germaniei de Est cu o figură îngrijorată. Contactul lor din Ministerul de Externe danez îi dăduse o veste foarte proastă: Otto Wiegand era deja cetățean american. Concetățenii săi, prezenți în Copenhaga, nu vor pierde ocazia să reacționeze la această știre.

Planurile sale erau complet date peste cap. Nu mai putea continua operațiunea de finețe începută cu ajutorul Stéphaniei.

El se întâlni în mașină cu cei doi bărbați care îl așteptaseră acolo și începu să le dea instrucțiuni extrem de precise. Trebuia acționat rapid.

* * *

Otto Wiegand stătea posac. Când mașina se opri în fața hotelului *Royal*, el coborî fără să-l aștepte pe Malko și trânti portiera. Malko parcă Fordul și îl urmă imediat.

Prin fereastra unui chioșc de ziare, el îl văzu pe Otto cum se îndreaptă spre recepție și își ia cheia.

În momentul în care pătrunse pe ușa turnantă, Malko se dădu într-o parte politicos pentru a-l lăsa să treacă pe un bătrânel care mergea mai greu. Avu loc o mică busculadă, deoarece la ușă se aflau mai multe persoane care voiau să treacă. Brusc, bătrânelul duse mâna la ceafă, ca și cum ar fi fost înțepat de o insectă. Apoi intră cu pași rari și făcu ceva ce rar se întâmplă în marile hoteluri: căzu țeapăn în mijlocul mochetei.

Malko nu observă acest lucru imediat pentru că tocmai îl întâlnise pe Otto. Acesta ezita. În fața lifturilor, îl văzuse pe părintele Joseph Melnik.

— Nu vreau să-l văd pe bătrânul ăsta nebun, mormăi neamțul.

Malko profită de ocazie. Înainte de toate, voia să-l îndepărteze de Stéphanie și de Boris.

— Haideți să dăm o raită prin oraș, îi propuse. Este o vreme splendidă, poate vă veți mai schimba puțin gândurile.

— De acord, făcu neamțul fără chef.

Îndreptându-se către ieșire, dădură peste învălmășeala din mijlocul holului. Intrigat, Malko reuși să se strecoare printre cei ce căscau gura și văzu chipul bărbatului întins pe covor. Era cianotic. Îl recunoscu imediat pe bătrânelul de la intrare. Acesta era mort. Malko se redresă simțind un frison neplăcut pe șira spinării. Poliția daneză va spune că este vorba de un accident cardiovascular, dar el știa prea bine care este adevărul. Își aminti de gestul făcut de necunoscut. Acest bărbat fusese înțepat de o săgeată otrăvită cu curara, expediată cu ajutorul unei sarbacane sau a unui pistol cu amortizor...

Era una dintre specialitățile KGB-ului. Bietul bătrân murise în locul său.

Asasinul era probabil departe acum. Așa spera Malko, dornic ca acesta să nu-l recunoască și să încerce din nou să-l ucidă. Malko simți o mâncărime neplăcută în palme: era prea puțin protejat în fața acestui gen de atentate. Era clar că adversarii doreau ca să-l facă pachet...

— Ce s-a întâmplat acolo! îl întrebă Otto peste umăr. I s-a făcut rău?

— Așa se pare, răspunse Malko prudent.

Era inutil să-l mai streseze pe neamț. În clipa în care ieșeau, Elko Krisantem apăru lângă Malko. Acesta îi făcu semn să-i urmeze.

Chris și Milton se duseseră să-și facă niște cumpărături, convinși că Malko și Otto vor întârzia la consulat.

Malko încercă să lege o discuție cu Otto Wiegand, dar acesta, pierdut în gândurile sale, îi răspundea monosilabic. Prin fața lor trecu o sosie a lui Liz Taylor din vremea când încă nu-l întâlnise pe Burton, care avea ceva din statura Sophiei Loren, dar Otto nu-i acordă nici o atenție. Mintea sa era cotropită doar de Stéphanie, zi și noapte...

Ca să traverseze Radhusplatz, centrul orașului, le trebuiră zece minute, atât de densă era circulația. Malko era încordat la maximum. Oare care era următoarea mișcare a lui Boris? Dacă rusul încercase să-l elimine, însemna că avusese un motiv foarte serios. Doar în ultimă instanță agenții recurg la metode extreme.

Otto Wiegand mergea cu mâinile băgate în buzunare, cu un aer indiferent. În fața lor se întindea Ströjet, singura stradă pietonală din Copenhaga. Malko și tovarășul său pătrunseră pe o străduță îngustă, dar plină de soare. Krisantem îi urma discret la o distanță de vreo zece metri. Spectacolul merita osteneala. Peste tot, la toate porțile, și chiar și pe trotuare, se aflau fete îmbrăcate în costume de plajă, unele doar în slip, care făceau plajă. O blondă înaltă, cam slabă, își scosese blugii și bluza și stătea la soare, întinsă pe treptele unui butic, având pe ea doar un slip și un sutien alb, care nu ascundea mare lucru din farmecele ei.

Și celelalte fete aveau o atitudine la fel de provocatoare, cu maiourile lor scurte.

Pe scările din fier ale magazinului unui anticar, o pereche se îmbrățișa cu foc, fiind capabilă să furnizeze energia necesară unui transformator. Danezii circulau, la fel de indiferenți ca și fetele care nu dădeau nici o atenție lumii înconjurătoare. Era notoriu faptul că în Danemarca nu se acorda o atenție prea mare acestui gen de lucruri.

Numai că Elko Krisantem nu avea antrenamentul danezilor. Ochii îi ieșiseră din orbite ca două cepe. Într-un loc mai aglomerat, el se sprijini fără să vrea de pieptul dezgolit al unei brunete picante și se simți vinovat. Pentru o asemenea favoare, la Istanbul era nevoie să scoată cuțitul...

Malko începuse să se mai relaxeze un pic. În mijlocul acestei mulțimi de trecători, se simțea la adăpost. Ei ajunseră în dreptul unei biserici vechi, înconjurate cu un mic părculeț care dădea spre Ströjet. Și acolo se aflau tinere care se bronzau la soare. Traversară o stradă cu mașini, care tăia Ströjet imediat după biserică; mașinile se opriseră, așteptând să traverseze pietonii.

Orice danez obișnuit respectă cu sfințenie trei lucruri: pe pieton, pe Dumnezeu și pe rege.

Ceva mai departe, Ströjet se lărgea într-o piațetă al cărei centru era ocupat de terasa unei cafenele. Malko îl ocoli pe partea dreaptă. Brusc, auzi în spatele lui zgomotul unui motor, apoi strigăte de indignare.

Era atât de liniștit, încât nu reacționă imediat.

Un Austin mic de culoare verde venea către el în viteză, în plină stradă pietonală. Mai mulți danezi ridicară pumnii amenințători și indignați. Malko abia mai avu timp să facă un salt într-o parte, dar mașina reuși să-l izbească și să-l arunce la pământ, împiedicându-l să-l mai vadă pe Otto Wiegand.

* * *

Krisantem se simțea în al șaptelea cer. La fiecare pas vedea un spectacol care l-ar fi amețit și pe Sfântul Anton. Deodată, el se opri în fața unui butic vopsit cu un roșu agresiv, pe care era firma „ Porno-Shop". Mai clar nici că se putea.

În ciuda voinței sale, turcul se opri și crezu că ochii îi ies din orbite. În vitrină era un evantai absolut complet al tuturor viciilor erotice, în negru și în culori. Cu prim-planuri care l-ar fi făcut să roșească și pe un ginecolog....

Elko Krisantem tocmai voia să se smulgă din fața acestui spectacol, când o voce de femeie anunță în limba engleză:

— Avem filme excepționale în culori, cu toate pozițiile.

Pe treptele buticului, stătea o fată brunetă și destul de vânjoasă, îmbrăcată doar cu un slip din dantelă neagră și cu o cămășuță de noapte din nailon transparent de aceeași culoare, scurtă până deasupra coapselor. Aureolele brune ale sfârcurilor se vedeau clar prin țesătura fină. Partea cea mai decentă a costumului consta în niște cizme înalte din piele neagră. Fara zâmbea încurajator...

Asta era prea mult pentru Elko. El își întinse gâtul ca să vadă ce este în interiorul buticului, apoi fu nevoit să o ia repede din loc. Rămăsese cu mult în urma celor pe care trebuia să-i protejeze...

Ocolind mulțimea compactă care umplea strada destinată doar pietonilor, el putu să vadă spatele lui Malko, chiar în momentul în care din stânga acestuia țâșni un mic Austin verde care făcu un viraj cu un scrâșnet de roți și se îndreptă direct către acesta.

Turcul scoase un răcnet care se pierdu însă în zgomotul străzii. Îl văzu pe Malko proiectat pe o masă din cafenea și rămas inert acolo. Mașina, dezechilibrată, mai parcurse câțiva metri și se ciocni în taraba cu mărfuri a unui negustor de tricotaje. Șoferul ieși repede din mașină și se întâlni cu doi bărbați care îl așteptau la colțul străzii. Cei trei se îndreptară către Otto Wiegand, care rămăsese paralizat în mijlocul șoselei. Deodată, ei îl văzură pe Krisantem care venea ca turbat. Era clar că nu se așteptau la intervenția acestuia. După ce se sfătuiră scurt, ei o luară la fugă pe o străduță ce se deschidea pe dreapta străzii Ströjet.

Turcul avu o scurtă ezitare. Dar trecătorii tocmai îl ridicaseră pe Malko și el își zise că era mai bine să-i urmărească pe cei trei agresori.

Aceștia aveau deja un avans de vreo sută de metri.

Elko îi văzu urcându-se într-un Mercedes negru staționat pe

strada îngustă. Acesta demară și intră în viteză. Turcul alerga de parcă ar fi concurat la Jocurile Olimpice. Revolverul său Astra era inutil din cauza distanței prea mari, care din cauza vitezei mașinii, creștea din ce în ce mai mult...

Dintr-o dată, Mercedesul se opri cu un scrâșnet de frâne.

Un atelaj cum se mai poate întâlni decât la Copenhaga, îi tăiase drumul, ieșind de pe stradă transversală: doi cai vânjoși erau înhămați la o șaretă plină cu cutii de bere. Unii barmani danezi se încăpățânau să nu-și schimbe modul de livrare a mărfii...

Șoferul Mercedesului claxona cu furie. Dar degeaba. În fața lor, șareta cu încărcătură grea avansa cu viteza unui om mergând la pas. Puțin îi păsa de mașinile care trebuiau să aștepte...

Bucuros de întorsătura luată, Krisantem fugi și mai tare. Cei din mașină îl văzură. Unul din ei coborî în timp ce șoferul nu mai ridica degetul de pe claxon.

* * *

Lars Petersen conducea șareta din tinerețe. Acum se apropia de vârsta de șaizeci de ani și mai avea un an până să iasă la pensie. Așa că puțin îi mai păsa lui de un șofer enervat.

Nu putu însă să-și creadă ochilor când văzu că în fața sa răsare un bărbat care gesticulează și vociferează într-o limbă necunoscută. În limba lui, el îi spuse acestuia că drumul era al tuturor și că nu avea decât să aibă puțintică răbdare.

Celălalt se urcă pe trotuar, se repezi către el și încercă să-i smulgă hățurile din mâini.

Asta chiar că întrecea orice măsură! Furios la culme, bătrânul Petersen ridică biciușca și-l șfichiui pe agresorul său, azvârlindu-l la pământ.

Acesta scoase din buzunar un obiect negru și îl îndreptă spre el.

Imediat, danezul simți o mică ciupitură pe obrazul stâng, ca o înțepătură de țânțar. Peste câteva secunde, o toropeală stranie îl cuprinse și simți nevoia să se culce. Apoi cerul se întunecă. De jos, necunoscutul îl observa fără să încerce să se mai urce în șareta lui.

Înainte să cadă cu capul înainte, mort, Lars Petersen își spuse cu satisfacție că reușise să-l intimideze. Ultimul său act conștient fu să-și oprească armăsarii cu un pocnet făcut din limbă, ca de obicei.

După aceea corpul său căzu greoi în mijlocul șoselei. Imediat, străinul sări în locul lui, luă hățurile și șfichiui cu sete caii masivi.

Aceștia nu se mișcară însă din loc. Nu știau decât de ordinele primite de la stăpânul lor.

Necunoscutul aruncă biciul, nebun de furie. I-ar fi trebuit o macara de zece tone ca să poată urni din loc tot echipajul. Ochii deschiși ai bătrânului căruțaș păreau că-l sfidează. Când trecu pe lângă el, în drumul spre Mercedes, necunoscutul îi trase un picior. Urmăritorul lor era acum la mai puțin de o sută de metri. Bărbatul dădu un ordin scurt și tovarășii lui săriră din mașină.

Când Krisantem ajunse lângă Mercedes, cei trei bărbați erau deja departe. Ar fi fost un lucru destul de hazardat ca să-i mai urmărească în acest labirint de străduțe înguste. Așa că se întoarse cât putu de repede în locul unde-l lăsase pe stăpânul său.

Malko era așezat într-un fotoliu din lemn de palmier, înconjurat de un grup foarte animat de trecători. Krisantem își croi drum prin mulțime. Nu se simți liniștit decât în clipa în care întâlni privirea ochilor de aur. Deși fusese serios izbit, Malko nu-și pierduse cunoștința. Costumul său de alpaca fusese însă destul de terfelit. Otto Wiegand se uita la el cu un aer posac.

— Ești cumva rănit? îl întrebă el pe turc

— Nu, dar le-am pierdut urma, făcu Elko.

Malko reuși să se ridice în picioare cu o grimasă de durere. Se alesese cu un ditamai hematomul pe coapsa dreaptă.

— Asta îmi mai lipsea acum, făcu el.

Krisantem își aplecă privirea rușinat. Poftele lui murdare ar fi putut să provoace o adevărată catastrofă...

Capitolul XIII

— Treaba asta nu mai poate continua în acest fel, zise Malko enervat. Data următoare, vor reuși ori să mă ucidă, ori să vă ia cu forța... Mâine trebuie să plecăm în SUA.

Otto Wiegand îi adresă o privire neagră. Prima ipoteză îl lăsa rece.

— Încă nu sunt hotărât să plec, răspunse el.

Lui Malko i se făcuse lehamite de neamț și de ifosele lui. Discuția lor dura de o oră în camera din hotelul *Royal*. Rușii aveau să încerce orice ca să-l înhațe. Într-un interval de numai două ore, încercaseră deja de două ori ca să-l suprime cu orice preț. În plus, Chris Jones și Milton Brabeck urmau să plece în dimineața următoare. David Wise considera misiunea ca și încheiată. Ca și cu nu ar fi știut că rușii nu renunțau până în ultima clipă... Malko deschise gura ca să-i spună câteva vorbe mai dure neamțului, când sună telefonul.

Otto ridică receptorul. Imediat expresia feței i se schimbă radical. Acoperind receptorul cu palma, el îl rugă pe Malko:

— Vă rog să mă lăsați singur. Încă nu mă aflu într-o închisoare americană.

Era inutil să-l mai întrebe dacă la telefon era Stéphanie. Malko trecu în camera sa prin culoarul comun. Când rămase singur, Otto simți că se i se topește inima.

— Mă auzi, Stéphanie?

— Dragul meu! O, iubitul meu, ce bine îmi pare că te aud, spuse nemțoaica cu o voce de îndrăgostită. A fost atât de îngrozitor tot ce ni s-a întâmplat. Mi-era teamă că mă vei părăsi fără să ne mai vedem.

Niciodată, de când se reîntâlniseră la Skagen, ea nu-i mai vorbise pe acest ton. Deși în adâncul sufletului său o voce îl avertiza să se ferească, el se încăpățână să o creadă. Totuși, ca să-și salveze o ultimă fărâmă de demnitate, îi zise:

— De ce m-ai înșelat, Stéphanie? Doar știai cât de mult te iubesc.

La o asemenea întrebare, chiar și Sarah Bernhardt[1] ar fi avut o ezitare, nu însă și Stéphanie care se descurcă minunat.

— O, iubitule, am fost de-a dreptul nebună. Pur și simplu nu am mai știut ce fac. Am vrut să te fac gelos și nu am mai putut să mă opresc. Nu vreau însă să te pierd.

Ea se opri puțin, ca vorbele sale să-și facă efectul scontat.

— Dar Boris? începu el.

— Boris îți este prieten. Îți vrea numai binele. Americanii vor să facă din tine un trădător; iar tot ce dorește el este să te întorci în țara ta, adică în țara noastră...

— Totuși azi m-a atacat, protestă Otto.

— Nu. A vrut doar să te scape de prințul tău. Omul acela este un adevărat demon. El a pus la cale ridicarea ta...

Avea răspuns la orice, drăguța Stéphanie...

— Dar este foarte periculos să mă întorc în Germania, făcu Otto.

Stéphanie simți că intră pe un teren nesigur așa că schimbă iute placa:

— Am atâta nevoie să te văd, gânguri ea. Vreau să mă strângi în brațe...

Tot instinctul de conservare al neamțului se topi ca zăpada la căldura soarelui. Fiecare cuvânt rostit de Stéphanie ștergea câte una din oribilele lui amintiri. Simți că o dorință brutală îl cuprinde.

— Vino, șopti el cu vocea sugrumată.

— Nu la hotel, spuse Stéphanie. Să ne întâlnim la un restaurant. Eu sunt deja la *Krog*, pe Gammel-Strand, în fața palatului Christianborg. Te rog însă să vii singur. Vreau să vorbesc cu tine.

---

1. Celebră tragediană (n.t.)

Otto ezită doar o fracțiune de secundă. Dacă Stéphanie i-ar fi dat întâlnire într-un loc discret, s-ar fi temut, dar într-un restaurant elegant, aflat în inima capitalei...

— Vin, iubito, spuse el înainte de a închide telefonul.

El se apropie tiptil de ușa de comunicație dintre cele două camere și o încuie cu cheia. Apoi își puse haina și ieși din cameră. Culoarul era pustiu. În plus, Malko își uitase cheia în broască. Neamțul răsuci cheia cu un zgomot aproape imperceptibil, apoi plecă în mare grabă. Din fericire, un ascensor îl aștepta pe palier.

* * *

Malko mai mult ghici zgomotul făcut de cheia răsucită pe din afară. În câteva secunde, verifică amândouă ușile, descoperind că sunt încuiate. Apăsă pe cele trei butoane care chemau femeia de serviciu, valetul și recepția. De obicei, serviciul la cameră era extrem de rapid la hotelul *Royal*. În asemenea măsură, încât te întrebai dacă personalul nu stătea la pândă, ascuns în spatele ușilor. De astă dată însă, trebui să aștepte cam trei minute. Avu timp să-i caute pe Krisantem și pe cele două gorile, dar nici unul dintre ei nu răspundeau.

În fața femeii de serviciu consternate, el se repezi către ascensor.

Bineînțeles că Otto șterse putina. Când ajunse la recepție, Malko îl întrebă pe portar dacă l-a văzut. Acesta își aminti perfect că domnul german plecase cu un taxi. Dar unde? Malko îi strecură în mână o bancnotă de douăzeci de coroane și tipul vădi brusc o istețime demnă de Einstein.

— Taxiul se va întoarce aici, domnule. Aici este locul lui de staționare.

Malko începu să se plimbe nervos prin fața hotelului. Abia după douăzeci de minute, portarul îi făcu un semn. Taxiul mai făcuse o cursă înainte de a reveni.

După o scurtă conversație purtată între cei doi danezi, portarul îi spuse:

— Domnul acela a fost condus la restaurantul *Krog*. Este un loc foarte elegant.

— Atunci să mergem la *Krog*, spuse Malko instalându-se în taxi.

Ajunseră acolo cinci minute mai târziu. Restaurantul se afla sub un mic canal liniștit, în Gammel-Strand, între un anticariat și o galerie de tablouri, chiar în fața sobrului palat Christianborg. Aici, toate clădirile aveau cel puțin un secol vechime.

Malko urcă cele câteva trepte ce duceau la *Krog*. În câteva secunde, cercetă bătrâna sală ce degaja un farmec desuet. Pe fiecare masă se aflau sfeșnice aprinse.

Nici urmă însă de Stéphanie și de Otto. Șeful de sală se apropie de el. Malko îi spuse că este în căutarea unor prieteni.

— Mai sunt câteva persoane sus, îi spuse danezul.

Malko urcă scara ce ducea la etaj, sărind din patru în patru trepte. La prima masă, stătea Otto cu o mână pusă peste mâna Stéphaniei și privind-o topit.

La două mese mai departe, stătea Boris și mânca singur. În afară de asta, mai erau încă două mese ocupate.

Boris și Otto îl văzură pe Malko în același timp. Acesta avu impresia că neamțul o să-l strângă de gât. Neamțul îi spuse ceva Stéphaniei, care se întoarse și-l privi pe Malko cu ochi de gheață.

Rusul nici nu se clinti, dar trăsăturile lui se crispară imperceptibil. Era de la sine înțeles că Malko nu era deloc bine venit. El se așeză în spatele lui Boris, ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat.

În seara asta, Stéphanie era frumoasă, dar fără nici o notă de agresivitate. Părul ei blond era strâns într-un coc, ce îi dădea un aer distins, iar rochia din jerseu de mătase imprimată avea un decolteu cast.

Când chelnerul îi aduse lista de bucate, Malko îi dădu numărul de telefon al Lisei, și îl rugă să o cheme imediat acolo. Apoi comandă un păstrăv afumat și un suc de portocale. Momentan se afla în avantaj.

Tânăra daneză sosi în momentul în care Malko își termina fără prea mare chef peștele, delicios de altfel. Rochia ei

albastră, extrem de scurtă, nu păru să-l impresioneze prea mult pe șeful de sală. Malko îi relată pe scurt situația. Acum erau singuri cu adversarii lor. Cele două perechi de danezi terminaseră de mâncat și se pregăteau să plece.

Malko ar fi dat jumătate din aripa de nord a castelului său – cea care nu era încă restaurată – ca să știe ce își spun Otto și Stéphanie. Și să mai crezi că CIA dispunea de microfoane direcționale...

Lise, care contempla decorațiunile murale, – săbii și scuturi din secolul trecut – nu putea să-l ajute prea mult.

Trecură mai mult de douăzeci de minute fără să se întâmple nimic nou, în afară de o scurtă convorbire între patru ochi dintre Boris și Otto, ce nu nu prevestea nimic bun.

Brusc se auzi zgomotul unor scaune și Malko își ridică ochii de la paharul cu suc de portocale. Otto și Stéphanie se ridicaseră de la masă. Femeia ieși prima. Malko se ridică și el.

— Otto!

Neamțul nu-i răspunse. El ieși din încăpere trântind ușa.

Restul se petrecu într-o clipită. Boris sări îi picioare și, ca un fulger, apucă o spadă de pe perete și se așeză cu spatele la ușă, blocând trecerea. Malko se lovi de vârful spadei și de mânjetul rusului.

— Dragul meu SAS[1], zise Boris, am oroare să procedez astfel, dar vă sfătuiesc să stați liniștit cât cei doi porumbei se giugiulesc. Vă previn că am urmat un curs de scrimă la Academia militară din Leningrad.

Fără să-i răspundă, Malko făcu un salt în spate și apucă și el o spadă. Trebuia să iasă cu orice preț de acolo, altfel Stéphanie îl ducea pe Otto în Est.

— Stați deoparte, altfel voi fi nevoit să vă străpung...

Malko avea un singur atu: rusul ignora faptul că și el era un bun scrimer. Ca orice vienez de familie bună, practicase acest sport încă din fragedă copilărie.

— Aveți întâietate, alteță, făcu Boris cu o ironie glacială.

Spadele lor erau arme vechi, ușoare și scurte, cu lama curbată, ușor de manevrat.

---

[1] *Son Altesse Sérénisime (lb. franceză – n.t.)*

Malko făcu un pas înainte și lamele lor se încrucișară c
garda ridicată. Buzele subțiri ale rusului se strânseră și m
mult. Într-o fracțiune de secundă, avea să-și dea seama c
avea de a face cu un adversar redutabil.

Malko se retrase puțin ca să aibă o stabilitate mai bună
începu să-și tatoneze adversarul, încercând să-i descope
tactica și defectele. Scrâșnetul spadelor abia se auzea. Bo
părea să se afle în avantaj. Chelnerii discreți stăteau retr
într-o parte ca să nu-i deranjeze.

Cine putea să-și închipuie că sunt doi agenți care se bat
salonul unui mare restaurant din Copenhaga?

Spada lui Boris se lovi de cea a lui Malko, întâmpinân
rezistență. Tot ceea ce dorea era să câștige cât mai mult tim
Își dădu însă seama că-i va fi destul de greu. Încercă să s
menajeze, calculând complicate fente. Reuși să avanseze c
câțiva pași, apoi își reluă poziția în fața ușii pe care o apăr
Asta nu păru să fie o inspirație fericită.

Malko se repezi înainte și puțin lipsi ca vârful de oțel a
spadei sale să nimerească în ochiul drept al lui Boris. Aces
scoase o înjurătură, lovindu-se cu spatele de ușă s
ștergându-și transpirația de pe frunte. Pe măsură ce trec
timpul, duelul se anima din ce în ce mai mult. Malko număra
gând clipele. Boris păru să-și intre în mână. Spadele se mișca
cu o repeziciune crescândă.

Aflată în spatele lui Malko, Lise, albă ca o moartă, asista
înfruntare, mușcându-și buzele ca să nu țipe.

Acum, lamele păreau să-și găsească singure drumul
iureșul fandărilor și al eschivelor. Spada lui Boris brăzdă aer
într-o mișcare fulgerătoare în zigzag, ce trecu pe lângă cap
lui Malko. Acesta făcu o eschivă și oțelul nimeri într-una d
mese. Cei doi bărbați respirau în același ritm. Nu se mai auze
nici un altfel de zgomot.

Malko fu surpins să constate că începe să nutrească u
sentiment de camaraderie față de rus. Duelul acesta era o luptă
cinstită și simplă. Trebuia însă ca el să iasă învingător... Lupta
continua cu și mai mare avânt. Armele se mișcau cu o precizie
uimitoare. Parcă era un număr de balet de mare virtuozitate.

Nu se auzea decât clinchetul armelor și zgomotul surd al pașilor.

Lise urmărea fascinată jocul pașilor cu un amestec se teamă și resemnare.

Schimbul de lovituri se succedau într-o cadență din ce în ce mai rapidă. Ripostele și atacurile păreau de fiecare dată mai subtile și mai periculoase.

Detașarea de la început făcuse loc unei tensiuni încordate. Adesea, Boris se ciocnea cu spatele de ușă, iar Malko se lovea de mese. Lamele spadelor se încrucișau violent și cei doi se încleștau adesea cu privirile încrâncenate.

Mânuiau armele cu toată forța lor, gâfâind, cu fețele înroșite de efort și cu venele umflate. Malko simțea cum o durere puternică îi sfâșie pieptul, amintire a aventurilor din Hong Kong, și se întreba cât va mai putea rezista.

Boris reuși să șteargă cu vârful spadei pieptul adversarului său. Acesta reuși însă să eschiveze lovitura sărind într-o parte. Boris nu se lăsă intimidat, încercând să-l atingă în umăr. Haina lui Malko fu despicată și tăișul din oțel pătrunse în carne cam un centimetru adâncime. Sângele țâșni și începu să se prelingă de-a lungul brațului până la gardă.

Ochii aurii ai lui Malko erau injectați. Trebuia să-l înlăture pe Boris din calea sa cu orice preț. Părea că nu simte durerea provocată de rană. Boris avea senzația că ia foc. Trebuia să termine odată pentru totdeauna cu adversarul său. Puțin îi păsa de consecințe. Reuși să ajungă până la clavicula lui și sângele țâșni din nou.

Malko simți că pălește. Îndârjit de furie, reuși să-l domine pe Boris, a cărui spadă devie și trecu la un centimetru de piciorul Lisei. Tânăra scoase un țipăt și se dădu iute înapoi. Ea urmărea lupta cu gura întredeschisă și cu răsuflarea sacadată, iar privirea ei exprima mai degrabă dorința.

Boris începu să forțeze nota. Câștigă puțin teren și făcu un salt, țâșnind ca o săgeată din arc, cu pieptul aproape de dușumea. Sprijinindu-se cu mâna stângă de podea, el se strecură pe sub spada adversarului său și-i spintecă de astă dată cizma, reușind să-l rănească iar...

Și acum, Malko reuși să scape cu viață doar datorită unei eschive prea puțin academice, una dintre acelea care lasă o amintire otrăvită în sufletul unui spadasin.

Se deplasase prea mult ca să mai poată riposta. Boris, decepționat, se retrase și așteptă cu vaga senzație că pierduse o mare șansă. Există anumite lovituri care nu reușesc decât doar o singură dată într-o luptă. Malko era nebun de furie că se lăsase surprins. Cu spada ridicată, el atacă din nou. Spada sa vâjâi pe lângă capul lui Boris, cu șuierul unui glonț. Boris căută să pareze lovitura, dar defensiva nu îi reuși. Deja nu se mai simțea atât de stăpân pe situație. Efortul depus îl epuizase. Lamele de oțel scoaseră scântei din nou. Malko era acum dezlănțuit. Ochii lui aurii deveniseră verzi. Dintr-o dată, Boris simți că este cuprins de frică, lucru nepermis unui scrimer. Acum nu mai reușea decât să pareze loviturile lui Malko. O deschidere de o fracțiune de secundă în garda acestuia îi oferi o șansă de care nu reuși însă să profite. În îndârjirea adversarului său era dorința de a ucide.

Lise gâfâia.

— Malko, o, Malko, repeta ea în șoaptă, cuprinsă de un soi de extaz.

Dacă el ar fi atins-o în clipa aceea, ar fi început să urle. Niciodată în viața ei nu fusese atât de excitată. O lovitură șterse urechea dreaptă a lui Boris, care reuși să se eschiveze, lansând vârful spadei sale către pieptul lui Malko. Acesta reuși să pareze lovitura și, în același timp lovi puternic spada lui Boris, smulgându-i-o din mână. Aceasta zbură prin încăpere și făcu țăndări vesela aflată pe masă. Lise scoase un țipăt ascuțit și se lăsă să cadă pe un scaun.

Cu mâinile goale, Boris era palid și dâre de sudoare îi brăzdau obrajii.

— Lăsați-mă să trec, spuse Malko cu răsuflarea tăiată.

Rusul nu se clinti din loc, gâfâind și el. Pe tâmplă i se zbătea o vână groasă. O liniște grea domnea în încăpere. Cu ascuțișul spadei lipit de gâtul rusului, Malko spuse:

— Dați-vă la o parte, altfel voi fi obligat să vă ucid.

Privirile celor doi se încrucișară. Ceea ce citi Boris în ochii lui Malko nu era deloc încurajator. El ridică din umeri, făcu un pas înainte și se dădu la o parte, lăsând ușa liberă. Chipul îi era brusc îmbătrânit, ca al unui moșneag.

Malko îi făcu semn Lisei să iasă întâi. Tânăra femeie trecu pe lângă rus și deschise ușa. Cu sabia în mână, Malko o urmă, fără a-l pierde din ochi pe adversarul său. Doar atunci când simți prima treaptă sub picioare, aruncă arma și închise trântind ușa în urmă.

Boris rămăsese țintuit locului.

Malko și Lise traversară în fugă sala restaurantului. Chelnerul care tocmai aștepta să închidă, îi privi cu ochii mari. Și încă nu era ultima surpriză din acea seară... Încă nu văzuse vesela... Malko privi în treacăt nota de plată și lăsă o bancnotă de o sută de coroane. Apoi ieșiră afară, pe cheiul pustiu.

— Unde se află *Langelinie*? întrebă Malko.

Acolo era ancorat traulerul est-german. Dacă Otto și Stéphanie nu se aflau deja pe vas, acesta avea să fie sfârșitul călătoriei lor. În caz contrar, numai un vas de asalt ar fi putut rezolva poate situația...

— Sunt cu mașina, făcu Lise. Pot să vă conduc.

Cei doi se urcară în micul Saab roșu. Lise o luă de-a lungul canalului, apoi vira pe Holmens, de unde intră pe Bredgade, o stradă paralelă cu cheiurile. Malko profită de acest răgaz ca să-și tamponeze cu batista rănile ușoare.

Se aflau acum în labirintul aleilor din din Churchill Parken, locul în care se afla celebra sirenă.

Farurile mașinii luminau ici și colo cuplurile aflate pe peluză, care își vedeau liniștite de treabă. Pe plăcuțe scria că este interzis să calci pe iarbă, nu că este interzis să te culci pe ea...

În cele din urmă, după ce trecură pe sub un pod, ajunseră pe un chei pustiu, mărginit pe o latură de un zid înalt.

Mașina trecu pe lângă un vaporaș, a cărui punte nu ajungea la nivelul cheiului. Lise continuă drumul până la capăt. Cheiul se termina după cinci sute de metri într-o fundătură, unde se aflau niște rezervoare imense ale firmei Shell și un chioșc cu cârnăciori, închis la acea oră.

— Aici este *Langelinie*, îl anunță Lise, oprind mașina.

Cu excepția câtorva mașini care staționau, locul era complet pustiu.

Traulerul german era cu siguranță micul vas pe lângă care trecuseră un pic mai devreme.

Mașina se opri în fața unei cabine telefonice. Malko intră în ea și sună la hotel *Royal*, cerând camera lui Krisantem. De astă dată, turcul era acolo.

— Vino imediat cu mașina, îi porunci Malko, dându-i coordonatele locului. În zadar încercă să-i găsească pe cei doi americani. În Copenhaga existau numeroase tentații în luna iunie, iar ei se considerau deja în vacanță.

Lise îl aștepta în mașină, cu ochii țintă la trauler.

— Va trebui să ne apropiem de el mergând pe jos și să ne prefacem că suntem doi îndrăgostiți, zise Malko. Imediat cum va sosi Krisantem, vă veți întoarce la mașină. Urmarea ar putea fi periculoasă.

Cu un deosebit entuziasm, Lise coborî din Saab și îl luă pe Malko de mână.

Cu douăzeci de metri mai departe, sub un felinar, ea se opri și îi strecură în gură o limbă lungă ca de furnicar, caldă, dulce și interminabilă. Lui Malko i se păru că nu va putea să mai dezlipească femeia de el.

Efectul erotic produs de duel asupra Lisei nu se spulberase încă. În ciuda avalanșei de imagini kamasutra în culori și în relief din vitrinele magazinelor, romantismul nu pierise de tot în Danemarca. Cele două sute de metri, care îi separau de vasul german, fură un minunat prilej pentru o duzină întreagă de îmbrățișări, care de care mai toride. Dacă cineva de pe vaporaș i-ar fi zărit, nu s-ar fi îndoit de sinceritatea lor. Lise era din ce în ce mai dezlănțuită. Cu greu Malko îi ținea piept evocând în gând imaginea Alexandrei. Fără să vrea, trupul său începu să intre în jocul femeii de lângă el.

Un nou zgomot îl salvă: o mașină își făcuse apariția pe chei, iar Lise fu nevoită să dea drumul pradei sale.

Vehiculul își încetini viteza când trecu prin fața lor și putură să vadă interiorul său la lumina felinarului. Krisantem era singur la volan.

El conduse până la capătul cheiului și se opri. Malko și Lise îl întâmpinară și se urcară în mașină.

— Întoarce aici, spuse Malko.

Turcul execută comanda; iar Mercedesul se opri în fața vaporașului.

— Stinge farurile.

Acum mașina lor nu se mai distingea de celelalte mașini staționate acolo.

Turcul își scoase revolverul Astra de la brâu, ca să-l aibă la îndemână.

— Dacă neamțul s-ar fi aflat deja la bord, ar fi ridicat ancora până acum, remarcă Malko.

Trecu o jumătate de oră. Malko începu să se întrebe dacă nu cumva întreaga operațiune era un aranjament de-al lui Boris pentru a-i abate atenția în altă parte, în timp ce Otto Wiegand era îmbarcat pe un alt vas sau într-un avion particular.

Niciodată parcă timpul nu trecuse mai greu.

Deodată, o lumină albă aruncată de două faruri se văzu în depărtare.

Vehiculul înainta încet pe chei, încetinind și mai mult viteza. Era o mașină mare și neagră a cărei marcă nu se putea distinge din cauza întunericului.

În momentul în care se opri în fața traulerului, Malko întorcea cheia de contact a Mercedesului. Se auzi zgomotul făcut de piedica ce fusese trasă.

Lucrurile se desfășurară în viteză. Două portiere fură deschise în același timp și doi bărbați săriră pe chei. Unul dintre ei se urcă pe vaporaș. Mercedesul porni cu un scrâșnet de roți. Lise fu aplatizată pe fotoliul din spate.

Aproape imediat, un sunet ascuțit sfâșie liniștea. Traulerul pusese în funcțiune sirena de ceață. În același timp, parbrizul Mercedesului zbură în mii de cioburi sub o rafală de gloanțe. Instinctiv, Malko frână și se lăsă în jos, imitat de turc.

Flăcări scurte țâșneau din partea stângă a mașinii negre. Se trăgea asupra lor cu o armă de asalt Kalașnikov rusească. O a doua armă automată deschise focul pe puntea traulerului. Sirena continua să șuiere, acoperind zgomotul împușcăturilor.

Lăsat la podea, Malko simțea cum gloanțele străpungeau caroseria. Unul din ele sfărâmă partea de sus a volanului. Parbrizul și geamurile laterale fuseseră spulberate. Aveau în fața lor niște specialiști care trăgeau în rafale precise. Dacă aceștia ar fi avut urâta ideé de a arunca cu o grenadă incendiară, i-ar fi ucis cu ușurință. Brusc, portiera Mercedesului se trânti. Krisantem se dăduse jos din mașină. Urmară câteva secunde de acalmie, apoi tirul fu reluat. Mercedesul era ciuruit ca o strecurătoare, iar părul lui Malko era plin cu cioburi mici de sticlă. În spatele lui, Lise scotea strigăte de groază. Din fericire, motorul îi mai putea apăra de loviturile directe.

O detonație se produse aproape de mașină și Malko recunoscu zgomotul surd făcut de Astra. Imediat, una din armele adversarilor amuți. Malko ridică nasul, prudent. La lumina felinarului putu să vadă lângă mașina neagră un bărbat lungit pe jos și arma căzută lângă el. Celălalt stătea aplecat deasupra lui. Apoi se ridică și dintr-un salt fu pe vas.

Krisantem alerga îndoit de șale, de-a lungul digului. În mâna stângă, ținea un obiect cilindric și lung, iar în cea dreaptă, arma.

Pușca de asalt de pe vaporaș scuipa acum o nouă rafală, iar turcul plonjă pe burtă, protejat de un mic parapet din piatră de pe chei. Bărbatul care trăgea, sări pe țărm cu arma și trase o nouă rafală de gloanțe înspre mașina în care se afla Malko.

De pe punte se auziră țipete în limbile germană și rusă. Portiera din spate a mașinii se deschise. Acoperiți de arma automată, ocupanții mașinii se pregăteau să urce pe trauler.

— L-am pierdut! se gândi Malko.

În același moment, o flacără lungă și orbitoare țâșni din direcția în care se afla Elko Krisantem. La lumina ei îl văzură pe bărbatul ce stătea ghemuit pe punte cu pușca de asalt în mâini. Era un civil ce avea pe cap o pălărie cu boruri mari. Flăcările îl înconjurau și el fu nevoit să lase arma în încercarea de a stinge focul ce îi cuprinsese hainele.

Urletul său făcu să-i înghețe sângele lui Malko.

Bărbatul se rostogolea pe punte ca să stingă flăcările. Krisantem trase o nouă salvă, lăsându-l de astă dată țeapăn.

Sirena se opri și se auzi zgomotul făcut de motor: traulerul își ridica ancora. Malko se strecură afară din mașină. Krisantem era deja lângă cealaltă mașină, ținând-o sub focul continuu al armei sale.

Se auzi un zdrăngănit de lanțuri iar vasul făcu manevre rapide. Două minute mai târziu, el vira către larg și se îndepărta. Malko se duse către turc, care stătea aplecat deasupra mașinii. Pe bancheta din spate a mașinii care se dovedi a fi un Opel Kapitan, Otto și Stéphanie erau înghesuiți unul în celălalt.

Amândoi tăceau, paralizați de șocul luptei. Acum nu era momentul oportun pentru explicații. Malko trânti portiera. Între timp, Elko aruncă trupul mortului în apă, cu armă cu tot.

— Ne mutăm în cealaltă mașină, zise Malko.

Lise coborî cu greu, ametită parcă. Cei doi bărbați reușiră anevoie să împingă Mercedesul în mare, într-un loc unde parapetul din piatră se întrerupea. Mașina se scufundă imediat. Acest lucru avea să întârzie cercetările pentru câteva ore. Cei doi se întoarseră în fugă la Opel. Krisantem se opri să culeagă dulițile goale din jur.

Malko apucă volanul și întoarse mașina.

În Churchill Parken, ei se încrucișară cu mașina în negru și alb a poliției. Polițiștii nu aveau să găsească mare lucru: doar o pată mare și neagră pe pământ și poate câteva dulii uitate...

— Ce fel de mașinărie mai era și aia? întrebă Malko.

Krisantem lăsă ochii în jos și spuse cu modestie;

— Era extinctorul de la mașină. Am înlocuit lichidul aflat sub presiune cu benzină, așa la nimereală.

Turcul își răscumpărase greșeala cu vârf și îndesat. Încă o rețetă ad-hoc tip comando fusese inventată. Cu ajutorul aerului ținut sub presiune și cu o jumătate de canistră de benzină, se putea înjgheba un excelent aruncător de flăcări.

Capitolul XIV

Cu un aer nenorocit și plouat, Otto Wiegand își rodea unghiile așezat într-un fotoliu din holul hotelului. La câțiva metri depărtare de el, Krisantem era absorbit în lectura revistei *Stern*. Nu prea departe de ei, Malko cumpăra niște porțelanuri la Jensen.

În ajun, avusese loc o scenă îngrozitoare între el și neamț, care îl amenințase că se va arunca de la etaj dacă va fi silit să părăsească hotelul *Royal*. Spunea că o iubește pe Stéphanie și că aceasta îl iubește pe el. În fața acestei versiuni grotești a lui Romeo și Julieta, Malko rămânea fără replică.

Politiken, cotidianul cel mai serios din Copenhaga, publica pe prima pagină date despre misteriosul incident din ajun. Fusese găsit cadavrul bărbatului ucis de Krisantem și resturile Mercedesului. În mod oficial, poliția daneză nu avea absolut nici o pistă. Cu toate acestea, Consulatul american fusese bombardat cu o avalanșă de telefoane furioase, care cereau rezolvarea acestei afaceri. Bineînțeles că totul se spărgea în capul lui Malko.

Astfel stăteau lucrurile. Stéphanie trecuse pe lângă Malko, provocatoare și superbă, la brațul lui Boris. Marele amor afișat față de Otto continua să se afle pe tapet.

Aflat în salonul de ceai din fața holului, părintele Melnik îl privea cu milă pe fostul său tovarăș. Dumnezeu, ajutat de o rujeolă, permisese ca preotul să fie scutit de tentațiile cărnii.

Sacerdoțiul și numeroasele avataruri îi conferiseră acestuia o cunoaștere deosebită a sufletului omenesc.

Deși nu era la curent cu ultimele pățanii ale lui Otto, simțea că acesta este gata să se prăbușească în iadul comunist și lubric al frumoasei Stéphanie. Neferecitul neamț fusese bine îmbrobodit. Boris Sevcenko era un psiholog diabolic. Otto nu ar fi urmat-o niciodată pe Stéphanie dacă rusul nu l-ar fi făcut să înnebunească de gelozie și de iubire. Întotdeauna te agăți mai puternic de cei pe care ești pe cale să-i pierzi.

Părintele Melnik scoase un oftat greu. Încă o dată, el era obligat să se identifice cu sabia Domnului.

Desigur, el era într-o pace absolută cu conștiința sa; dar dorea să fie în pace și cu justiția omenească, pentru ca să poată profita din plin de mana cerească, exprimată în dolari. Planul său era de o simplitate biblică și se baza în întregime pe cineva în care avea o încredere deplină: adică pe el însuși.

După ce își bău ceaiul, părintele Melnik se îndreptă către ascensor.

Cu cât va acționa mai repede, cu atât va fi mai bine. Fiecare ceas era în favoarea Stéfaniei și în detrimentul său.

* * *

— Intră, se auzi vocea lui Boris Sevcenko.

Așezat lângă fereastră, el privea la animația din parcul de distracții *Tivoli*, aflat pe cealaltă parte a șoselei. Era furios pe el însuși. În ajun, în ciuda muncii magnifice depuse de Stéphanie, avusese de două ori ghinion. Acum era obligat să încerce o lovitură în forță, chiar cu ajutorul neamțului.

Ușa camerei Stéphaniei se deschise și se închise. Era un lucru normal. Trebuia să fie femeia de serviciu care venea să facă patul. Ca și camerele lui Malko și Otto Wiegand, camera lui și a Stéphaniei comunicau între ele. Cu toate astea, fără să știe de ce, el aruncă o privire pe culoarul despărțitor, la timp ca să poată vedea cum dispare sutana părintelui Melnik.

Acestuia îi trebui o secundă ca să-și dea seama că încăperea este goală. Se întoarse și se trezi nas în nas cu Boris. Cei doi bărbați se aflau la patru metri unul de celălalt,

separați de ușa camerei, încă întredeschisă. Rusul nu văzu imediat pistolul P-08 din uriașa mână a preotului.

* * *

Părintele Melnik avea acum pe chip surâsul său obișnuit; urechile sale transparente erau ușor îmbujorate, semn de nemulțumire.

— Dumnezeu să te binecuvânteze, fiule, spuse el cu o voce blândă.

Apoi trase.

Primul glonț rată cu jumătate de centimetru fața lui Boris și smulse o așchie de lemn din ușă. Cel de al doilea glonț deșiră tesătura de pe umărul elegantului său costum și el căzu pe spate, fapt care îl salvă, căci cel de al treilea glonț fu tras exact acolo unde ar fi trebuit să se afle stomacul lui Boris.

În patru labe, acesta se agăță de ușă și o deschise cu un gest violent. Batantul pocni țeava armei, împiedicându-l pe preot să-și continue tirul.

Boris profită de acest lucru ca să se strecoare afară, trântind ușa după el. Pe culoar nu era nici un ascensor, așa că fu nevoit să dea buzna într-o cameră străină, unde se pomeni nas în nas cu doi suedezi cărora le strigă în limba engleză:

— Repede, un nebun vrea să mă ucidă!

El se aruncă asupra telefonului și ceru poliția. Deși știa că aceasta va sosi prea târziu.

* * *

Părintele Melnik rămase o clipă consternat, cu revolverul P-08 în mână.

Tot planul său se prăbușea. Dacă s-ar fi găsit cadavrele lui Boris și al lui Stéphanie în camerele lor, nimeni nu ar fi bănuit un preot. Și cei care ar fi putut să-l bănuiască, ar fi fost cu mult prea fericiți ca să facă vreo obiecție...

Cu toate astea, nimic nu se petrecu după cum prevăzuse.

El dorea să o omoare mai întâi pe Stéphanie, iar apoi să-l împuște pe Boris la el în cameră...

Numai că dormitorul și baia tinerei femei erau goale. Acum mai dispunea de foarte puțin timp, căci rusul fugise în mod sigur ca să dea alarma.

Părintele Melnik își ridică ochii către cer căutând o inspirație.

În cele din urmă, se hotărî să-și urmeze vechiul său principiu: să ducă la bun sfârșit ceea ce începuse.

Avansă un pas și încercă să deschidă ușa de la baia lui Boris. Aceasta era încuiată.

— Stéphanie! Deschide, sunt eu, Boris!

Era desigur o naivitate, dar nu prea avea de ales. Nu auzi nici un răspuns. Își lipi urechea de ușă și auzi zgomotul făcut de un receptor telefonic. La *Royal*, exista telefon și în sălile de baie.

Încercă să forțeze ușa, dar nu reuși decât să-și scrântească umărul. Iar timpul trecea. Prevăzător, el puse zăvorul la ușa exterioară, se întoarse către baie, apăsă țeava revolverului de broasca ușii și trase.

Împușcătura făcu zidurile să se cutremure, dar ușa tot nu se deschise. Glonțul zdrobise o parte din mecanism, dar nu și clapa ce rămăsese încă trasă. Melnik trase din nou. De astă dată, ușa se deschise imediat după ce preotul o împinse cu umărul.

Stéphanie scoase un țipăt pătrunzător; stând în picioare în cada de baie, plină de spumă și apă, ea îl fixa pe Melnik cu ochii dilatați de groază.

— Boris, Boris! urlă ea.

Cu zece etaje sub ea, rusul îi explica frenetic unui funcționar incredul ce se întâmpla sus. La *Royal*, oamenii nu erau obișnuiți cu asemenea aventuri...

Părintele Melnik nu-și pierdu timpul în contemplarea farmecelor tinerei femei. Ridicând arma, ținti între sânii în formă de pară și apăsă pe trăgaci.

În aceeași secundă, nemțoaica, fiind cuprinsă de panică, aruncă în fața ei prosopul pe care îl ținea în mâna dreaptă.

Instinctiv, Melnik ridică arma și glonțul nimeri în tavan. În spațiul acela mic, explozia păru asurzitoare. Preotul nu se lăsă intimidat și luă din nou la ochi, de data asta, pântecele Stéphaniei și apăsă pe trăgaci.

Dar se auzi doar un „clic" înăbușit de țipătul femeii înnebunite de teroare. Degetul preotului apăsă pe trăgaci, dar nu reuși să scoată decât un al doilea „clic". El își cercetă arma care părea în stare de funcționare.

Stéphanie îl privea cu ochi de nebună.

— Nu, nu, urlă ea isterică atunci când văzu gaura neagră a armei îndreptată din nou spre ea.

Glonțul o proiectă în spate, pe zidul cu faianță albă. O nimerise în mâna cu care se apărase, în loc să intre în piept. Reușise să-i sfărâme umărul și omoplatul drept. Pe moment, nu simți nici o durere, fiind anesteziată de șocul loviturii. Totul se învârtea în jur. Simți că alunecă pe perete și fu acoperită în întregime de apa călduță. Ea se prinse cu mâinile de marginea căzii, izbutind să-și-scoată capul din apă. Dintr-o dată, femeia simți că este învăluită de o mare liniște. Aproape indiferentă, văzu uriașul revolver apropiindu-se de fața ei. Ca în vremurile bune de altădată, părintele Melnik se pregătea să dea lovitura de grație, un glonț tras în ureche, care nu dădea greș niciodată.

Apa din cadă căpătase o culoare roșiatică. Pardoseala era plină de apă, iar sutana preoțească era și ea plină de spumă.

Melnik apăsă pe trăgaci. Percutorul țăcăni însă în gol. Agasat la culme, el trase culasa. Încărcătorul era gol.

Nefericitul popă privi cartușul gol de la picioarele sale. Acel glonț ar fi trebuit să nimerească în capul Stéphaniei. Din păcate, o armă P-08 nu are decât opt cartușe. De astfel de detalii poate depinde o victorie sau o înfrângere... În același moment, pe culoar se auzi o voce energică, ce ordona:

— Deschideți imediat ușa! Poliția!

Acum chiar că era o chestiune de câteva secunde. Femeia auzi zgomotul și se redresă, țipând din toți rărunchii:

— Ajutor! Repede, repede!

Melnik, care nu era un om violent începu să o lovească stângaci cu patul armei. Din cauza apei cu săpun de pe jos, el se dezechilibră și căzu în apă cu mâinile până la coate. Fu nevoit să dea drumul armei.

Acum apa era complet înroșită de sânge. Chipul Stéphaniei se afla la câțiva centimetri de cel al preotului. El o apucă de părul blond și încercă să-i scufunde capul sub apă.

De cealaltă parte a ușii, loviturile se accelerară. Mai multe voci se auziră strigând:

— Spargeți ușa! Spargeți ușa!

În ciuda brațului rănit, Stéphanie lupta ca o tigroaică. Nu voia cu nici un chip să moară. Cu brațul sănătos se prinse de gâtul popii, încercând să-l tragă în apă.

Una din enormele urechi transparente era aproape de ea. Stăvilindu-și dezgustul, ea deschise gura și o mușcă cu toată puterea de care era capabilă, scuturând maxilarele ca să-i smulgă o bucată, așa cum face un câine. Imediat un șuvoi de sânge îi inundă fața, iar preotul făcu un salt înapoi scoțând un urlet inuman.

Stéphanie scuipă bucata de ureche în apă, apoi leșină...

Cu privirile rătăcite, Joseph Melnik, se rezemă de lavoar, având impresia că îi fusese smulsă o jumătate din cap. Era cuprins de o furie oarbă. Stéphanie era încă în viață, iar Otto o va urma, mai ales acum când el nu va mai putea să-l împiedice. Gândul acesta îi era insuportabil.

Oroarea eșecului îl făcu să caute cu disperare în jurul său ceva cu care să termine odată. Lovituri din ce în ce mai puternice se auzeau în ușa de la intrare. Nu mai avea la dispoziție decât câteva secunde. Nici măcar timpul necesar ca să o înece! Nu putu să găsească nici măcar o lamă de ras. Prin asociație de idei cu cuvântul lamă de ras, el căută cu ochii priza montată deasupra chiuvetei.

Inima îi tresări de bucurie. Un fir lung spânzura din ea. Era aparatul electric de ras al lui Boris! În acea zi, Stéphanie venise să facă baie în baia acestuia, pentru că spumantul automat din baia ei de defectase. Boris avea obiceiul să-și lase aparatul în priză, fiind prea leneș să îl conecteze la rețea ori de câte ori se

bărbierea. Părintele Melnik apucă firul de celălalt capăt și se aplecă deasupra căzii. Capătul ajungea până la apă.

Cu o mișcare delicată, el îl scufundă în apă, fiind atent să-l țină de învelișul de cauciuc.

Stéphanie, leșinată, fu scuturată de un șoc teribil. Închise și deschise ochii mari de mai multe ori, iar corpul i se contractă. Dinții îi clănțăniră cu o violență atât de mare, încât aproape că se zdrobiră.

Învinețită din cauza curentului, ea avu câteva mișcări convulsive, în timp ce inima îi intra în fibrilație. În mod inconștient, mâna ei se întinse, apucând pumnul lui Melnik...

Acesta avu brusc impresia că un pumn uriaș îi strânge inima și i-o zdrobește. Nici nu se gândi să dea drumul la firul electric, scufundându-l și mai mult în apă. Vru să spună ceva, dar nici un sunet nu-i ieși din gură: era paralizat. Cu o oribilă surpriză, el văzu cum mâna stângă îi tremură ca unui moșneag.

Nu mai simțea durerea din ureche. Leșinat, el se prăbuși pe lespezile băii, trăgând totodată firul din priză. În acea clipă, se arseră siguranțele pe tot etajul și ușa sări din țâțâni, trântită de perete.

Polițistul cu caschetă albă, care intră primul în încăpere, cu un revolver Luger în mână, se opri stupefiat.

Părintele Melnik era întins pe spate, cu sutana ridicată deasupra nădragilor lungi, cu ochiul stâng închis, iar cu dreptul uitându-se fix în tavan. Stéphanie avea capul lăsat pe spate, gura deschisă și pieptul ieșit din apă. Sfârcurile sânilor, țepeni din cauza agoniei se îndreptau în aceeași direcție ca și ochiul drept al popii. Totul era împroșcat cu sânge.

Polițistul lăsă arma în jos. În viața lui nu mai văzuse o asemenea oroare. Și cu un preot amestecat... El fu îmbrâncit de Boris, care se opri în prag înjurând în rusește.

— Un doctor, repede! strigă el. Poate că ea este încă în viață.

Trecând fără menajamente peste trupul inert al preotului, el se aplecă deasupra Stéphaniei și o ridică în brațe. Polițistul o apucă de picioare și amândoi o așezară pe unul din paturi. În trecere, Boris aruncă spre popă o privire încărcată cu o ură de nedescris.

Medicul hotelului, un danez chel și flegmatic, asculta cu stetoscopul inima femeii, printr-un prosop care se îmbibă imediat cu sânge.

— Inima a intrat în fibrilație, spuse el. Există șanse minime de a fi salvată.

Începu să-i facă un puternic masaj cardiac, în vreme ce polițistul chema pompierii. Joseph Melnik fusese și el scos din baie și întins pe mocheta cenușie. Unul dintre polițiști îi desfăcu respectuos sutana și puse urechea pe piept.

— Repede, acesta încă trăiește.

Medicul o abandonă pe Stéphanie, îngenunche lângă preot și începu masajul. Boris, livid la față, îl prinse de umăr.

— De ce ai părăsit-o? Omul ăsta este un criminal!

Medicul se întrerupse o secundă ca să-i răspundă:

— Înainte de orice, sunt medic, și dacă există o șansă ca să-l salvez...

Beat de furie, cu pumnii strânși, Boris privea scena neputincios. Câteva minute mai târziu, pompierii dădură buzna în cameră cu material pentru reanimare și cu un al doilea medic... Ei puseră o mască cu oxigen pe fața Stéphaniei.

O oră mai târziu, primul medic declară în mod oficial că este moartă prin electrocutare. Părintele Melnik trăia, dar nu se știa care fuseseră daunele suferite de creierul său. Putea rămâne orb, idiot sau paralizat. La alegere.

Capitolul XV

Cu ochii ațintiți în tavan, Otto Wiegand încerca să nu se mai gândească la nimic. Nu închisese ochii deloc din ajun și habar n-avea cât este ceasul. De fiecare dată când imaginea Stéphaniei îi venea în minte, simțea o durere fizică în capul pieptului, în tot trupul. Ca și cum ar fi fost bătut pe tot corpul. Îi văzuse cadavrul în ajun. Îi atinsese fruntea înghețată într-o liniște de moarte. Chiar și polițiștii încremeniseră.

Boris nu profitase de situație. Simțea că nu va putea uita niciodată această încăpere plină cu lume, cu cele două paturi puse cap la cap și cu reclama hotelului *Merkur* care clipea la fereastră.

Stéphanie era moartă.

Ultima săptămână se scursese, ca și cum ea nu ar fi existat niciodată. În memoria sa, Stéphanie era frumoasă și pură. L-ar fi strâns de gât pe cel care l-ar fi contrazis.

Nu mai avea nici o dorință ca să lupte, nici măcar să trăiască. Se gândea cu dispreț la cei doi bărbați care se băteau în jurul său. Acum nimeni nu mai avea putere asupra lui.

Otto apucă sticla cu whisky White Label pe care o comandase și bău o dușcă zdravănă. Era decis că se îmbete criță, ca să nu mai simtă durerea.

Cineva bătu în ușă, dar el nu catadicsi să răspundă.

Ușa se deschise și intră Malko. Privirea neamțului îl traversă fără să-l vadă și se adânci din nou în meditație. Nu avea chef de vorbă. Malko văzu sticla așezată pe podea și cearcănele de sub ochii neamțului. Acum cunoștea secretul părintelui Melnik. Otto îi povestise totul în ajun.

— Este unu și jumătate, zise el. Veniți să mâncați ceva. Altfel o să înnebuniți...

Otto avea poftă să-i spună că acest lucru se întâmplase deja, dar era prea obosit ca să vorbească. Dintr-o dată însă simți că-i este foame. Se minți, zicându-și că golul din stomac era din cauza foamei și că, o dată ce-l va umple, durerea va dispărea.

Fără să spună ceva, el se ridică și îl urmă pe Malko.

Afară se întâlniră cu o pereche de tineri ce se țineau de mână și lucrul acesta i se păru șocant. La fel de șocant ca soarele ce continua să strălucească, și ca vremea caldă de afară. Numai Stéphanie era rece pentru eternitate.

El îl urmă docil pe Malko pe Vesterbrogade, până la restaurantul *Frascati*, cel mai bun din Copenhaga. Interiorul acestuia era vechi, împodobit cu multă verdeață, cu papagali împăiați și cu lămpi cu abajur așezate pe fiecare masă. Otto se simți la fel de deplasat în acest decor, ca și un episcop în infern. Un chelner îmbrăcat în smoching îi puse o listă de bucate în față...

Discret, Malko ceru o sticlă de Dom Pérignon. Asta nu avea să-i facă deloc rău neamțului..

Cu nasul băgat în farfurie, Otto nu deschidea deloc gura. Din scoicile comandate nu mâncă decât vreo trei, apoi împinse farfuria.

De rață nici nu se atinse, lăsând-o intactă. Nu vru să-i răspundă la întrebare chelnerului perplex, care îl întrebase ce nu-i place. Își umezi buzele în șampanie. Nu-i era foame deloc, de fapt nu-i fusese niciodată foame.

Malko îi privi. Ochii lui aurii erau acum verzi. Simțea ce se petrece în capul acela și își dădea seama că nimeni nu mai avea vreo putere asupra lui Otto Wiegand.

Deodată, acesta se ridică de la masă și-i spuse:

— Scuzați-mă.

Traversă restaurantul și ieși înainte ca Malko să poată reacționa. Când acesta ajunse la ușă după ce lăsă două sute de coroane pe masă, neamțul dispăruse deja în furnicarul de pe Radhus Platz.

Malko se întoarse într-un suflet la *Royal*. Ce catastrofă! Otto era capabil de orice. Putea să se înece, să se urce într-un avion pentru Rusia sau să se îmbete până cade mort în brațele unei târfe.

Otto nu era la hotel. Malko o sună pe Lise și o rugă să vină imediat. Nu cunoștea prea bine orașul ca să poată pleca singur în căutarea neamțului. Ea sosi după un sfert de oră. Malko îi explică situația. Lăsându-l pe Krisantem să supravegheze hotelul în cazul în care Otto și-ar fi făcut apariția, cei doi se urcară în Saab și porniră la drum.

Era ca și cum ar fi căutat acul în carul cu fân, se gândi Malko descurajat.

Începură cu bulevardul Andersen, larga arteră care pornea din Radhus Platz. Mașina rula cu viteza minimă. La fiecare bistrou, Malko se dădea jos din mașină și arunca o privire înăuntru.

Când ajunseră la podul Langebro, făcură cale întoarsă și începură să cutreiere portul prin Christian Brygge, un cartier al depozitelor și al docurilor. Dar în zadar.

În continuare, Malko parcurse pe jos strada Ströjet în timp ce Lise patrula cu mașina pe străzile alăturate. Ei se reîntâlniră în piața Torv, necăjiți. Timp de încă două ceasuri, ei scotociră orașul, ajungând până în Churchill Parken și Langelinie.

Otto Wiegand era însă de negăsit.

Malko telefona la hotel la intervale regulate. La întâmplare, el cercetă cele două maluri ale canalului Nyhavn, unul dintre cele mai rău famate locuri din Copenhaga.

La această oră, aici era pustiu.

— Dar dacă am lansa un apel la posturile de televiziune? îi sugeră Lise.

Malko fu cât pe-aci să-și înghită ochelarii fumurii.

— Pentru ca Boris să afle că l-am pierdut și să-și trimită oamenii după el. Ar fi în stare să-l facă dispărut!

— Atunci ce putem face?

Tânăra femeie era gata să izbucnească în plâns.

— Continuăm să-l căutăm, făcu Malko posomorât. Dacă nu s-a aruncat în valuri, trebuie să fie el pe undeva. Copenhaga nu este un oraș atât de mare...

Ei se îndreptară din nou către centru.

* * *

Marele Opel frână atât de brusc, încât pasagera fu proiectată în parbriz. Furios, șoferul opri și coborî ca să-l înjure pe pietonul care traversa strada în mod neregulamentar.

Spre imensa sa surpriză, bărbatul din cauza căruia se produsese accidentul abia se uita în jurul său, continuându-și netulburat drumul printre mașini... Părea total indiferent la vociferările oamenilor de la volan.

Ca un bun cetățean, danezul își propuse să semnaleze acest lucru celui mai apropiat polițist. Așa ceva era inadmisibil.

Habar n-avea că el fusese cam al douăzecilea șofer care fusese pe cale să-l calce pe Otto Wiegand.

Neamțul nu avea intenția să se sinucidă, dar efortul de a fi atent era prea mare pentru el. După vreun sfert de oră, el se afla pe urmele unei fete înalte și blonde care semăna cu Stéphanie. Ea avea o ținută mândră, picioare lungi și puternice și șolduri fine, iar părul blond îi era pieptănat cu o neglijență aparentă.

El o întâlnise pe Ströjet și se luase după ea, ratându-l fără să știe pe Malko, cu numai câteva secunde. Fata îi observase manevra și de mai multe ori se întoarse să-i arunce câte o ocheadă batjocoritoare. Avea aproape același surâs ca Stéphanie. Dinții mici și albi și buzele frumoase și cărnoase. Pentru prima dată de la moartea soției sale, Otto simțise că-l străbate un val de căldură. Necunoscuta începu să traverseze șoseaua în momentul când lumina stopului devenise galbenă. Până să se hotărască Otto să o urmeze, se pusese stopul, iar mașinile năvăliră în intersecție.

Cu toate acestea el traversă, reușind printr-o minune să ajungă de cealaltă parte a șoselei.

Avea impresia că fata îl aștepta, conștientă de riscul pe care și-l asumase el ca să n-o piardă. Acest necunoscut, care o urmărea cu o consecvență atât de mare, avea în el ceva înduioșător și neliniștitor. Dar de când în Danemarca era permisă pornografia, era aproape exclusă prezența bărbaților cu porniri sadice.

Cei doi continuau să cutreiere Copenhaga, unul după celălalt. Inge, așa se numea fata, nu înțelegea de ce bărbatul care o urmărește nu o acostează. Doar pudoarea nu era o trăsătură a danezilor....

Otto se agăța cu o furie infantilă de fantasma sa. Rațiunea îi spunea că nu este Stéphanie, dar inima îi șoptea contrariul. Era aproape fericit. Dacă nu îi vorbise încă era numai pentru că nu voia să strice vraja... Ea era atât de frumoasă, iar Otto simțea că i se risipise toată oboseala.

Deodată, fata se opri pe terasa unei cafenele aflate în plin soare, vizavi de grădina botanică, își întinse picioarele cu fusta ridicată până la mijlocul pulpelor și comandă o bere.

La început, Otto ezită, dând ocol cafenelei de câteva ori, apoi se hotărî să se așeze la o masă vecină. Fata întoarse capul și îi zâmbi. Intimidat, el întoarse privirea. Era atât de fericit doar să o privească. Trecu un sfert de oră fără să se petreacă nimic. Apoi, ca din întâmplare, privirea fetei se încrucișă cu privirea neamțului. Acesta se uita la ea cu o intensitate și o fixitate atât de dureroasă, încât îi provocă un adevărat șoc.

În mod cu totul spontan, ea se aplecă spre el și îl întrebă în daneză:

— Ce se întâmplă, ești nefericit?

Inge era o fată bună la suflet și sănătoasă, căreia îi plăcea să iubească și să trăiască. Se simți tulburată să vadă o asemenea disperare în ochii unui bărbat. Nu-i era deloc frică de el. Începu să-l întrebe cu tandrețe, ca și cum l-ar fi cunoscut dintotdeauna.

Abia atunci se decise el să vorbească, în limba lui. Din instinct, Otto îi vorbi în ucraineană. Îi povesti despre Stéphanie. Când luă mâna felei, aceasta nu încercă să și-o retragă.

Inge nu înțelegea nici o iotă din cele spuse de el, dar clătina ușor din cap, ca pentru a-l aproba. Simțea că omul își descărca sufletul astfel.

Otto trăia o senzație minunată. Niciodată nu visase să o țină de mână pe această necunoscută, să se întoarcă în lumea oamenilor normali. Și îi vorbi mai departe, fără oprire. O picătură de sudoare se prelinse între sânii fetei și el simți nevoia să i-o soarbă.

Încă un pic, și ar fi fost capabil să privească din nou viața în față, fără Stéfanie.

Dacă Inge n-ar fi fost îndrăgostită, multe lucruri ar fi fost diferite pentru multă lume. Dar ea era o fată simplă, căreia îi plăcea să facă dragoste atunci când soarele încălzea mai tare.

O voce străină îl făcu pe Otto să tresară. Un danez tânăr și bărbos se oprise în fața lor, interpelând fata mai în glumă, mai în serios.

Ea își retrase mâna pe care o ținuse Otto și începu să-i explice situația. Bărbatul clătină din cap și abia îi aruncă neamțului o privire. Aruncă o coroană pe masă, apucă fata de mână și o luă cu el. Inge plecă fără să se mai uite înapoi, furioasă pe ea însăși că se putuse certa cu iubitul ei din cauza unui necunoscut.

Otto rămase ca ametit preț de câteva secunde, ca atunci când un film se întrerupe brusc.

Simți cum durerea îl cuprinde din nou, se ridică de la masă și porni să cutreiere străzile la întâmplare.

Se lăsase noaptea. Dintr-o dată se pomeni în fața unui panou pe care stătea scris *„Stockholm"*, agățat pe o ambarcațiune mică. Acest cuvânt îi făcu rău. Reprezenta trecutul său: era legat de amintirea Stéphaniei. În ciuda voinței lui, se îndreptă în direcția arătată de săgeată.

* * *

Boris Sevcenko, cu fața suptă și încordată de îngrijorare, vorbea repede la telefon. Cu o întârziere de două ore, aflase de dispariția simultană a lui Malko și a lui Wiegand. Malko nu predase cheile camerei. Asta însemna că se întâmplase ceva ce el nu știa. Aerul îngrijorat al lui Krisantem îl făcu să ghicească ce se petrecuse: Otto se strecurase printre degetele adversarilor săi.

Mai mulți agenți se răspândiră imediat în tot orașul, încercând să-i dea de urmă, cu ajutorul unei fotografii recente, facute cu un teleobiectiv la ieșirea din hotelul *Royal*. Noaptea nu le făcea căutarea prea ușoară.

* * *

— Nu ne mai rămâne decât să-l căutăm la târfe, sugeră Malko după cinci ore de căutări fără rezultat. Acolo își înecă durerile mulți bărbați.

Lise tresări. Cuvântul acela nu era prea iubit în Danemarca. Dată fiind libertatea moravurilor, profesionistele iubirii fuseseră condamnate la șomaj. Ultimele supraviețuitoare se retrăseseră în cartierul portului ca să satisfacă dorințele efemere ale marinarilor de pe nenumăratele vase ce făceau drumul între Danemarca și Suedia. Așa că cei doi se îndreptară într-acolo.

Capitolul XVI

Căpitanul Fred Olsen era negru de supărare. Totul îi mersese pe dos de când debarcase la Copenhaga pentru o escală de patruzeci și opt de ore.

Mai întâi, mașina electrică de tatuaj a lui Tatoo Jack se defectase chiar în momentul în care artistul în arta tatuajului – specialitate a orașului Copenhaga – începea coada unei foarte simpatice sirene, tatuate pe antebrațul său stâng. Or, căpitanul Olsen trebuia să plece a doua zi de dimineață, iar concurentul lui Tatoo Jack, pe nume Tatoo John, își închisese deja localul. Danezul încercase fără succes să-l convingă pe Olsen că și o sirenă fără coadă era la fel de frumoasă, dar acesta plecă furios la culme.

Nici la cabaretul *Hong Kong* nu fusese mai bine. În acest șantan, chelnerii aveau prostul obicei de a se servi cu generozitate din paharele clienților, în timp ce aceștia dansau. Probabil că se gândeau mai mult la sănătatea clientelei decât la bunul renume al comerțului. Fred dăduse peste un chelner care tocmai încerca să-i golească paharul cu șnaps și îi zdrobise acestuia falca. Urmă un scandal de pomină, apoi fu dat afară din local.

Urmat de un grup de marinari din echipajul său, căpitanul Olsen își continuase drumul prin Nyhavn, ajungând la *Manhattan Bar*, o bombă în care un șnaps nu costa decât trei coroane. O brunetă înaltă și slabă, purtând minijupă, se legăna în acordurile unei orchestre ye-ye. Când dădu cu ochii de ea, norvegianul dădu buzna spre automatul cu prezervative din toaletă.

Ghinionul îl urmărea și aici. Aparatul era gol!

Ca să-și descarce furia, Olsen îl demolase cu pumnii săi uriași, iar zgomotele fuseseră auzite de patron, care îl trimise imediat la plimbare, să-și verse nervii în altă parte.

În continuare, însoțit de patru dintre marinarii săi, eșuase la *Teddy Bar Ritt*, unde sunetul orchestrei făcea să tremure pereții vechi. Dacă mesele nu ar fi fost fixate cu șuruburi de podea, Olsen ar fi aruncat cu siguranță una în capul muzicanților ca să-i amuțească.

Acum se afla iar pe trotuar cu dorința aprigă de a-și goli vezica. O făcu în cele din urmă, reușind să-l trezească pe un bețivan ce dormea pe pragul unei case, apoi se trezi în extremitatea de sud a lui Nyhavn. De cealaltă parte a canalului, domnea o liniște ciudată. *Teddy Bar Ritt* era ultimul local. După el nu se înșirau decât clădiri cu toate luminile stinse. Pe malul celălalt al canalului, niște pasageri așteptau într-o cabină de sticlă vaporașul pentru Malmö.

Fred Olsen și marinarii săi băteau trotuarele. Nu dădură nici o atenție bărbatului care venea din sens contrar, cu capul aplecat și cu mâinile băgate în buzunare. Acesta era atât de absorbit în gândurile lui, încât se ciocni de pieptul gigantic al căpitanului. Acesta îl împinse cu brutalitate. Era prea de tot! Celălalt mormăi o scuză și se îndepărtă. Olsen trecuse deja. Trei metri mai încolo, necunoscutul trecu pe sub un felinar în aceeași clipă cu secundul lui Olsen, care se uită curios la omul care îl îmbrâncise pe căpitanul său. Văzându-l, scoase o exclamație de uimire.

Îi strigă ceva în norvegiană lui Fred Olsen, care se întoarse ca ars.

Străinul se oprise și el, surprins de strigăt. Uriașul de care se împiedicase îl privea cu un amestec de stupefacție și oroare. La început, Otto Wiegand crezu că este capriciul unui bețivan. Apoi memoria sa se trezi și simți cum îi îngheață șira spinării.

Întâmplarea îi juca o festă tare urâtă. Căpitanul vasului *Ragona* era ultimul om de pe pământ pe care ar fi dorit să-l întâlnească. Ar mai fi avut o șansă minusculă ca să iasă basma curată, dacă instinctul său de conservare nu ar fi fost mai puternic. Instinctiv, o luă la fugă spre intrarea unei case...

Or, până în clipa aceea, căpitanul Olsen nu fusese sigur că nemțul era ucigașul nepoatei sale. Otto Wiegand scutura cu furie ușa din fața lui.

O lovitură de picior primită în pumn, îl făcu să se clatine. Dezechilibrat, el bătu aerul cu brațele. Un pumn monstruos de

mare îi strivi gura. Avu impresia că toți dinții îi sunt deplasați. Căzu pe spate, lovindu-se puternic cu capul de macadam. Când își veni în simțiri, văzu două cizme lângă capul său. Ridică privirea și întâlni chipul căpitanului Olsen. Acesta aștepta cu pumnii strânși și cu privirile înnegurate de ură. Își pierduse chipiul și părul blond îi cădea în ochi. După expresia de pe fața lui, Otto înțelese că norvegianul îl va ucide. Numără cu încă patru marinari, cam de același gabarit, care făceau cerc în jurul său.

Norvegienii nu scoteau nici un cuvânt. În această parte, canalul Nyhavn era pustiu și cufundat în liniște. Cei doi polițiști cu caschete turtite, care supravegheau ieșirea clienților din localuri, nu părăseau niciodată intersecția Tolboagade, aflată la o depărtare de vreo sută de metri. Otto se ridică cu grija într-un cot. Vru să se repeadă în picioarele cele mai apropiate, dar primi o lovitură de picior în piept care îi tăie respirația. Apoi Olsen se aplecă asupra lui, îl ridică într-o singură mână și, privindu-l drept în ochi, îi strigă într-o engleză stâlcită:

— Ticălos nenorocit! Am să te ucid tot așa cum mi-ai ucis tu nepoțica!

Otto Wiegand simți cum este cuprins de amețeală și de disperare. Crima sa fusèse total inutilă.

Deschise gura ca să se apere, dar un nou pumn îi sparse nasul. Începu să urle.

* * *

Boris fu cel care-l găsi primul pe Otto. Și el se gândise să-l caute în Nyhavn. După ce căutase în zadar prin toate cârciumile de pe malul drept, avea acum de gând să plece mai departe, când observă grupul ce îl înconjura pe bărbatul întins pe pământ.

Imediat cum îl recunoscu pe Otto, el se repezi spre el nebun de bucurie.

Îi pusese deja mâna pe umăr, când simți o înțepătură într-o coastă. Unul dintre norvegieni, cu o figură impasibilă, îl împungea în ficat cu un cuțit cu lama lungă. El rosti singurul cuvânt englezesc pe care îl cunoștea:

— *Go!*

Încet, Boris se dădu înapoi. Acum se sprijinea de zid, amenințat în continuare de marinar. De la distanță ai fi putut crede că doi pederești se pregăteau să-și facă de cap.

De jos, Otto Wiegand se zbătea ca o omidă ruptă în două. Căpitanul Olsen calculă atent următoarea lovitură, care fu plasată de astă dată între coaste. Neamțul se închirci și mai mult de durere. Lovitura asta îl costa cel puțin trei coaste rupte. Boris încercă să se aplece înainte, dar simți cum lama cuțitului îi pătrunde în carne un centimetru. Bărbatul pe care el trebuia să-l recupereze cu orice preț avea să fie masacrat aici, chiar sub ochii săi.

— Opriți-vă, strigă el în engleză. Am să vă dau o grămadă de bani.

Olsen îi mai trase neamțului o lovitură de picior, de astă dată în rinichi. Wiegand se zvârcoli sub efectul durerii și căzu grămadă cuprins de sughițuri. Nici unul dintre norvegieni nu întoarse capul către rus. Ori nu înțeleseseră nimic, ori își băteau joc ce el.

— Poliția! urlă Boris. Să vină poliția!

La „poliție", în daneză se spune *policie*. De astă dată, norvegienii înțeleseră. Cel care îl amenința pe Boris, retrase cuțitul din burta acestuia și i-l băgă sub bărbie, cu o expresie elocventă pe chip.

Boris tăcu. Nu mai spera să-l scape pe Otto cu viață. Ceilalți urmau să-l masacreze.

* * *

Din pură întâmplare, mașina lui Malko tocmai trecea prin Nyhavn. Împreună cu Lise, el trecuse prin sită toate atracțiile din parcul *Tivoli*, apoi toate barurile rău famate din cartierul gării. Nu-i mai rămăsese decât Nyhavn, acolo unde sunt concentrate toate localurile marinarilor din Copenhaga.

Dacă Otto nu plângea în brațele unei târfe de pe Studies Straede, cu siguranță că se afla în Nyhavn. Și de astă dată își împărțiseră treaba. În timp ce Lise explora toate străduțele adiacente, Malko își începuse căutarea cu discoteca *Krokodilen*, cunoscută în rândul mateloților cu bani de cheltuit. Era gata să renunțe la căutări, când, la vreo sută de metri de *Teddy Bar Ritt*, observă un grup de bărbați care se încăieraseră. În situația de față, nici un fapt insolit nu-l putea lăsa indiferent.

Avea de gând să vadă despre ce este vorba.

Totul se petrecu prea repede ca să mai poată face singurul lucru eficace: să prevină poliția. Dintr-o singură privire, îl văzu pe Boris țintuit de zid ca un fluture și larva însângerată care se zvârcolea pe jos, în care abia putu să-l recunoască pe Otto Wiegand.

În secunda următoare, un cuțit de măcelărie fu înfipt în rinichii acestuia. Masacrul continua.

Nu văzu lovitura de picior, dar auzi urletul scos de Otto. Bocancul greu al căpitanului îi smulsese nara dreaptă. Un jet de sânge i se revărsa peste buze. Cu mâinile crispate pe față, el scotea urlete întretăiate de hohote de plâns.

Singura speranță, era Lise. Cu condiția ca ea să-i găsească la timp și să poată anunța poliția. Chiar și în acest caz, norvegienii ar fi avut timp suficient ca să-l dea gata pe Wiegand. Ar fi fost nevoie doar de o singură lovitură de cuțit.

Malko nu înțelegea de ce aceștia erau atât de încrâncenați împotriva neamțului. Se vedea că nu este vorba de o simplă răfuială ca între beți, ci ceva cu mult mai feroce, al cărui motiv îi rămânea necunoscut.

Boris strigă către el:

— Dar faceți ceva, pentru Dumnezeu. O să-l omoare!

Riscând să fie spintecat și el, Malko făcu un pas către cel mai înalt dintre norvegieni, care îl lovea pe Otto.

— *Halt!* strigă el în germană. *Sofort!*

Tonul autoritar cu care țipase îl făcu pe uriaș să se întoarcă.

— Sunteți pe cale să comiteți o crimă, continuă Malko în engleză.

Ochii săi aurii erau ațintiți în ochii căpitanului Olsen, încercând să-l oprească pe acesta cu toată forța de care erau capabili.

Căpitanul răspunse lent, căutându-și cuvintele:

— Bărbatul ăsta mi-a ucis nepoata, acum o săptămână, pe vaporul meu. Iar acum îl voi ucide eu pe el.

Tonul cu care pronunțase cuvintele era fără furie dar și fără drept de apel.

Mâinile uriașe îi spânzurau ca doi butuci grei. La numai douăzeci de metri depărtare, lumea dansa și se distra fără să bănuiască drama care se petrecea acolo.

— Nu-l ucideți, pledă Malko. Avem nevoie de el viu. Dacă a comis o crimă, el va fi deferit justiției din această țară.

Celălalt era însă ca un bloc de ură. Scuturând din cap, spuse cu o voce joasă:

— Lăsați-mă în pace!

Grămada însângerată care fusese Otto Wiegand scoase un geamăt rugător. Căpitanul Olsen se întoarse către neamț. Cu o singură mână, îl ridică de jos, îl sprijini de zid și cu o lovitură sigură, îl pocni în față.

Zgomotul care se auzi avea în el ceva respingător. Era sunetul făcut de cartilagiile care se sfărâmă. De astă dată, neamțul scoase un geamăt inuman. Pumnul stâng al norvegianului îl izbi în ficat, afundându-se în trupul lui ca într-o mămăligă. Din gură începură să curgă bale amestecate cu sânge.

Otto Wiegand se prăbuși. Norvegianul continua să-l lovească în mod metodic cu o forță dementă, ținându-l numai în șuturi și în pumni. Neamțul se afla deja într-o stare apropiată de comă și nu mai simțea loviturile. Creierul său îi cerea să se disculpe, să pledeze pentru cauza sa. Avea senzația că vorbește, că articulează cuvintele, dar nu reușea să scoată decât un fel de bolboroseală neinteligibilă. Din nou, Olsen îl ridică de jos, ținându-l la distanță de el cu un dispreț imens. Cel puțin, dacă toți cei cărora Otto Wiegand le sfărâmase odinioară genunchii în celulele din Pankow ar fi putut asista la această scenă...

— Vierme, scuipă marinarul în limba lui, aș fi vrut să am tot timpul din lume ca să te fac să suferi...

Un grup gălăgios ieși din *Teddy Bar Ritt* și se îndreptă spre ei, umplând șoseaua. Olsen înțelese că nu avea timp să-l ucidă pe Wiegand după cum ar fi dorit. Își vârî mâna în buzunar și scoase arma care nu-l părăsea niciodată: un lanț scurt de ancoră, prins de un mâner din lemn. Treaba asta cântărea cam șase livre. El ridică brațul drept și, cu sete, îl lovi pe neamț în frunte. Osul frontal se sfărâmă ca o coajă de ou. Un jet gos de sânge acoperea totul.

Otto Wiegand nu mai scotea nici un sunet. El căzu inert pe trotuar. Era mort.

Căpitanul Olsen rămase cu brațele atârnate, iar lanțul său se balansa la capătul pumnului drept. Grupul petrecăreților din cauza cărora fusese nevoit să-l omoare mai repede pe neamț, făcuse cale întoarsă. Liniștea domnea din nou. Norvegianul se simți frustrat, furat. În fața lui nu se mai afla o ființă umană, ci

doar un morman de zdrențe. Nu semăna cu bărbatul care o ucisese pe Helga.

Cu o frază scurtă, își adună oamenii. Cei doi care îi păzeau pe Boris și pe Malko își ascunseră armele, apoi se îndreptară către Tolobodgade cu un pas normal. Peste câteva ore, *Ragona* își ridica ancora, iar pentru căpitanul Olsen, viața avea să intre în făgașul normal. Mai avea puțin până să iasă la pensie.

Malko și Boris se priviră. La ce bun să-i mai urmărească pe norvegieni? Doar nu erau polițiști. Nimic nu putea să-l mai readucă la viață pe Otto Wiegand.

Malko se aplecă asupra neamțului. Avea ochii larg deschiși. Fruntea turtită îi dădea un aer încăpățânat.

Boris îl privi și el. Rusul lăsă să-i scape în rusește:

— Nici eu, dar nici tu n-am putut să-l avem. *Nicevo.*

Apoi făcu stânga-mprejur și se îndepărtă. Nu avea nici un chef să fie prin preajmă atunci când poliția avea să găsească mortul. În plus, trebuia să redacteze imediat raportul asupra împrejurării morții lui Otto Wiegand. Pentru el, lucrurile nu stăteau deloc prost.

La urma urmelor, Otto Wiegand nu vorbise și nu mai putea servi nimănui. Rămas singur, Malko contemplă gânditor cadavrul.

De data asta, misiunea sa eșuase. David Wise nu va mai putea primi lista agenților vest-germani care lucrau pentru Est. Era o pierdere mare.

Sunetul unor tocuri îl smulse din gândurile sale. Ridică privirea și observă silueta Lisei care se apropia de el.

Mai bine mai târziu decât niciodată.

— Dar unde ați fost până acum? îl întrebă ea.

Malko făcu un gest către cadavrul însângerat.

— O! Dumneavoastră l-ați...

— Nu, nu am fost eu.

Fascinată, tânăra daneză nu reușea să-și dezlipească privirea de corpul mutilat al lui Otto Wiegand. Ca să nu țipe, ea își mușca mâna.

Capitolul XVII

Malko tresări la sunetul sirenei. *Jess Bang*, care se pregătea să se îndrepte către Aalborg de la cheiul vecin, dăduse semnalul de plecare. Apoi Nyhavn se cufundă din nou în tăcere. În spatele lui, semnalele luminoase ce indicau drumul automobiliștilor aruncau o lumină slabă peste cadavrul lui Otto Wiegand..

În ciuda temperaturii blânde, Lise tremura. Era mult prea mult pentru ea. Malko o trase ușor de mână. Otto nu avusese noroc până la urmă. Acum nu le mai rămânea decât să-i împingă leșul în apă și să se urce în primul avion, înainte ca autoritățile daneze să înceapă să pună întrebări în legătură cu ciudatul înecat asasinat...

Ceva însă îl făcu pe Malko să nu se grăbească. Cu siguranță că acum Boris își făcea deja valiza. Pentru el, moartea neamțului era bine venită. Oricum, nu îl afecta ca pe Malko.

În creierul acestuia încolțise o idee. Era dificil de realizat, dar merita să încerce. Ar mai fi fost un singur mod de a folosi rămășițele lui Otto Wiegand. Dacă exista viața de dincolo, neamțul ar fi apreciat acest lucru la justa lui valoare...

Malko o bătu ușor pe umăr pe Lise.

— Aduceți repede mașina.

Ea îl privi surprinsă.

— De ce nu veniți dumneavoastră cu mine?

El îi arătă cadavrul.

— Trebuie să rămân cu el. Vreau să-l luăm cu noi.

— Dar este mort! făcu ea cu oroare în glas.

— Tocmai pentru aceea, răspunse Malko. Doar noi doi știm lucrul acesta. Noi și Boris Sevcenko.

— Și atunci?

Malko o împinse cu blândețe. Nu avea chef să discute acum. O patrulă a poliției putea să apară în orice moment și să descopere mortul, stricându-i planurile. Daneza plecă în fugă fără să înțeleagă. Malko trase cadavrul către mal ca să-l ascundă puțin. Sprijinit de un stâlp, de departe părea un bețiv.

Peste cinci minute, mașina se opri lângă Malko. Cheiul era în continuare pustiu. Un grup de marinari ieși din *Teddy Bar Ritt*, dar se îndreptă în sens opus. Malko luă mortul de subsuori și îl târî la mașină.

— Deschideți portbagajul, spuse el Lisei.

Consternată, Lise se execută.

Din fericire, leșul era încă maleabil. Cu toate acestea, lui Malko îi fu destul de greu să-l îndoaie. Cum era ghemuit acolo, neamțul părea că doarme. Malko închise capacul peste el și trecu la volan. Lise tremura în continuare.

— Ce vom face cu el acum? întrebă ea.

— I-l facem cadou iubitului nostru consul, făcu Malko. Pentru prima oară în cariera lui, va fi silit să-și stoarcă puțin creierul. Știți numărul telefonului său personal?

— La ora asta? Acum doarme.

Lise era din ce în ce mai șocată.

— Vom fi nevoiți să-l trezim, îi răspunse Malko.

În timp ce conducea, el începu să-i explice Lisei planul lui. Până ce ajunse la hotel *Royal*, termină. Femeia îl privea consternată.

— Pare imposibil. Credeți că va merge?

Malko dădu din cap.

— Asta depinde în mare parte de dumneavoastră. Mergeți în cameră și spuneți-i lui Krisantem să coboare.

În așteptarea Lisei, el căută pe hartă strada pe care locuia consulul. Cinci minute mai târziu, Krisantem, fără cravată, apăru și se urcă în mașină. Malko demară imediat. Lise rămăsese la hotel, ca să-l trezească pe consul cu un telefon.

— Avem un cadavru în portbagaj, îi spuse Malko turcului. Acum trebuie să ne descotorosim de el.

— Grozav, făcu turcul deloc entuziasmat.

Avea oroare să sape gropi.

— Nu te teme, că nu-l îngropăm, preciză Malko. Trebuie doar să-l împachetăm pentru o lungă călătorie.

— A, bine, zise ușurat Elko.

Putea să-l taie în bucățele mici sau să-l fiarbă în acid...

Malko îi explică câteva lucruri în timp ce se îndreptau către centrul orașului. Peste un sfert de oră, opreau în fața unei vile cu luminile stinse. Lise telefonase deja, pentru că, imediat ce sună la poartă, aceasta se deschise și apăru în prag un bărbat în pijama, ciufulit și furios. Era William Birch, consulul, cu care Malko mai avusese de-a face în ziua în care Otto Wiegand fusese renegat.

— Ce s-a întâmplat? întrebă el cu un glas iritat. Este ora două dimineața.

— Știu, făcu Malko liniștit, dar am nevoie de dumneavoastră. Imediat.

— Bine, intrați, acceptă consulul în silă. Sper să merite deranjul...

Malko îl urmă, iar Krisantem veni după el. Toți trei se așezară în salon.

— În portbagaj am un cadavru, spuse Malko.

Diplomatul sări în sus.

— Ce?

— De fapt, nu asta era problema, cotinuă Malko. Este cadavrul lui Otto Wiegand. Nimeni nu știe că a murit. Și este de o importanță primordială ca, cel puțin pentru două sau trei zile, toată lumea să creadă că a plecat în Statele Unite...

William Birch se făcu roșu ca sfecla.

— Și ca să-mi spuneți asemenea baliverne m-ați trezit la o asemenea oră? Ce amestec am eu în toată povestea asta?

— Sunteți direct implicat, afirmă cu seninătate Malko. Pentru că dumneavoastră veți aranja în primele ore ale dimineții ca Otto Wiegand să ajungă în avion. Mai precis, într-un aparat MAC.[1]

— Eu?

Consulul era pe punctul de a face apoplexie.

— Dumneavoastră, repetă Malko. Nu mă faceți să mai pierd timpul. Am nevoie de un diplomat ca să escorteze cadavrul pentru ca nimeni să nu pună nici un fel de întrebări. Între timp, eu îi voi preveni pe cei de la Washington să-l primească pe

1. Military Airlift Command (n.a.)

Wiegand cum se cuvine... Imediat cum îl puneți în avion, veți convoca ziariștii danezi să le explicați că Otto Wiegand, un transfug din Est, a preferat să plece incognito de teama presiunilor exercitate asupra sa... După aceea, va trebui să păstrați o tăcere desăvârșită timp de o săptămână întreagă. Astfel, veți face un mare serviciu țării dumneavoastră!...

William Birch își înghiți saliva. Acum se făcuse violet.

— Refuz categoric, spuse el cu demnitate. Doar nu sunt un... un executant oarecare...

Malko zâmbi imperceptibil. Hotărât lucru, *adevărații* diplomați nu erau buni de nimic...

— Domnul Elko Krisantem, aici de față, va avea grijă de detaliile privind ambalarea „coletului". În privința colaborării cu noi, pot să vă spun doar atât: dacă această operațiune este ratată din cauza dumneavoastră, Departamentul de Stat nu vă va mai găsi nici un post suficient de bun și vă va abandona câte zile veți mai trăi.

Cei doi bărbați se măsurară din priviri. Diplomatul cunoștea adevărata profesie a lui Malko și știa deja în linii mari scopul misiunii lui aici.

— Deci? făcu Malko.

Interlocutorul său cedă dintr-o dată. Cu un aer speriat, el începu să se bâlbâie:

— Dar ce trebuie să fac până la urmă? Să umblu cu un cadavru... este oribil...

— Îl veți băga într-o cutie amenajată în mod special, sugeră Malko. Așa cum se obișnuiește în lumea arabă în situații de acest tip.

William Birch era prea năuc ca să aprecieze poanta. El se ridică din fotoliu și zise cu un glas amărât:

— Mă duc să mă îmbrac.

— Asta așteptam de la dumneavoastră.

Timp de un sfert de oră, îi explică diplomatului cum trebuie să procedeze. Când termină ce avea de explicat, acesta părea cu zece ani mai în vârstă.

— Chiar este absolut necesar? se bâlbâi el.

— Absolut, făcu Malko ridicându-se.

* * *

Lise aștepta cuminte în cameră, cu ochi strălucitori. Imediat cum Malko intră pe ușă, ea spuse:

— Este la el în cameră.

Malko dădu din cap. Nu era deloc mirat. Rușii erau înnebuniți după hârțoage. Era convins că Boris pregătea cu minuțiozitate raportul în douăsprezece exemplare.

Pentru prima dată în viața sa, el binecuvântă birocrația rusească datorită căreia mai avea o ultimă șansă de reușită.

— Sunteți pregătită?

Lise dădu din cap în mod afirmativ.

— Dați-i drumul!

El se aplecă și-i sărută mâna.

— Îți mulțumesc, Lise.

Apoi se dădu un pas înapoi și o plesni peste față cu toată puterea. Ea căzu în fotoliu cu răsuflarea tăiată. Pe obraz se lățea o pată mare, roșie, iar ochii îi erau plini de lacrimi.

Malko îi trase atunci un pumn în ochiul drept.

Fără să vrea, ea scoase un urlet. Aproape instantaneu, sub ochi îi apăru o vânătaie de toată splendoarea.

Ridicându-i fusta, Malko îi zgârie pulpele și îi strânse între degete carnea fragedă. Lise își mușca buzele ca să nu țipe.

— Nu uita de sâni, îi șopti ea.

Malko începu să-i maltrateze sânii, ca și cum ar fi vrut să-și înfingă degetele în ei. Apoi, vârând o mână pe sub pulover, îi smulse sutienul, având grijă să o zgârie pe umăr. După aceea, trase cu putere de slip, până rămase cu el în mână.

— Acum, năpustește-te la mine! îi ordonă el.

Ea se supuse, dând din picioare și zbătându-se cu furie. Malko o apucă de păr, o aruncă la pământ, apoi o ridică și o strânse de gât și de brațe. Cei doi se luptară tot așa, preț de cinci minute. Lise, care se învinețea ușor, era acum plină de hematoame, iar fața îi era roșie și respirația sacadată. Fără să vrea, Malko îi plesnise buza inferioară care îi sângera.

— Cred că merge. Acum poți trece la atac.

Femeia zâmbi și se apropie de el.

— Uiți principalul. Poliția daneză este extrem de conștiincioasă... Mai ales în cazul unui viol.

Lise, de asemenea, era foarte conștiincioasă. Ideile ei aveau o logică perfectă. De mai bine de o săptămână râvnise să facă dragoste cu Malko. Iar acum i se oferea o ocazie nesperată. Următoarele zece minute contribuiră cu vârf și-ndesat ca să pară și mai epuizată. Tăbărâse pe Malko de parcă nu mai făcuse sex în viața ei și se dovedi de un egoism demn de un bărbat. Când în cele din urmă se simți satisfăcută, se desprinse de el cu un sărut.

— Acum, chiar că sunt gata, îl anunță ea.

Malko deschise ușa și aruncă o privire pe culoar. Era pustiu. Îi făcu un semn Lisei. Pentru o mai mare siguranță, ei coborâră pe scările de serviciu. Culoarul de la etajul zece era de asemenea pustiu. Camera lui Boris Sevcenko era la o depărtare de câțiva metri. Tânăra daneză o parcurse în fugă și începu să bată cu degetele în ușă. După vreo cinci minute, se auzi vocea lui Boris:

— Cine este acolo?

Lise răspunse în daneză:

— Este un incendiu pe culoar, domnule. Sunt femeia de serviciu.

— Nu înțeleg, zise Boris.

Lise repetă de astă dată în engleză, având grijă să pronunțe cu un accent îngrozitor. După o secundă, se auzi cum se răsucește cheia în broască. Boris deschise larg ușa.

În acea clipă, avu impresia că o panteră îi sare la gât. Lise începuse să se frece ca o nebună de trupul lui. Îl zgâria pe față, pe ceafă, peste tot unde putea să-l atingă... Când bărbatul încercă să se elibereze, ea îl mușcă de mână, iar el o împinse cu violență. Lise fu proiectată în perete și se lovi cu arcada de tocul ușii. Așa cum prevăzuse Malko, rusul nu era încă în pijama. Își scosese doar vesta ca să poată lucra mai bine.

Pentru o mai bună siguranță, ea reluă asaltul și, cu o abilitate demonică, desfăcu nasturii de la pantalonul lui Boris.

Când se văzu cu membrul acestuia în mână, îl zgârie cât putu de tare.

Cu aceeași brutalitate cu care dăduse buzna peste el, acum se năpusti pe culoar, urlând ca o sirenă. Striga în limba daneză, dar Boris înțelese despre ce e vorba.. Înnebunit de groază, el comise greșeala să o urmărească...

* * *

Doi polițiști, cu o expresie severă, îl încadrau pe Boris Sevcenko, care încerca să-și ascundă mâinile prinse în cătușe sub un impermeabil. Își apărase atât de mult nevinovăția, încât acum era total afon. Inspectorul care îl arestase se uita la el cuprins de dezgust. Numai un om total pervers putea să violeze o fată în mijlocul lunii iunie la Copenhaga. Acum, când studentele îi luau cu asalt pe străini...

Învelită într-o cuvertură, Lise stătea ghemuită într-unul din fotoliile din hol, plângând cu sughițuri, în timp ce directorul hotelului *Royal* încerca să o consoleze. Nenorocitul era scăldat în sudori reci: fiica unui diplomat danez să fie violată în cel mai bun hotel din oraș!

Își închipuia cu groază ce vor scrie ziarele de a doua zi.

— Cum vă simțiți după întâmplarea asta îngrozitoare? o întrebă el cu o nețărmurită compătimire în glas...

— O, sunt moartă de rușine, făcu Lise cu o voce smiorcăită. Aș vrea să se termine examenele mai repede ca să mă pot întoarce la mămica!

Boris simțea că se sufocă de furie. Pe scurt, Lise le explicase autorităților că acest domn o invitase să bea împreună un pahar, ca să-l ierte că rataseră o serată. Cum acesta se aruncase asupra ei ca un dement și ca un sălbatic și cum își atinsese scopul, în ciuda încercărilor ei de a se apăra...

Un medic chemat de poliție făcu constatările de rigoare.

O oră mai târziu, Boris fu băgat într-o celulă. Mărturia medicului care îi examinase pe cei doi protagoniști ai dramei fusese covârșitoare.

Pe patul îngust al unui spital din Copenhaga, Lise cădea într-un somn adânc, satisfăcută și liniștită, după ce-și jurase să reia experiența. Dar fără vânătăi.

* * *

Boeingul 707 al forțelor MAC se ridică cu grație deasupra pistei din Copenhaga. William Birch scoase un oftat de ușurare. Totul se desfășurase la perfecție. Nu-i mai rămăsese de îndeplinit decât o singură formalitate.

Urcându-se în Cadillacul său negru, el se îndreptă către consulat. Secretarul său prevenise deja presa că un comunicat important avea să fie transmis la ora unsprezece. Când trecu pragul, vreo șase ziariști erau deja acolo.

William Birch scoase din buzunar o foaie de hârtie pe care o scrisese încă în zori și citi cu voce clară:

— Ambasada Statelor Unite are onoarea de a vă aduce la cunoștință că un cetățean est-german a ales libertatea de a cere azil politic țării noastre. Cererea sa a fost acceptată și el a plecat chiar în această dimineață la bordul unui avion militar. În scopul de a evita orice risc, plecarea a avut loc în cel mai mare secret, la cererea expresă a transfugului.

— Dar cum de s-a putut urca în avion fără să fie observat? întrebă unul dintre ziariști.

— Era îmbrăcat cu uniforma ofițerilor din Air Force, răspunse diplomatul cu o voce ușor gâtuită din cauza emoției. Astfel a fost confundat cu membrii echipajului.

— Nu este un procedeu curent, remarcă trimisul ziarului *Politiken*.

— Nici circumstanțele nu au fost cele obișnuite, replică Birch cu fermitate. Acest individ a fost obiectul a numeroase amenințări.

Forțându-se să surâdă, el adăugă:

— Doresc să mă scuz față de autoritățile daneze pentru acest lucru. De altfel, guvernul meu va trimite o notă scrisă în legătură cu acest subiect ambasadorului dumneavoastră la Washington.

Satisfăcuți, ziariștii se împrăștiară după ce primiră câte o fotografie a lui Otto Wiegand, iar William Birch simți nevoia să-și șteargă sudoarea de pe frunte. Ziua de 27 iunie 1968 avea să-i rămână mult timp în amintire.

* * *

Două zile mai târziu, pe 29 iunie, un fermier descoperi într-o pădure din Trèves cadavrul contraamiralului Hemut Dietl, mort de mai multe ore. Fusese ucis de un singur glonț, tras de pușca sa, un Mauser încărcat cu gloanțe dum-dum. În pieptul lui se afla o gaură în care putea intra un deget, iar orificiul de ieșire din spate avea dimensiunea unei farfurioare.

Având în vedere poziția armei, era evident că s-a sinucis. În vârstă de cincizeci și nouă de ani, contraamiralul Helmut Dietl era considerat ca fiind unul dintre așii contraspionajului german.

Ancheta, care fusese imediat deschisă, fu la fel de repede închisă, iar Ministerul Forțelor Armate publică un comunicat ce preciza că ofițerul suferea de multă vreme de tulburări nervoase.

Douăzeci și patru de ore mai târziu, o menajeră îl descoperi pe generalul Horst Gitland, directorul adjunct al Organizației Gehlen, prăbușit peste biroul său. Era la fel de mort ca un pește pescuit de opt zile.

Acesta își trăsese un glonț în cap cu pistolul său de serviciu, un Mauser P-38. Nici el nu lăsase nici o notă explicativă. Persoanele din anturajul intim care îl cunoșteau spuneau că era un om normal. Numai câțiva își mai aminteau că, în vremea războiului, el avusese relații foarte strânse cu contraamiralul Dietl. Toate acestea însă aparțineau trecutului.

Cu câteva ore mai târziu, Ministerul Apărării publică un comunicat care deplângea moartea generalului și afirma cu o aparentă sinceritate că nefericitul suferea de depresiune nervoasă cronică, ce părea că se transformase în maladie mentală. Mai erau și unii care se întrebau cum de fusese încredințat un post atât de important și pentru o vreme atât de îndelungată unui om pe jumătate nebun.

Aceleași spirite neliniștite săriră până-n tavan când poliția din Köln îl descoperi pe doctorul Heinrich Schick, înalt funcționar în Ministerul Economiei, spânzurat în apartamentul său. De data asta, comunicatul oficial afirma cu pudoare că răposatul avusese parte de o viață sentimentală extrem de turmentată și că tensiunea permanentă dintre el și soția sa îl condusese la sinucidere. Afacerea fu clasată la fel de repede.

La trei zile după ce doctorul Schick fusese găsit atârnând de propria curea, locotenent-colonelul Johannes Köln, de cincizeci și patru de ani, își trăsese un glonț în gură în biroul său din Ministerul Apărării. El murise câteva ore mai târziu în spital fără să poată furniza nici cea mai mică precizare privind cauza sinuciderii. Ca o coincidență absolut supărătoare era faptul că acesta, fiind un cunoscut specialist în logistică și mobilizare, avusese relații deosebite cu generalul Gitland și cu amiralul Dietl.

De data asta, purtătorul de cuvânt al Ministerului Apărării explică faptul că victima ar fi avut cancer. Faptul că medicul său personal îl găsise perfect sănătos cu o săptămână mai devreme demonstra cu prisosință că individul nu avea deloc încredere în medicină.

* * *

În celula sa din Copenhaga, Boris se dădea de ceasul morții. În mod cu totul inexplicabil, poliția daneză nu se putuse decide asupra motivului exact pentru care fusese inculpat. Și atât timp cât nu fusese încă inculpat, el nu avea dreptul de a fi asistat de un avocat.

Așadar, nu avea nici un fel de contact cu lumea exterioară. Cercetările trenau. Trenau atât de mult, încât după opt zile. Frau Edel Grapentin, arhivistă la Ministerul de Război înghiți conținutul a trei tuburi cu barbiturice și fusese găsită moartă în apartamentul ei din Bad-Godesberg.

Lipsit total de simțul umorului, același purtător de cuvânt declară la o conferință de presă că nefericita fusese supusă unui tratament psihiatric pe o durată lungă de timp. Era de la sine înțeles că maladia nu o împiedica să ocupe un post-cheie, fiind de curând propusă pentru avansare. Ce să-i faci? Fatalitate!

A doua zi după acest incident, Boris avu dreptul să contacteze un membru al delegației sovietice la Copenhaga și îi putu relata toată tărășenia. Funcționarul respectiv făcu tot ce putu, dar fiind week-end, eforturile sale fură întârziate.

Întârziere cu adevărat fatală! Lunea următoare, Gerhard Rhein, de șaizeci și doi de ani, un alt înalt funcționar al Ministerului Apărării Naționale, dispăru de la domiciliul său. Câteva ore mai târziu, un pescar descoperea sub un pod de pe Rhin, în apropiere de Bonn, pălăria acestuia, pardesiul și servieta ce avea înăuntru o scurtă scrisoare adresată familiei care cuprindea doar următoarele cuvinte: „ Sunt dezolat că procedez astfel".

Trupul lui fu pescuit în aceeași zi în care ziariștii est-germani publicau articole pline de indignare ce anunțau moartea lui Otto Wiegand și mașinațiunile ce îi urmaseră.

Din acea zi nu se mai înregistră nici un caz de depresiune nervoasă în cadrul Ministerului Apărării din Germania de Est.

* * *

La Washington, David Wise închidea dosarul Otto Wiegand. Neamțul se odihnea acum într-un mic cimitir anonim din Long Island, sub o falsă identitate. Dacă în lumea spionilor ar fi existat sentimentul recunoștinței, David Wise ar fi trebuit să meargă și să depună câteva flori pe mormântul lui. Foarte rar se întâmpla ca un cadavru să aducă atâtea servicii. Dar nu fu trimisă decât o scrisoare de condoleanțe unei anumite Yona Liron, care nici măcar rudă nu-i fusese.

Redactor: ***Anca Pisică***
Tehnoredactare computerizată: ***Mihaela Ursu***
Redactor tehnic: ***Ioana Sandu***

Tiparul executat sub comanda nr 80 342

Regia Autonomă a Imprimeriilor
Imprimeria „CORESI" București
ROMÂNIA